

"Bal naar voren... Umut... Sneijder... Dit is hem... Hij doet het! Hij doet het...! Een explosie...

Een compleet gekkenhuis... En hij... Is op dit moment... De held van Istanbul!"

- Jeroen Elshoff 11 december 2013,

Galatasaray - Juventus 1-0 Champions League

Wesley in Turkije: De Brieven

Yordi Yamali

Voor ©

Wesley In Turkije: De Brieven

Copyright © 2014 Yordi Yamali

Auteur: Yordi Yamali

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Jordy te Braak (<http://www.pixelkaiju.com/>)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

1. De brief van Özcan Akyol	11
2. De brief van Mark van den Heuvel	16
3. De brief van Robert Heukels	21
4. De brief van Chiron Holwijn	26
5. De brief van @DuBlancheBogarde	31
6. De brief van Arco Gnocchi	39
7. De brief van Remco Regterschot	44
8. De brief van Peter van Vliet	51
9. De brief van Olga Kortz	57
10. De brief van Marc Guillet	61
11. De brief van Bart Zeilstra	66
12. De brief van Thijs Zilverberg	70
13. De brief van Tim Cardol	79
14. De brief van Kees de Jong	87
15. De brief van Maria Beurden	93
16. De brief van Jean Paul Rison	98
17. De brief van Jeroen Er	107
18. De brief van Jarno Waebeke	115
19. De brief van Willem Haak	122
20. De brief van Paul Backus	129
21. De brief van Wouter Pennings	136
22. De brief van Lionel Stute	143
23. De brief van Joris van de Wier	149
24. De brief van Ricardo Walinski	165
25. De brief van Sjoerd Mossou	172

Voorwoord

Een boek met brieven over Wesley,

Van voetbalgekken aan een voetbalgek. Dat leest lekker voor de voetbalgek die ik zelf ben.

En als je dan over één Nederlandse voetballer lang kunt ouwehoeren dan is het Wesley. De drive en de robotachtige klasse van Robben, daar ben je in een uurtje over klaar. En dat Van Persie een grillig genie is daar ben je in een half uurtje al over uitgepraat.

Maar Wesley, daar zijn zoveel meningen over mogelijk, daar kun je wel even over doorgaan.

Enerzijds is hij niet altijd fit of laat zijn man over zich heen komen. Anderzijds maakt hij goals die de hele wereld over gaan zo mooi en hebben weinig mensen het Nederlandse voetbalpubliek en de roodgele meute aan de Bosporus op zulke cruciale momenten doen juichen als hij.

Wesley is een winnaar. En wanneer hij een keer niet wint heb je steeds de indruk dat dat door hemzelf komt in plaats van dat hij door een kracht van buiten verslagen is.

De speler met de brutaalste kop van Utrecht, de meest uitdagende grijs van Istanbul. Een mannetje is het, Wesley.

Hem wel of niet op stellen op je bierviltje wanneer je je eigen oranje opstelt is altijd een statement. Want er zijn honderd redenen om het wel te doen en honderd redenen om hem er buiten te laten.

Maar steeds weer wanneer je denkt dat Oranje zonder hem kan slaat hij weer toe. Monden snoeren kan hij als geen ander, de kleine Utrechter van Galatasaray.

Maar hij kan ook juist de tongen doen bewegen. Iedereen heeft een mening over hem. En de meesten hebben zelfs verschillende meningen over hem die elkaar tegenspreken. Wesley maakt fans schizofreen.

Daarom het ideale projectiefiguur voor een boek van en voor voetbalgekken, het mysterie Sneijder leent zich er prima voor.

Eddy Terstall

Inleiding

Als gepassioneerd volger van het Turkse voetbal ben je wel wat gewend. Krantenkoppen als “Ronaldinho is onderweg naar Turkije” of “Arjen Robben naar Galatasaray” zijn meer regel dan uitzondering. Ik geloof niets meer, tot ik de speler daadwerkelijk een handtekening zie zetten en het shirt omhoog zie houden. In de winter van 2012 was het weer eens zover: “Wesley Sneijder is dichtbij een akkoord met Galatasaray!” Ik kon niet anders dan glimlachen en zag direct op tegen de grappen van mijn vrienden over de Turkse fantasie. Wesley Sneijder, de man die Oranje bijna een wereldtitel bracht, de man die in het voorbije seizoen de Champions League had gewonnen, de man die op een haar na, pun intended, de titel van beste speler van het jaar misliep. Die Wesley Sneijder, naar mijn bijzonder gerespecteerde maar in de middenmoot van de wereldtop acterende Galatasaray.

Italië bleef ontkennen, Turkije bleef bevestigen. Op twintig januari 2012 om 19:50 kwam er een einde aan deze transfersaga. Sneijder poseerde naast de toenmalige CEO Lütfi Aribogan, gehuld in het mooiste shirt van de wereld. Het was waar. Een dag later was daar mijn WesleyInTurkije.wordpress.com. Met Sneijder als lijdend voorwerp wilde ik een brug slaan tussen de Nederlandse voetbalinteresse en de, nihil gevolgte, Turkse competitie.

Ik, een 27-jarige Turks-Nederlandse inwoner van het in de schaduw van Amsterdam gelegen Diemen was op zoek naar een bezigheid naast mijn stoffige baan als financieel medewerker in het bedrijf van mijn vader. Na een tal van ideeën en een enkel mislukt (online) avontuur, moest dit het helemaal worden. Snel merkte ik dat de grote jongens als

Voetbal International, Voetbalzone en de dagbladen ineens veel meer interesse gingen tonen in Galatasaray. Later met o.a. Babel, Donk, Amrabat en Dirk Kuyt in de rest van de Turkse competitie nam dit alleen maar verder toe. Ik besloot zelf wat nieuws te posten door Turkse artikelen snel te vertalen. Ik schreef af en toe een stukje met mijn mening over de gang van zaken bij Galatasaray. Het ging in een veel te hoog tempo richting een blog vol knip- en plakwerk. De toekomst zat op Twitter zou blijken.

Ik vroeg aan schrijver Özcan Akyol, met een lichte voorkeur voor de rivaal Fenerbahçe maar echte Kowet'er, of hij een blik wilde werpen op mijn projectje. Trots op zijn complimenten op mijn blog bood hij ook nog eens aan om wat aan de site bij te dragen. Hij stelde voor om een briefwisseling te houden. Ik vond het een leuk idee. De dag na de publicatie heb ik mijn omgeving, waarschijnlijk tot aan het irritante toe, gespannd met deze brief. Dit concept moest ik zien vast te houden. Met dit kleine succesje op zak begon mijn rondvraag op Twitter. De welwillendheid en behulpzaamheid van de deelnemers was prachtig.

Nu, een kleine twee jaar verder, staat de teller op 25 brieven. Wesley Sneijder, en niet te vergeten onze Yolanne, zijn vanuit alle mogelijke perspectieven belicht. Het amateuristisch ogende .wordpress.com is afgekocht en mijn blog heet tegenwoordig gewoon WesleyInTurkije.com. Ondertussen bracht Joris van Wier, op eigen houtje, een boek uit: "Terraces & Floodlights", over zijn avonturen op de Engelse velden. Dit was de inspiratie die ik zocht om deze brieven tot boek te bundelen. Andermaal moest ik een beroep doen op de medewerking van de deelnemende schrijvers. Wederom kon ik ze oprecht bedanken.

Ik ben ontzettend trots op het eindresultaat. Ik hoop dat jullie net zoveel plezier hebben tijdens het lezen als ik tijdens het beantwoorden van al deze geweldige ingezonden brieven.

Ik wil een heleboel mensen bedanken; mensen waar ik geen onderscheid in wil maken. Toch ga ik één persoon hier al bedanken, want zonder zijn inspanningen was dit boek er nooit gekomen. Zonder zijn hulp had de rubriek op de site niet eens bestaan. Thomas Dijkman. Waar hij ook zat, hoe laat het ook was, hij heeft me altijd geholpen met het controleren van de stukken. Met een prima Nederlandse spelling verhuisden we ooit naar Turkije, met de intentie om daar te blijven. Vol overgave leerde ik de Turkse taal te beheersen. Toen dat net lekker liep verhuisden we weer terug en nu zijn beide wat beschadigd. TD, de Wesley Sneijder van de Nederlandse taal.

Tot slot moet ik me richten tot twee mensen. De man waar het hier allemaal om gaat, Wesley Sneijder. Jou bereiken via de sociale netwerken is mij nooit gelukt. Helaas. Mocht dit boek je ooit bereiken, bedankt voor alles. Je bent goed op weg om een legende te worden in Istanbul. Alle supporters van Galatasaray zullen je eeuwig dankbaar zijn voor de stap die je richting ons hebt genomen. Blijf nog jaren Fenerbahçe op de pijnbank voor ons leggen. De tweede persoon is natuurlijk Yolante Yenge. Jij haalt het beste in Wesley naar boven, feit. Blijf dat vooral doen. Blijf vooral alles doen. In Turkije zal je vast een “Nazar Bonçuk” hebben gekregen; draag deze bij je.

13 maart 2013,

Hallo Yordi,

Wat een sensatie gisteren, of niet? Je zal wel heel blij zijn. Gefeliciteerd. Ik dacht dat Galatasaray het niet zou redden, om eerlijk te zijn. Vorige week was ik bij de wedstrijd tegen Genclerbirligi, en toen maakte het team niet echt een goede indruk – al waren ze stukken beter dan de tegenstanders en verloren ze eigenlijk onterecht.

In het duel tegen Schalke zag ik weer een ploeg die als los zand aan elkaar hangt. Terim heeft nog veel werk te doen. Het lijkt me eigenlijk ondoenlijk om van deze selectie een geheel te maken, een team dat voor elkaar door het vuur wil gaan. Bij elke vrije trap dicht in de buurt van de goal voel je eigenlijk dat het niet klopt. Er zijn nu vier of vijf spelers die zo'n vrije trap willen nemen. Dat gaat botsende ego's opleveren.

Wat vond je van Wesley Sneijder? Goede keuze van Terim om hem deze keer niet op links te posteren, maar wederom speelde Sneijder ongelukkig. Die tuinkabouter heeft het niet meer, of hij is gruwelijk uit vorm. Eerlijk gezegd denk ik dat eerste. Vorige week in Istanbul begreep ik dat Sneijder een aankoop is van de voorzitter, niet van de trainer, die hem eigenlijk helemaal niet in het systeem vindt passen dat hij wil spelen. Nu moet het systeem worden omgegooid voor Sneijder. Dat gaat Terim niet leuk vinden.

Ik ben trouwens erg blij dat Altintop gisteren heeft gescoord. Die gozer heeft me een pegel in zijn poot, niet normaal. Tegen Genclerbirligi schoot hij twee keer snoeihard tegen de lat. Je zal het vast hebben gezien. Dat was echt pech. Maar tegen

Schalke, zijn oude ploeg, zat de bal lekker in het netje. Het is hem gegund.

Trouwens, viel jou op dat Drogba weer erg vaak op de grond lag? Dat deed-ie bij Chelsea ook al. Vervelend vind ik dat. Wat hoopt hij daarmee te bereiken? Ik denk dat hij het ook niet gaat redden bij *CimBom*. Die man loopt daar met een airtje rond alsof hij de keizer van Istanbul is. Hij gaat prat op zijn reputatie als topscorer. Maar dat was vroeger. Het is niet voor niets dat-ie naar China is vertrokken. Ik denk dat het afgelopen is met Drogba. Best jammer. Twee topaankopen die eigenlijk niet presteren.

Maar nog even over de wedstrijd van gisteren. De eerste helft van Galatasaray was goed. In de tweede helft dacht ik dat Schalke eroverheen zou denderen, maar dat gebeurde niet. Draxler speelde ook beroerd, terwijl hij de afgelopen dagen juist in vorm was. Muslera is niet iemand die met zijn voorkomen imponeert, maar gisteren stopte hij een paar lastige ballen. Galatasaray mag hem dankbaar zijn. Nu maar hopen op Barcelona in de volgende ronde.

Ik ben benieuwd of dit succes invloed zal hebben op de prestaties in de competitie. Fenerbahçe en Besiktas komen steeds dichterbij. Dit weekend moet Galatasaray tegen Kayserispor. Die ploeg heb ik vorig weekend ook live in het stadion gezien, tegen Istanbul BSB. Toen maakte Kayseri niet echt een fantastische indruk, ook al schijnen ze in vorm te zijn. Biseswar speelt daar trouwens. Of ja, hij zit er op de bank. We gaan het zien. In elk geval wordt het een spannende ontknoping.

Groet,

Özcan

Hoi Özcan,

Tien jaar ouder worden zeggen ze wel eens, gisteren was daar een schoolvoorbeeld van. Maar sensatie is toch onze *middle name*? Als we ergens met voetbal meedoen en we weten dat de halve wereld meekijkt, maken we er altijd een mooi spektakelstuk van. Door de laatste competitiewedstrijd was mijn vertrouwen niet 100%, 70-30 verkondigde ik steeds. Dat we gingen scoren wist ik zeker. Dankjewel voor de felicitaties, dat is groots als rivaal.

Wat ik bijzonder frappant vind aan deze ploeg is dat ik snap wat jij bedoelt qua los zand, maar aan de andere kant zijn ze blij met elkaar. Didier Drogba en Burak Yilmaz, twee doelpuntenmachines van beroep, maar ze maken van elke mogelijkheid gebruik om te knuffelen en elkaar te instrueren. Nu jij dit zegt en ik er wat dieper over nadenk, denk ik dat het een ploeg is die voor elkaar door het vuur gaat naast het veld

en als ze die fluit horen toch nog wel het liefst zelf de man zijn. Fatih Terim is dit seizoen niet te benijden.

Ik ben gekleurd in deze, maar probeer zo neutraal mogelijk te reageren. Wesley laat best vaak nog zien wat hij kan. Er zijn in Europa maar weinig spelers die zo een hoog percentage aangekomen ballen spelen. Gisteren geeft hij ook weer een paar juweeltjes, maar het is tot nog toe te weinig inderdaad. Maar Nordin Amrabat zei na de thuiswedstrijd “Die twee zijn wereldtop en wij moeten dat nog worden.” Heeft hij daar een punt of heb jij gelijk? Ik hoop Nordin natuurlijk. Het zou wel lekker zijn voor Wesley als Burak hem goed aanneemt en scoort. En trouwens, die volley vrijdag tegen Genclerbirligi kunnen er maar weinig, toch?

Ik was net als jij gigantisch blij voor Altintop. Wat een pech heeft deze jongen gehad dit seizoen, want naast die twee van afgelopen vrijdag, heeft hij dit seizoen nog vijf (!) maal het houtwerk geraakt. Het grappen en grollen in de Turkse (social) media was dagelijkse kost. Niet juichen tegen je oude club, wat vind jij daarvan? Ik was blij met wat Hamit deed. In het voetbal gaat het om het nu.

Drogba en de vallende ziekte. Je mag best weten dat ik niet stond te springen bij het nieuws dat hij naar mijn club kwam. Leeftijd en prijs was waarom ik niet blij kon zijn. Maar hij staat er vijf minuten in bij zijn debuut en maakt er één en geeft twee tellen later een assist. Het is ook de magie van de club waar je voor bent. Ik vond hem bijzonder onsympathiek, maar nu ik hem dagelijks zie via de voetbalpers merk ik dat ik dat gewoon niet meer heb. Vond jij Kuyt goed voor hij naar *Fener* kwam? En nu?

De wedstrijd was hemel en hel op één plek voor Galatasaray supporters. Het begin was goed tot zeer goed, maar kom je toch achter tegen die Duitsers. Gelukkig herstel je het snel. De tweede helft had niet zoveel met voetbal te maken van Galatasaray's zijde. Amrabat was nog wel een degelijke zet van Terim, alleen had het voor Drogba gemoeten en niet voor Wesley. Muslera is de eerste keeper waar ik weer van houd sinds Taffarel en jij weet hoeveel keepers daar tussen zijn geweest. Hoop niet dat hij gisteren de scouts heeft wakker gemaakt.

De competitie. Ik hoop dat gisteren de vorm heeft teruggebracht. Er zijn gewoon twee opties: óf we gaan de Champions League adoreren en alleen maar daaraan denken, óf we blijven realistisch en gaan vol voor het kampioenschap. In het miljoenenbal hebben we immers niets meer te verliezen. Besiktas en Fenerbahce hijgen in onze nek en die gaan nog lang niet opgeven. Eén ding is zeker, het wordt op alle fronten een spannend slot, net als hier in Nederland.

Groet, Yordi

4 april 2013,

Ha Yordi,

Ik vind het net iets teveel 'als' allemaal. Als Didier Drogba zijn oude topvorm hervindt... Als Wesley Sneijder fit is... Als de tank Yilmaz zijn dag heeft... Als, als, als... Ik moet het nog maar zien. Ik schrijf je kort voor de wedstrijd en ik geef eerlijk gezegd geen stuiver voor de kansen van Galatasaray. Het wordt 4-0, 5-0, zoiets, denk ik.

Waar kijk jij eigenlijk naar, de NOS of Sport1, Roelfs of Schelvis? Dat is me wel een verschilletje lijkt me, om te beginnen, of heb jij de Turk opstaan?

De verslaggever, ik weet niet welke, vertelt nu over de Turkse supporters die naar Madrid zijn gekomen zonder kaartje. Die zitten ergens rond Plaza Santa Ana, vermoedelijk. Ken je Plaza Santa Ana? Daar kan ik je mooie verhalen over vertellen, doen we wel eens een andere keer. In café De Kat in de Wijngaert of zo, daar komt die jongen uit Deventer ook wel eens. Kom hoe heet-ie? O ja, Eus. En als je liever in het koffiehuis afspreekt, ook goed!

9. 1-0 Ronaldo.

Zie je? Ik ga hier nu niet een beetje gemakkelijk m'n gelijk zitten halen, maar deze missie is nu al kansloos. Het verschil: het merendeel van die gasten van Real Madrid speelt al jarenlang samen en dat kan je van Galatasaray niet zeggen. Toch? Zoiets moet groeien. PSG vliegt er straks ook gewoon uit. Wedden? Of ben je geen gokker?

Zie ik het nou goed? Özil lacht gewoon een tegenstander uit omdat-ie onbeholpen een bal uitschiet, volgens mij was het Nounkeu. Heb jij dat ook gezien? Nou, dan weet ik echt genoeg hoor. Dit Madrid gedraagt zich niet alleen superieur, maar is het ook.

29. Benzema 2-0.

Afgelopen. Ik ga even bij die andere wedstrijd kijken... Malaga-Dortmund 0-0 nog, niks gemist.

Als ik moet kiezen tussen een opleidingsclub, zoals Ajax en Feyenoord, of dat rare gesmijt met miljoenen, zoals in Parijs, Manchester en Istanbul, doe mij dan toch maar die opleidingsclub, bedenk ik me, als ik Galatasaray zie spelen. Het is (nog) geen team. En dat is ook niet zo verwonderlijk want het staat nog maar net in de steigers.

Wesley Sneijder wordt in de rust gewisseld. Begrijp jij daar nou iets van? Volgens Henkie ten Cate is een machtsstrijd gaande in het elftal tussen Felipe Melo en Wesley. Zou het?

73. Higuain 3-0.

De doodsteek.

Hoe ben je eigenlijk wakker geworden vanmorgen? Leef je nog? Zelfmoord is geen optie hoor, geloof me, dit was wel zo'n beetje het maximaal haalbare. En Yilmaz werd een zuivere strafschop onthouden, dan krijg je een hele andere wedstrijd. Die scheids was niet best, maar ja, daar heb jij niks aan.

Toch zou ik me geen al te grote zorgen maken als ik jou was. En al helemaal niet om Wesley Sneijder, dat zei-ie zelf ook na

afloop. Want in de competitie gaat het wel goed! En volgens Nordin Amrabat wordt het straks in Istanbul gewoon 4-0.

We gaan verder met opgeheven hoofd. Vanavond weer Europa League. Welke wedstrijd ga jij kijken?

Vriendelijke groeten,

@MJvdHeuvel

Goedemorgen Mark,

Laten we beginnen met het feit dat ik gelukkig nog leef!

De ‘als’ factor, ik kan me best vinden in die gedachtegang. Maar deze komt enkel naar boven tegen de absolute top. In de competitie is dit niet zo een grote factor en in de Champions League wedstrijden hiervoor ook niet echt. Maar wel grappig dat gisteren geen één werkelijkheid werd.

Wij begonnen thuis op Sport 1, wij zijn nogal van het bijgeloof, dus Schelvis. Leuk trouwens dat je hier naar vraagt, want dit heb ik echt nog nooit gedaan: in de 43e ging hij over naar Roelfs. De denigrerende toon van Schelvis was onverdraaglijk op een gegeven moment. Een ieder zal misschien zeggen ‘ach, Turk doe niet zo trots’ maar ik zat met zes Nederlandse jongens die mijn mening deelden. Ik vind dat je als verslaggever wel enig fatsoen en respect moet kunnen opbrengen, hoe de wedstrijd ook verloopt. Net alsof we nog nooit andere clubs te onder hebben zien gaan in en tegen Madrid?

Ik ben niet bekend met het Plaza Santa Ana, maar mooie verhalen ben ik een fan van. En die Eus is voor de rivaal dus dat moet een leuke avond worden. Laten we maar in café De Kat in de Wijngaert afspreken. Ik zit zelf in de elektra-branche, dus heb het niet zo op TL-verlichting en dan vallen eigenlijk alle koffiehuisen wel af. In De Kat heb ik overigens ooit een biertje gedronken met de legendarische Amsterdamse filmmaker Eddy Terstall, ken je die? Die kan ook wel lekker over voetbal praten.

De wedstrijd; ik snap het beeld van gisteren. Real heeft zich nooit echt moeten inspannen en het scoreverloop verliep volgens verwachting. Toch moet ik kleine kanttekeningen maken voor mijn *cluppie*. Ik háát het echt om de scheidsrechter als schuldige aan te wijzen, dat doe ik ook zeker niet gezien het spel van CimBom, maar net als de dag daarvoor zijn de zes mannetjes op het veld weer een grote factor in het resultaat. En daar staan ze juist niet voor. Op voorhand weet je dat alles mee moet zitten, wil je stunten tegen één van de beste clubs ter wereld. Maar die handsbal? De vrije trap waar de 3-0 uit wordt gemaakt was er geen, toch? En dan nog de gele kaart voor Yilmaz, wat hem de return kost en geen schwalbe was.

Het is geen los zand, maar ook zeker nog steeds geen geoliede machine. Dit kost tijd. In de competitie kan dat en moet ik eerlijk zeggen dat ze me de afgelopen twee weken op het verkeerde been hebben gezet. Ze vonden elkaar, het ging makkelijk. Maar ja, Real Kayserispor is wat minder dan de Madrid variant.

Het verhaal van Ten Cate is nieuw voor mij, wel word ik erg moe van Terim (en dat is echt mijn allergrootste held)! Elke wedstrijd wisselt hij Wesley. Hij was onzichtbaar, maar om er nou een centrale verdediger bij te gooien met 2-0 achter. Je

weet dat Sneijder één keer een bal gaat geven, een hele goeie. Maar, met de gisteren hopeloos spelende Drogha heeft hij alle geduld van de wereld en met Wesley geen seconde. Ik hoop dat dit verandert; hij is nu nieuw en super positief maar dit kan nooit heel lang goed gaan. Of zou hij stiekem zelf telkens vragen om die wisselbeurten?

Gisteren leek het mee te vallen voor het slapen, maar ik zat nog in de roes van de wedstrijd. Maar bij het opstaan en nu voelt het toch wel of ik een potje heb staan Turks worstelen met Mike Tyson. Het is een complot van de UEFA. Zo lang wachten tussen de wedstrijden! Ik weet nog dat ik op werk tijdens de loting mijn beeldscherm zo ongeveer omver knalde toen Real uit de koker kwam en gisteren zat ik met oprecht geloof in een sensatie klaar om 20:45.

Nordin is een lieve, goede jongen. Bij de return zal ik wel weer met hoop voor de buis zitten, blijft een gek spel dat voetbal. Maar zo gek als het spel ben ik niet, dus ik wil niet meer dan twee biertjes zetten op de overwinning van Galatasaray in Istanbul!

Europa League, ik ben blij dat ik zelf moet trainen vanavond, want die beker is echt alleen maar leuk als je eigen club mee doet. Over wedden gesproken: zet maar in op Lazio, zekerheidje.

Groetjes @TheFev

10 april 2013,

Ha Yordi, het is de achtste minuut en Ronaldo doet de boeken dicht. Sneijder pakt een gele kaart. Het had andersom moeten zijn, ik weet het, maar wij Hollanders weten hoe het is om met Portugezen en Spanjaarden te moeten dealen. Ik zie dat zelfs Borussia Dortmund er vanavond last van heeft. Er is iets gaande in Spanje, ik weet niet wat, maar er lijkt niet tegenop te boksen. Laten we hopen dat het geen doping is, anders kijken we al jaren naar niks, net zoals die zielige wielersfans al die jaren is overkomen.

Enfin, Galatasaray gaat echt niet meer vijf keer scoren en dus kan ik lekker weemoedig doen. Januari 1996, gaat er bij jou een lichtje branden? Een speler van Feyenoord maakte de klapper van zijn leven, maar had zich verkeken op zijn rood-witte hart. Ulrich van Gobbel had in het vliegtuig naar Antalya, alwaar zijn nieuwe club Galatasaray in zo'n prachtig hotel aan de prachtige zee zijn kampen had opgeslagen, al heimwee. Toen ik hem belde en vroeg wanneer ik hem voor Nieuwe Revu mocht interviewen, zei hij zacht: 'Hoe snel kun je komen?' Ik was al onderweg.

Daar lag hij, met een mooi slaapmutsje over zijn kaalgeschoren hoofd, op bed, naast zijn nieuwe vriend, de Welshman Dean Saunders. Na de training, op een gazon van een veld, had hij nog een drankje gedaan met trainer Graeme Souness, assistent Phil Boersma en nog wat Angelsaksen, ik geloof Barry Vanison en nog zo'n type. Ze hadden hun biertjes omgeven door een wigwam van viltjes, geen kunstwerk, maar alles ter bescherming van de privacy. Als de Turkse paparazzi er lucht van kregen dat de Britten aan het bier zaten, zwaaide er wat, zo wist Dean Saunders te melden, maar trainer Souness zei op zijn

beurt dat Saunders a professional mourner was, een beroepsklager vrij vertaald.

1-1 bij Dortmund overigens, vanuit Istanbul nog geen witte rook.

De dag erna was er een oefenwedstrijd en die vergeet ik nooit meer. Het ging met de bus van Antalya naar Alanya en ik heb nog nooit zoveel stof zien opwaaien, zoveel kabaal gehoord en zoveel heerlijke voetbalgekte meegemaakt. Wat waren die mensen blij eindelijk Hakan Sukur te mogen omhelzen en wat waren ze trots dat Ulrich van Gobbel er de defensie kwam leiden. Er werd gespeeld op een afschuwelijk veld zonder gras en erg veel droog zand waaide geestdriftig de toeschouwers en spelers in de ogen, de bal stuitte alle kanten op en er werd maar nauwelijks gewonnen van een ploeg vol goedwillende amateurs. Maar daar ging het niet om, het ging om de verheerlijking, de complete chaos, de blije meute, de beleving van die mooie mensen. Voor het eerst begreep ik wat een feest voetbal kan zijn voor mensen die niet zo gek veel hebben in het leven, die misschien wel een jaar hebben toegeleefd naar die onwerkelijke ontmoeting met hun helden die ze louter kenden van de tv.

Toen we twee dagen later weer afreisden had Ulli geen heimwee meer. De man die de Koran als één van zijn favoriete boeken zag, was op de één of andere manier thuisgekomen. Het is overigens rust, beste The Fev. De mensen aan de zuidkust van Turkije kunnen hun vlaggen weer binnenhalen. Ik weet zeker dat ze toch hebben genoten, dat ze gulzig deze grote dag hebben beleefd. Man, kwartfinale tegen Real Madrid, noem dat maar niks. Verliezen of niet, iedere Nederlandse club zou er tegenwoordig een moord voor doen er te mogen staan. Laat de mensen feesten. Ik gun het ze.

Groet en houd moed, ook wat betreft Sneijder. Ik mail je nu vast dit stukje opdat ik niet hoeft te zeggen dat hij gewisseld is.

Robert Heukels/PiuCalcio

Goedemorgen Robert,

'Laat de mensen feesten en niet willen zeggen dat Wesley weer vroegtijdig naar de kant moest komen'. Kan je mij niet elke rust een brief sturen? Mijn smeebeden voor de wedstrijd waren niet voor een halve finale maar voor deze tweede helft. Ik was tot aan het derde fluitsignaal niet meer zo zeker van het feit of Galatasaray zijn 'ware' gezicht zou gaan tonen aan de wereld. Er kijken toch veel mensen op zo een Champions League avond. Meer van de spelers dan deze tweede helft kon ik niet vragen. Ze hebben iedereen toch weer zo ver gekregen dat ondanks die dramatische start rond de 70^e minuut naar boven werd gekeken...het zal toch niet? Kom op! Hoeveel teams hebben, naast Barcelona, 4-4-4 of zelf 5-5-5 kunnen scanderen tegen dit Madrid, of überhaupt tegen een team van Mourinho. C.Ronaldo, fenomeen, speelt twee keer geen goede wedstrijd, drie goals. Doping, er was laatst veel nieuws over dat Real Sociedad zou hebben gebruikt. Laten we hopen dat dit inderdaad niet zo een wielrenverhaal wordt dat we over vijf jaar denken: "zij ontkennen, maar iedereen heeft toch gebruikt."

In januari 1996 was ik tien jaar en in de ontdekkingsfase van het voetbal. Ik was gefascineerd geraakt door de Oranje koorts in '94. Laat opblijven voor die dramatische pot tegen Saoedi - Arabië, die verdomde Branco. Daarnaast ben ik fan geworden van de Roemenen en Bulgaren, dat zou later medebepalen toen ik voor een Turkse club moest kiezen. Turks voetbal was toen

voor de in Amsterdam wonende jonge Yordi een behoorlijke ver-van-zijn-bed-show. Ik had Ajax! “Wij zijn de beste van de wereld!” Verder hoeft je dan niet te kijken. Toen we gingen verhuizen richting Turkije veranderde alles. Zoals jij al schetst is het voetbal vaak het allermooiste wat de mensen hebben. Voordat ik mijn vriendjes moest uitkiezen op mijn nieuwe school moest ik al kiezen voor welke club ik ‘ging worden’. Een nieuwbakken vriend probeerde mij op slinkse wijze het Besiktas-kamp in te lokken door een trainingspak cadeau te doen. Maar toen zag ik de teamposter van Galatasaray. Dat..is..HAGI! Thuis direct om een rood-geel shirt gevraagd; ik was voor Galatasaray.

Toch leuk dat je vraagt naar 1996, want dat is ook het jaar dat Hagi bij de club kwam. Met veel genot zat ik je ontmoeting met van Gobbel te lezen. Uli is echt een held. Men in Turkije vertelt altijd met een glimlach over zijn kortstondige avontuur. Ik vind het jammer dat ik het niet zelf heb kunnen zien, maar achteraf heb moeten horen. Hoewel de het amusement van de verhalen stukken minder werd naar mate de jaren verstreken, blijft hij toch een boeiend fenomeen en dat voor een Feyenoorder. Mijn liefde voor Ajax is nooit minder geworden dan het was. Op die vier jaar in Turkije na, heb ik nooit verder dan tien kilometer bij het stadion vandaan gewoond. Het verschil in mijn liefde voor de twee clubs is eigenlijk terug te vertalen naar hun spelopvatting. Gezien mijn omgeving volledig rood en wit ademt, krijg ik altijd de vraag ‘Als Ajax tegen Galatasaray speelt voor wie ben je dan?’ Dan wint bij mij de gepassioneerde en emotionele liefde van de technische, getalenteerde, structurele liefde. Maar dat is smaak.

José Mourinho over tweede helft Galatasaray: “We speelden niet tegen 11, maar tegen 50 duizend plus 11.” Dat is wat ik

graag lees. Wat Sneijder betreft: ik sta achter hem en ben geduldig. Gisteren waren de eerste tekenen.

Bedankt voor je brief!

Groetjes, TheFev

17 april 2013,

Hoi Yordi,

Zoals je inmiddels via Twitter ongetwijfeld weet, houd ik me graag bezig met vergeten voetballers. Bijvoorbeeld Victor Ikpeba, Abel Balbo, Sylvain Wiltord. Zico Tumba. Pat Bonner. Emile Kostadinov. Maurizio Ganz, Anthony Yeboah, Carsten Jancker, Bernard Tchoutang, Jerry Taihuttu en Jerry Simons van Vitesse die, toen ik elf was, om onverklaarbare redenen m'n favoriete voetballer was. Weliswaar was hij sympathiek en goedlachs, maar ik kan me zijn kwaliteiten als rechtsbuiten geen seconde meer herinneren. Maar genoeg over Jerry en de anderen. Waar ik het met jou graag over wilde hebben is Hasan Sas, de dribbelaar. Als ik aan Turkse voetballers denk, denk ik aan Hakan Sukur, Emre, Bulent Korkmaz, maar als eerst aan Hasan omdat hij m'n favoriet was toen dit viertal bij Galatasaray speelde en omdat hij brutaal doch prachtig Turkije op 1-0 bracht in 2002 tegen Brazilië en in diezelfde wedstrijd ook nog eens Ronaldinho en Roque Junior dolde.

Ik ben niet vaak in Rotterdam, maar als ik er ben loop ik vrijwel altijd langs de aan de Kruiskade gelegen dönerkebabzaak HAS Kebab. Ik haal er geen döner omdat ik een tijd geleden wat betreft klein vlees toch definitief voor shoarma heb gekozen nadat ik een jaar lang verknocht was aan döner, maar elke keer blijf ik toch even iets te lang stilstaan voor deze zaak. Het zit namelijk zo: HAS rijmt op Sas en in Hasan zit Has, dus als ik daar dan sta denk ik automatisch aan Hasan Sas.

Net zoals bij alle andere voetballers die ik in de eerste alinea noemde, vraag ik me af wat er met hem gebeurd is en waar hij zich tegenwoordig mee bezighoudt. Nederlandse voetballers

worden, behalve Berry van Aerle dan, na hun loopbaan als speler vaak coach, scout, analist of zaakwaarnemer. Doet Hasan dat ook tegenwoordig? Of heeft hij toch voor iets heel anders gekozen zoals boer, supermarkteigenaar, wijnconnaisseur, uitbater van een café, balgoochelaar op kinderfeestjes of zit hij in de confectie?

En dan nog iets. Ik vraag me al een tijd af hoe het komt dat er weinig Turks-Nederlandse voetballers zijn (doorgebroken), althans waarvan ik weet heb. Ik kom eerlijk gezegd niet verder dan Yildirim en Fuat en Suat Usta. Aan talent kan het denk ik niet liggen. Als ik een beetje in mijn buurt kijk naar straatvoetballers, zitten er genoeg talentjes van Turkse komaf tussen. Mentaliteit is het geloof ik ook niet. Maar wat is het dan wel?

Groetjes,

Chiron

P.S. Zou Royston Drenthe niet een enorme versterking zijn voor Galatasaray? Ik zie het hem wel doen hoor daar. Hebben ze volgens mij veel meer aan dan aan Arjen, die haalt het daar nooit fysiek.

P.P.S. Is Rivaldo welkom in Turkije?

Hey Chiron,

Dat is een mooi lijstje met namen! Ik moet alleen eerlijk bekennen dat ik Jerry Simons even moest opzoeken via Google. Toen ik voetbal begon te volgen was hij al over de landsgrenzen en toen kon je nog niet zo makkelijk alle competities in de gaten houden. Een soort gelijk verhaal heb ik met Kiki Musampa. Hij heeft misschien een iets beter palmares dan Jerry, maar was ook geen supertalent. Ik kon die naam de hele dag zeggen, in mijn hoofd, hardop, en op een gegeven moment ging mijn moeder zelfs mee doen. Bij Malaga ging hij ineens zijn echte naam gebruiken, Kizito; mooier maar minder catchy. Zat ook nog een jaar in Turkije bij Trabzonspor, werd niet wat beide partijen er van hoopten. Hasan Gökhan Sas is misschien wel de Kiki Musampa van Turkije wat dat betreft. Los van zijn spel waar hij mee opviel lijkt de naam ook een belangrijke rol gespeeld te hebben. In zijn hoogtijdagen kon het wel eens voorkomen dat een volkomen random iemand ‘Haha Hasan Sas’ zei tegen mij. Die befaamde wedstrijd, ik was redelijk angstig in de aanloop naar de wedstrijd, niet geheel onterecht denk ik. Maar inderdaad, ze begonnen brutaal en dat was mooi om te zien. Yildiray Bastürk, zegt die naam je nog wat? Dat was misschien wel de belangrijkste schakel dat toernooi, de gepassioneerde en overgemotiveerde Turken hadden een maestro nodig, zoals Galatasaray Hagi nodig had. Bastürk is nooit ‘terug naar huis’ gekomen in zijn actieve carrière en dat kost je in Turkije meestal je heldenstatus.

Prachtig verhaal over de dönerkebabzaak in Rotterdam en weer die naam hè. Ondanks dat ik het eens ben qua keuze voor shoarma, moet je de volgende keer dat je een Turks maaltijd gaat bestellen ter ere van Hasan even denken aan de Kebab optie. Hasan komt uit Adana en voor zover ik weet is Kebab zijn lievelingseten. Zijn trouwerij stond destijds in de krant als

‘De Kebab Trouwerij van Hasan’. Meer over de persoon Hasan: hij was een beetje gek, maar als je de interviews erop na leest is iedereen het er over eens, hij was een goedaardige gek. Altijd in voor een dolletje, de hele dag was hij daarmee bezig. Er waren echter twee situaties waarin de grappige Hasan de gekke Hasan werd. Op het veld richting scheidsrechters, zelfs bij een ingooi kon hij met zijn handen op zijn kale hoofd op zijn knieën vol onbegrip naar de scheids kijken. En in het vliegtuig. Er is een legendarisch verhaal over een vlucht tijdens het WK waar ze last kregen van extreme turbulentie. Hasan heeft alle gebeden die in de Koran staan op staan sommen met het zweet gutschend van zijn kop.

Sas’ carrière is toch wel uitgegaan als een nachtkaars. Alle grote jongens van de succesjaren gingen één voor één de deur uit, op naar een buitenlands avontuur. Drie jongens van de kern bleven achter. Bülent Korkmaz, de Danny Blind, kon het nest niet verlaten. Ergün Pembe, de rustige tevreden jongen, en Hasan. Volgens mij is dat hem altijd pijn blijven doen. Er was gigantisch veel interesse maar het heeft nooit tot iets geleid. Na de succesjaren kwamen de magere jaren voor *CimBom*. Hasan en verlies gaan gewoon niet samen; of hij was gebleeserd of geschorst. In de supportersharten zal hij altijd een held blijven, maar hij had groter kunnen worden, moeten zijn.

Het zou best bij de persoon passen, maar het is toch het clichéverhaal, assistent-trainer vandaag de dag samen met Ümit Davala, die met die hanenkam. Niet dat ik daar minder blij om ben. Wat is er gevoelsmatig beter dan oude helden op het nest. Ik heb zowel bij Ajax als Galatasaray niet te klagen. Van dat WK-team heeft İlhan Mansız, die Roberto Carlos even zijn hielen liet zien (over brutaal gesproken), wel een gekke carrièreswitch gemaakt. Na in de modewereld te hebben rondgelopen is hij naar aanleiding van het Turkse ‘Sterren

Dansen Op Het Ijs' nu op weg naar Olympische deelname bij het kunstschaatsen!

Je laatste vraag is ook al heel lang een vraagteken voor mij. Ik kom niet verder dan de drang om daar te voetballen, maar omdat je met de ideeën van het Nederlands voetbal bent opgegroeid weet je niet dat je je carrière aan diggelen gooit. In Turkije regeert nog erger de waan van de dag. Dus geen tijd voor talenten, maar ze kopen je wel als je hier twee keer een bal in het kruis schiet. En als het vaderland je een kans aanbiedt zijn we weg. Mijn advies als een Turks-Nederlands talent dit leest: Don't be an Özil, speel voor Turkije maar doe het als Altintop: maak faam en kom dan pas!

Groetjes,

Yordi

P.s. als Rolls Royce Drenthe doet wat hij kan, geef ik hem zwart op wit dat hij daar een held gaat worden, maar als linksback, aanvallend. We spelen nu met Albert Riera, ook gewoon een linksbuiten. Arjen, ik wil het niet.

P.p.s. Nog nooit van zo dichtbij meegemaakt. In 90 minuten van geliefde voetballer naar staatsvijand nummer één. Ik zou als ik Rivaldo was geen all-in naar Belek boeken, nog steeds niet.

19 april 2013,

Hoi Yordi,

Ik gooi het maar gelijk op tafel: ik keek tot aan afgelopen winter een beetje neer op het Turkse voetbal. De oorzaak daarvan is simpel: ik heb in de jeugd veel gevoetbald met Turkse jongens die Galatasaray, Fenerbahce, Besiktas en die andere club (met dat shirt dat op het Airborne shirt van Vitesse lijkt) tot in den treure de hemel in prezen. Als ik de verhalen moest geloven speelden die clubs beter voetbal dan Madrid, Barcelona en Manchester United bij elkaar en was elke Turkse international die drie keer kon hooghouden de nieuwe Romario. Het mooie was ook de verering van Hagi, ze spraken met zoveel respect en enthousiasme over hem dat ik op een gegeven moment zelfs ben gaan twijfelen of hij niet stiekem ook een Turk was. Ik bedoel, het had best gekund: klein, gedrongen mannetje, grote bek en de kleuren van het Roemeense shirt tonen een sterke gelijkenis met het shirt van Galatasaray.

Het probleem was echter dat de realiteit niet helemaal strookte met de verhalen van mijn Turkse voetbalvrienden. De keren dat ik een Turkse wedstrijd keek sprak vooral de passie (op het veld en op de tribune) tot de verbeelding. Rode kaarten, vliegende tackles, half brandende stadions en ambulances op het veld. En ik meen me zelfs te herinneren dat de supporters van Besiktas het nieuws haalden omdat ze zo hard zongen dat ze bijna door de geluidsbarrière heen gingen. Klopt dat eigenlijk, of moet ik ook dat verhaal met een korreltje zout nemen?

Het voetbal daarentegen was niet om aan te gluren. Malle keepers (Rustu met die make-up onder z'n ogen), houthakkers

in de defensie, een paar pingeldwergen op het middenveld en dan ergens nog een verdwaalde buitenlander (liefst een Braziliaan of Afrikaan). Daar ging mijn voetbalhart niet bepaald sneller van kloppen, uitzonderingen daargelaten. Elke voetballiefhebber zal zich het hakje van Ilhan Mansiz herinneren. Of meer recent: de prestaties van Turkije op het EK van 2008. Die oude spits wiens naam ik altijd vergeet, volgens mij speelde hij toen in Spanje. Je weet wel wie ik bedoel. Een van die ballen schoot ie schitterend binnenkant voet en onderkant lat binnen (mijn voetbalfetisj: ballen binnenkant paal en onderkant lat). Dat is eigenlijk mijn laatste herinnering aan het Turkse voetbal, het EK in 2008. Ik heb het daarna links laten liggen, om eerder genoemde redenen.

Tot aan afgelopen winterstop. Wesley Sneijder moest weg bij Internazionale en werd door Turkse media in verband gebracht met Galatasaray. Nou wist ik dat die sportkranten zo'n beetje ieder transferobject linken aan een van de grote Turkse clubs, maar dit sloeg echt alles. De grote Wesley Sneijder, naar Galatasaray? Een mix van ongeloof en ook walging verleide mij tot o.a. de uitspraak "als Sneijder echt naar Gala vertrekt kijk ik nooit meer voetbal en overweeg ik zelfs een Against Modern Football tattoo op mijn voorhoofd. In capslock." Ik kreeg veel bijval, maar er kwamen uiteraard ook een hoop gepikeerde Turken achter me aan.

Een dikke week later kreeg die laatste groep gelijk. Wesley tekende bij Cimbom en ik zat aan een livestream gekluisterd om het onthaal van de Verlosser mee te maken. De beleving en de passie van de supporters was in ieder geval nog steeds hetzelfde. Ook Fatih Terim zag er nog steeds uit zoals ik me hem herinnerde: gebruid en een beetje fout. Niemand stroopt de mouwen van zijn overhemd zo mooi op als hij. Zijn houding tijdens de ontmoeting met Sneijder viel me ook gelijk op.

Onderuit gezakt op een leren bank nam hij in het bijzijn van De Grote Aankoop rustig zijn telefoon op om druk gesticulerend te bellen. Met wie bel je in godsnaam op zo'n moment? Waarom doet hij dat, kun je mij dat uitleggen? Heb je überhaupt een verklaring voor het gedrag (en succes) van Terim? Sinds de winterstop volg ik Gala wekelijks via uitgebreide samenvattingen en het gedrag van Terim is even vermakelijk als stuitend dom. In Nederland hebben we GJ Verbeek en Louis van Gaal, maar na een paar weken Fatih Terim ben ik ervan overtuigd dat deze man écht gek is. Frank de Boer liet zich al eens laatdunkend uit over het inzicht en de trainingen van Terim en als ik zie hoe hij Sneijder gebruikt en bijvoorbeeld bijna 9 miljoen heeft gelapt voor Nordin Amrabat (aardige jongen/blind paard) dan kom ik tot de conclusie dat Frankie er niet heel ver naast zat.

Zijn meest recente uitbarsting resulteerde in een flinke schorsing. Jammer voor hem, jammer voor de kijkers thuis en misschien wel goed voor Sneijder. Pluspunt is wel dat de wereld nu kennis heeft kunnen maken met Duygu Erdogan. Het is zonde om alleen deze naam te typen, ik had liever gewoon een foto van haar geplaatst. Waar komt zij trouwens ineens vandaan? Ik ben er overigens niet helemaal over uit of het nou een knap meisje is of niet, maar het feit dat een jong vrouwtje straks de (schijn)leiding heeft over 11 macho's is op zich al knap genoeg. En ze kan ook redelijk hooghouden, al moet ze nog wel werken aan haar koptechniek. Gelukkig heeft ze Drogba.

Mazzel,

DBB

PS: Is Yolanthé aan de coke of houdt ze gewoon niet zo van de Turkse keuken? Graatmager is een understatement.

Hey DBB,

Laten we beginnen met het makkelijkst te geven antwoord: Airborne Vitesse is Trabzonspor, de club van de zwarte zee Turken, de ontdekkers van Shota en Archil Arveladze. Dat Ajax Nikos kocht met Shota in de gelederen, onbegrijpelijk! Ik weet precies wat je bedoelt met het beeld wat de Turken geven over hun eigen competitie (ik kom nooit meer op voetbalzone, want mijn hart huilt als ik comments lees onder een Turks voetbalnieuwtje). Of dat gewoon voetbalblindheid is, of het extra tegengas is wat ze moeten/willen geven door de neerkijkende blik op onze competitie, weet ik gewoon echt niet. Ik weet wel dat het pijn doet als iemand neerbuigend erover spreekt. Misschien is het wel alleen in Nederland zo, omdat het contrast met het volk zo groot is. Al zouden alle Turkse ploegen volgend seizoen 10-0 beuk krijgen in Europese duels, zullen ze nooit nuchter er naar kijken en de competitie beschilderen als een Mickey (Ali) Mouse League. Dat zit niet in hun aard. We doen amper mee aan WK's en EK's, maar als we er weer een keer bij zijn hebben we allemaal het gevoel, 'we kunnen dit winnen man!' Het is nu de tendens voor Brazilië; ik zou niet te veel verwachten, we moeten niet te hoog inzetten. Als wij een spits bij Manchester United hadden en een linksbuiten bij Bayern, zouden de kranten schrijven: 'De Rood-Witte ploeg is even op vakantie naar Brazilië, nemen ze gelijk die beker mee.'

En dan 'het probleem', de realiteit. Passie versus georganiseerd, tactisch voetbal. Het tactische voetbal heeft meer prijzen gewonnen dan de gepassioneerde variant in de

historie van het voetbal. Dus daar is geen beginnen aan. In een ploeg moet iets van beide aanwezig zijn. Het kan zelfs met tien vechters & één tacticus en vice versa. Zonder Hagi had Galatasaray nu niet de enige Europese Beker in de Turkse historie in de prijzenkast. Maar ik geloof ook dat zonder Davids Ajax destijds misschien niet zo had getriomfeerd. Alleen is voor de Nederlandse kijker tien 'Edjes' op het veld even een cultuurshock. Tactisch is Turkije nog mijlenver verwijderd van de Europese top, maar er is wel degelijk een grote inhaalslag gemaakt. Wat de echte problemen van Turkije zijn, is een groep van 20-25 trainers, allemaal rond de 50+, die al jaren de competitie leiden. Dan gaat die daar heen, dan komt die andere weer terug. Verder is er een groot gebrek aan georganiseerd amateurvoetbal, maar hier hebben we het nog wel een andere keer over.

Als je het unicum qua supporters prestaties niet helemaal herinnert, gok dan in het vervolg maar op Galatasaray.

Nihat, was die onderkant-lat-schieter. Turkije is geen publiekstrekker hier, want ik keek die wedstrijd in een kroeg met twee vrienden. Verder zaten er nog twee stamgasten aan de bar; van 0-2 naar 3-2, keeper rood, speler op doel, Turkije in een notendop. Ik had zoveel adrenaline, thuis liep de recorder mee, bij thuiskomst heb ik dronken nog twee keer de volle 95 minuten gekeken. Het is natuurlijk ook gewoon smaak. Turkije – Tsjechië is mijn type spel, maar ik geniet net zo intens als Ajax Manchester City in de ArenA kleineert. Ik zou willen dat we broederclubs waren, iedereen voor Ajax en Galatasaray zodat ik in ieder geval niet meer in mijn eigen omgeving het Turkse voetbal hoeft te verdedigen.

Turkse media, haha, daar wil ik niet te diep op ingaan, maar je kennis daarvan klopt. Er is ooit een zomer geweest, dat

Galatasaray met, serieus, meer dan 250 (!) spelers in verband is gebracht. Er kwamen er vier en dat waren niet de beste vier. Ook ik heb die tweet van je gelezen en dat is zo een voorbeeld van wat ik eerder zei: dat doet pijn. Maar je moet het tijd geven, om het tegendeel te bewijzen. Wesley kwam inderdaad, ik was zo enthousiast dat ik een website begon. Ik heb een goede vriend die tevens Interisti is; hij was nonchalant onder het nieuws, blessureleed en het beeld dat hij niet leeft voor zijn sport heeft echt meer status doen afbrokkelen dan ik dacht. De ingenieur van het team dat alles won, ik kon mij niet voorstellen en wilde niet geloven dat het inderdaad over was. Wesley inpassen bleek een moeilijke taak, dat spookverhaal van dat het een aankoop van de voorzitter was en Terim hem niet moest komt er gewoon niet in bij mij. Wesley Fucking Sneijder, dat is toch een droom voor elke trainer? Hij speelde maar geen hele wedstrijd, twee keer achter elkaar, niet terecht in mijn ogen, in de rust gewisseld. Zou het toch waar zijn? Belde hij op jouw foto zijn vrouw? ‘Verdomme, Aysal heeft toch die Sneijder gekocht.’ Wesley lijkt nu eindelijk los, is belangrijk, speelt hele wedstrijden. Een hele zomer trainen op de speelwijze en ik geloof in een, in de Turkse competitie, niet af te stoppen Sneijder.

Terim, prachtig opgemerkt die mouwen, is een bijzondere man. Na de succesjaren met Galatasaray vertrok hij naar Italië. Daar werd hij Trainer Fatih Terim, Gangster Fatih Terim. Ik heb hem sindsdien nooit meer in een trainingspak gezien, zelfs niet tijdens trainingen. Dan heeft hij casual sportkleding aan, of de nieuwste lijn van de GSStore of iets van de sponsor Nike. Het gedrag verklaren is moeilijk, maar dat zit er echt al vanaf het eerste uur in. Hij zit nooit rustig, hij is altijd druk met alles en iedereen. Het succes zit hem denk ik in het overbrengen van geloof en tot op het bot motiveren van zijn ploegen. Geloven dat je van alles en iedereen kan winnen, dat is wat zijn ploegen

altijd uitstralen. Hij heeft één formule qua spel: snel en collectief druk zetten, vol middenveld, opkomende backs en normaal altijd één spits en iedereen speelt in het dienst van die spits. Hoe denk je anders dat Hakan ‘de Stier’ Sükür topscoorder allertijden van Turkije is geworden? Nu met Burak en Drogba moest hij afwijken van deze formule. Frank de Boer zal zeker gelijk hebben, maar na Ajax en Barcelona ben ik benieuwd hoeveel trainers je nog echt goed vindt. Frank is opgegroeid met Louis, dan heb je ook een bepaald beeld van wat ‘goed’ is. Terim is misschien geen tactisch wonder, maar heeft bijzondere prestaties neergezet. Als je naar de erelijst van Turkije en Turkse clubs kijkt, hij kan echt wel iets.

De recente uitbarsting is niet goed te praten. Mijn vader sprak de woorden ‘hij moet eens normaal doen, als hij maffia wil spelen moet hij lekker stoppen met de voetbalwereld.’ Dat is het beeld wat velen, die het Turks voetbal niet intensief volgen, nu hebben. Mijn vader is tegenwoordig gewoon meer Ajacied dan Gala-supporter. Het enige wat ik erover kwijt wil, zonder het op een conspiracy theory te laten lijken, het zit Galatasaray dit jaar niet mee op arbitraal gebied. Het filmpje wat de wereld over gaat start bij de uitbarsting, maar Terim wordt naar de tribune gestuurd omdat hij boos werd op Altintop. De wedstrijden daarvoor zijn een paar discutabele rode kaarten gegeven aan spelers. Hij was een aantal wedstrijden daarvoor drie duels geschorst omdat hij wat gezegd zou hebben in de catacomben. Ziet hij spoken of is er meer aan de hand? Ik weet het echt niet.

Duygu, wie is het? Waar komt ze ineens vandaan? Er is bijna niets bekend over haar, ineens was ze daar. Ze traint de -16 jeugd. Uiteindelijk heeft ze het niet gered, want ik heb haar niet gezien de laatste wedstrijd. En vanavond is de schorsing van Ümit Davala voorbij, dus staat hij langs de lijn. Ze heeft wel

wat, maar is dat niet meer omdat het gewoon een vrouw is in onze mannelijke voetbalwereld? Die Caneira van Chelsea is prima hoor, maar wordt dat niet ook een beetje in overdreven?

Vanavond 19:00 he! Mocht je niet in de ArenA zitten verwacht ik dat je de eerste helft even meepakt!

Groetjes,

Yordi

Ps. In dat filmpje van Lipton zie je Wesley glunderen en van alles in veelvoud in zijn giechel gooien; zij neemt een heel voorzichtig klein hapje. Laten we hopen dat het de Turkse keuken is!

14 mei 2013,

Selam Yordi,

Laat ik met de vraag beginnen waar elk evaluatiegesprek-desdoods mee begint: Hoe vond je zelf dat het ging? Hoe groot is deze vlek op het fonkelnieuwe kampioenschap voor jou, is het –zeg eerlijk- nu lastiger om te genieten van de titel?

Het kan niet anders dan dat je een zware zondag hebt gehad. Als Ajacied zing ik in het stadion graag uit volle borst mee met ‘Bloed, Zweet en tranen’, maar deze lichaamssappen vloeien volgens mij nog vele malen rijker in de Turkse competitie. Voor mij heeft het Turkse voetbal dan ook altijd synoniem gestaan met allesverzengende passie. Dat komt door twee factoren.

Allereerst vooral door Mehmet, kok in het eetcafé waar ik vroeger altijd keek naar de uitwedstrijden van Ajax die ik niet kon bezoeken. Mehmet lachte schamper om ons ‘supporterschap’, wat op hem ongetwijfeld overkwam als een stel suffe cricketfans die onder het genot van een kopje thee bedeesd de wedstrijd tot zich namen. Nee, als *Gala*-supporter had hij geen goed woord over voor onze laffe wedstrijdbeleving. Ajax had toch gewonnen? Hoezo scheurden wij niet al toeterend door de straten van De Pijp, of sprongen we op z’n minst huilend van blijdschap poedeltjenaakt in de fontein op het Frederiksplein?

Op onze beurt vonden wij zijn eigen blinde hartstocht vermakelijk, maar ergens waren we ook wel een beetje jaloers. Wat Mehmet voor zijn club voelde, die trots, dat heilige vuur dat diep in hem brandde, dat hadden wij zelden tot nooit. Ja, toen Ajax de Champions League won, toen Wamberto scoorde

in de bekerfinale, op 15 mei 2011; alleen dan komen we volgens mij in de buurt van wat een Turkse voetbalfan elke week lijkt door te maken. Hoe zie jij dat? Verwonder jij je ook weleens over de bedremmelde polderpassie van de Nederlandse voetbalfan, of zit je juist soms met opgetrokken wenkbrauwen naar Turkse taferelen te kijken?

Dan mijn tweede link met de Rood-Gele Leeuwen: 17 mei 2000. Ik zal nooit vergeten hoe ik als werkstudent met mijn koeriersauto 's avonds laat over het Zuidplein in Rotterdam reed, hopeloos verdwaald op zoek naar een adres (wat moet je daar ook als Amsterdammer? De TomTom was helaas nog niet uitgevonden). Ik sta verkeerd voorgesorteerd bij het stoplicht. Plotseling klinkt er een dierlijke kreet uit een flat. Een huilende man met een gigantische rood-gele vlag verschijnt op een balkon. Het kruispunt voor me stroomt binnen twee minuten vol. Turkse fans in Galatasaray-shirts. In Turkije-shirts. In Besiktas-shirts. In Feyenoordshirts. Vol ongeloof constateer ik dat ik geen kant meer op kan. Uitzinnige fans springen op m'n dak en op m'n motorkap, al zingend schudden ze de bestelwagen heen en weer tot ik zeeziek word. Cimbom heeft de UEFA-cup gewonnen, en ik ben, ongewild en ongepland, onderdeel van de volksvreugde. Als ik wel een TomTom had gehad, had 'ie aangegeven dat ik voor een stoplicht in Istanbul had gestaan. Hoe jong was jij toen? Ik was 15 toen Ajax won, die avond in Wenen. Het was een ander (voetbal)leven, hoe kijk jij terug op deze voor jou ongetwijfeld legendarische avond?

Ten slotte mijn condoleances voor Wesley's oma. Ik had jou en hem een heel andere zondagmiddag gegund. Als hij de winnende had gemaakt, *daar*, tegen *hun*, na *vijftien* jaar, was dat vast alle miljoenen waard geweest, of niet? Want op Turkse passie staat geen prijs.

Arco

Aleykümselam Arco,

Het ging slecht. De vlek op het kampioenschap hebben de spelers minimaal weten te houden door te gaan feesten; het was een rare gewaarwording, wéér verloren, behoorlijk heet einde van het potje en wat doen mijn helden? Hossen in de middencirkel. Dirk Kuyt had nog nooit een team zien feesten na een nederlaag, maar hij heeft een beetje last van een selectief geheugen. De pijn die wij hadden na de WK-finale voelden meerdere malen groter dan die van de Galatasaray supporters na dit potje, want dat was het hele probleem van zondag, het ging nergens meer over. Maar dit duel gaat altijd ergens over! En dat was een vieze tegenvaller vond ik. Zeker omdat de spelers van de huidige selectie, ook de nieuwe, al een behoorlijke gezonde rivaliteit richting Fener lijken te bezitten. Ze hadden dit Fener stuk moeten spelen, maar waren meer bezig met frivoliteiten. Leuk, maar dan moet het wel lukken.

Kon Mehmet een beetje lekker koken? Ik weet precies wat hij bedoelt. Het is voor mij persoonlijk een rare situatie, omdat ik beide clubs in mijn hart heb zitten. De Ajax-support is een minimale en die van Galatasaray een maximale. Begrijp me niet verkeerd het heeft niks met clubliefde te maken, want ik heb bij zat jongens ook tranen van geluk en verdriet zien vloeien voor Ajax, maar het gaat om de verbale steun in het

stadion. Ik snap er niets van. Als seizoenkaarthouder sla ik geregeld wedstrijden over om twee redenen: én ik voetbal zelf op zondag én tijdens Ajax – VVV is er gewoon weinig aan. Ajax wint toch wel en het stadion staat alleen op voor een doelpunt.

Ik heb geen idee waar dit vandaan komt. Elk Europees duel is een feest in de ArenA! Dus het kan wel. Dat feit verplicht je elk jaar weer die peperdure passe partout te kopen. Ik moet wel een compliment geven aan de jongens van 410 die er wel ieder thuisduel wat van proberen te maken, maar in die grote bak is één vak niet genoeg. In Turkije is dat heel anders. Je moet echt tien duels achter elkaar verliezen voor ze het stadion afbreken, beetje chargerend. Zeker in het nieuwe stadion is het om de week echt niet normaal in de Türk Telekom Arena. Tegen de nummer laatst creëren ze dezelfde sfeer als tegen Real Madrid. In elk interview, met wie dan ook van de club, komt ook naar voren dat ‘deze supporters winnen wedstrijden.’ Het kan je echt over een dood punt tillen, daar geloof ik heilig in.

Wat een prachtige UEFA-cup anekdote! Wat had ik graag naast je gezeten. Mijn verhaal is minder spannend, ik was 13 jaar zat thuis in Gala-tenue gehesen met mijn vader en het sceptische broertje van mijn moeder. De avond duurde zo lang. Er zijn drie momenten die dag die mij voor altijd bij zullen blijven, 1. Henry kan vrij inkoppen, Taffarel springt van de ene paal naar de andere en stopt miraculeus. Die kans was zo groot dat er al tranen in mijn ooghoeken stonden. 2. Hagi die zich niet kon beheersen, de architect, de man die het moest doen, liet zich gaan en daar stonden we nog maar met 10. Moment 3 is natuurlijk de beslissende penalty van Popescu, Arsenal nam ze zo slecht en wij zo goed. Ik heb rondjes gerend in de woonkamer, meer zat er helaas nog niet in. Maar als in

Nederland wonende moet ik het toch vaak alleen doen met het intense geluk wat voetbal je kan geven, maar dat is genoeg.

Op Turkse passie staat zeker geen prijs en als jouw scenario was uitgekomen had Wesley nooit meer zijn portemonnee nodig gehad in Turkije. Los daarvan zijn we sowieso niet zo geïnteresseerd in de financiën en prijzen; koop goede spelers abi! Het is recent vooral de concurrentie die zich druk maakt over ons uitgavepatroon, maar je snapt wel waarom dat is!

Fev

17 mei 2013,

Beste Yordi,

Nog van harte met de tweede titel op rij van Galatasaray en de derde alweer van Ajax. Heb je nog meer grote liefdes waarmee ik je moet feliciteren of zijn dit ze wel? Persoonlijk snap ik mensen die er twee grote liefdes op na houden niet zo goed, want hoe groot is een grote liefde als er nog een grote liefde is? En hoe doe je dat als ze elkaar treffen in de Champions League? Of bedrijf ik nu iets teveel op een oer-Hollandse, Calvinistische manier de clubliefde?

Heb ik nog een paar vragen die jij als ervaringsdeskundige misschien kan beantwoorden.

Galatasaray is op mij nooit overgekomen als een fijne, sympathieke club. De berichten over de laatste moeder aller derby's in Turkije hebben in dat opzicht niet geholpen. Ik begrijp dat er na de 2-1 zege van Fenerbahce op Galatasaray een uitgebreid kampioensfeestje door jouw club is gevierd op het veld van de aartsvijand, dat de spelers daarna leuzen hebben gekalkt op de muren van de kleedkamer en dat er tijdens gevechten tussen fans een 19-jarige fan van Fenerbahce is doodgestoken. Wat wellicht in mijn geval een beetje meespeelt qua onderbuik, is dat mijn buurman Erdins voor Fenerbahçe is. Ik zie zijn twee jongste kinderen vaak achter het huis hier in Holtenbroek, spelend in blauwgeel, een kleurencombinatie die sympathiek op me overkomt. Erdins is een hardwerkende, lieve, rustige man die niet zo te koop loopt met zijn club als die gasten van de shoarmatenten hier, met dat harde, geelrode logo van Galatasaray prominent op hun ramen. Maar goed, mijn grote liefde heet PEC, een kleurencombinatie als die van Go Ahead Eagles verteert mijn hart niet zo lekker,

wellicht speelt dat mee. Hoe de verhoudingen tussen Zwolle en Deventer liggen, moet je maar eens aan Eus vragen.

Tja, provinciaals sentiment, lachwekkend, he?

Hé, maar ben ik met mijn verknipte onderbuikgevoel een uitzondering of merk je als Galatasaray-fan wel wat vaker een zekere aversie? Is Galatasaray zo'n club waarbij het grijze gebied tussen zwart-wit denken net zo klein is als in Duitsland bij Bayern München en in Nederland bij, tja, jouw andere liefde; Ajax? Bij Ajax heb ik namelijk hetzelfde gevoel als bij Galatasaray en Bayern; schitterende club, maar niet die van mij.

Tekenend tafereeltje laatst weer. Ajax kampioen, twee van die gasten op tv, grote bek, Amsterdams accent, schreeuwend in een microfoon stonden ze het helemaal eens te zijn met elkaar. Tot die ene riep dat ze dat feest niet in die kanker-Bijlmer moesten vieren, maar gewoon in het centrum. Die kwam waarschijnlijk uit een dorp hier uit de buurt. 'Hé lul,' zei toen die ander, 'ik woon in De Bijlmer!'

Je moet weten; ik heb zeven jaar in Amsterdam gewoond, ken een paar gasten van de oude harde kern met wie ik dolle dagen heb beleefd op De Nieuwmarkt. Zij hadden net zo'n hekel aan die provincialen die zichzelf een Amsterdams accent gingen aanmeten zodra ze binnen de ring arriveerden als ik. Wanneer dat spul 'Joden-Joden' begon te blèren, voelde ik letterlijk mijn tenen krom trekken.

Misschien een beetje hypocriet wat ik zeg hoor, in 1995 stond ik keihard mee te feesten met iedereen. Aan de andere kant: dat had ik ook gedaan als Feyenoord of PSV de wereld had

veroverd. Geloof wel dat er destijds erg veel van die provinciaalse successupporters aan Ajax zijn blijven hangen.

Mijn sympathie sloeg rond 1997 om in antipathie. Dat gelul over godenzonen kwam me mijn strot uit, al die kids met hun Ajaxmountainbikes en Ajaxdekbedden en hun pappies die geld verdienen op de beurs, vreselijk. Michael van Praag met zijn Arena, roep om het predicaat 'koninklijk' en stropdas met een '1' erop, walgelijk. Kun je het je herinneren, toevallig? Van Praag zei na de beursgang van Ajax met droge ogen in dat zorgvuldig afgemeten ABN: 'Vanaf vandaag zijn wij nooit meer in te halen.' Niet te harden en daar ben ik definitief afgehaakt. Op een bepaald ogenblik hoopte ik zelfs op een paar magere jaren voor Ajax. Niet echt objectief voor een sportjournalist, klopt, maar als Ajax in het geding is, is bijna niemand objectief, dus ook sportjournalisten niet waarvan zeker de helft heimelijk hoopt(e) dat Ajax echt nooit meer in te halen was.

Toch is er bij mij de laatste paar jaar wat sympathie voor Ajax teruggekeerd. Die jonge gasten van 410 zijn knettergek, maar ze stonden er wel in de – zeker voor Ajaxbegrippen- magere periode. Ze vormen eigenlijk een zeldzaam soort Ajaxfan, want ze hebben zes jaar van hun jonge leven geen kampioenschap kunnen vieren voordat Frank de Boer in 2011 de dertigste landstitel pakte en het heeft de club wat meer karakter gegeven, vind ik. En Frank, ja, wie heeft er nou geen zwak voor die man? Zelfs in Eindhoven en Rotterdam kunnen ze hem volgens mij wel redelijk verdragen.

Herken je bovenstaande, vage klachten vanuit mijn onderbuikgevoel trouwens een beetje Dokter Yordi? Of zit ik te raaskallen? Als dat zo is, moet je het zeggen, hoor!

Zo niet, dan wil ik nog een paar dingen van je weten.

Is Ajax zijn oude, arrogante zelf of is het karakter van de club wel degelijk iets veranderd? En in hoeverre is het karakter van Ajax vergelijkbaar met dat van Galatasaray?

Bewaar ik mijn belangrijkste vraag voor het laatst. Zijn er in Turkse tabloids al vakantieverslagen van de Sneijdertjes verschenen dat jij weet, met foto's van Yo en een feestende, drinkende en rokende Wes? Deel ze gerust met me als je ze tegenkomt, ben er gek op!

Groeten uit Zwolle,

Remco Regterschot

Hey Remco,

Laat ik beginnen met dankjewel, maal twee. En nee het zijn er niet nog meer. Alleen ons aller Ajax en *CimBom*. Twee vragen, één van beide is me echt al honderden keren gevraagd: 'hoe doe je dat als ze dan eindelijk een keer tegenover elkaar staan?' Galatasaray! Overigens zitten een vriend en ik elk (succesvol) jaar op dezelfde manier naar die lotingen te kijken "Ajax – Gala Ajax – Gala, Kom op!". En weer niet. Of het gek is om twee grote liefdes te hebben is me denk ik nog niet zo vaak gevraagd. Nu ik er over nadenk denk ik dat ik het beste kan vertalen naar liefde richting een vrouw. Galatasaray is MIJN vrouw, mijn alles, de moeder van mijn kinderen. Ajax is in mijn geval dat ene hele leuke meisjes, waar je echt wel gek op bent en waarmee je van alles wilt meemaken. Maar als ze naast elkaar staan en gelijktijdig zeggen: "Yor, ga met mij mee", dan pak ik de hand van Galatasaray.

De verschrikkelijk moord van afgelopen zondag. Ik wil het zo graag niet koppelen aan mijn club. Of het incident voetbal gerelateerd is staat niet vast, maar feit is wel dat de dader een rood-geel shirt aan had en het slachtoffer een blauw-gele sjaal. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen maar er zijn miljoenen Galatasaray supporters wereldwijd, die nu de dupe zijn van de daad van één idioot. Maar zo werkt het helaas. Over het gedrag van de selectie van Galatasaray na de wedstrijd; ik keur het niet af. Heb jij nooit gedroomd het scenario? Laatste wedstrijd van het seizoen, Go Ahead – Zwolle, winnaar is kampioen. Eindstand 0-1. Moet je dan netjes en rustig blijven? Jij op de tribune gaat door het dolle heen maar dat mogen de spelers niet ‘omdat het niet hoort.’ Het fanatisme in Turkije is van een zo onvoorstelbaar ander kaliber dan hier in ons Nederland. Het land staat stil bij zo een wedstrijd, het is maanden gespreksonderwerp nummer één tot aan het volgende duel. En wat dit soort gekkigheid nog extra voedt is dat het niet alleen bij de supporters blijft. Bestuursleden, TV zenders en kranten; iedereen laat zich gaan op zo een dag. Het probleem is dat niet iedereen kan hiermee omgaan en als het een oorzaak is van dit soort dodelijke incidenten, hoef ik Galatasaray nooit meer te zien hossen op het veld van Fenerbahce.

Erdins (ik denk eigenlijk Erdinc) lijkt mij een sympathieke man en het is zonde dat die kinderen de verkeerde club hebben ‘gekozen’. Mijn bloed gaat niet koken bij het zien van dat shirt, wel van een aantal spelers bij Fener maar dat lijkt me nog wel door de beugel kunnen. Hier in Amsterdam heb ik nog nooit een shoarmazaak gezien die zo prominent zijn club toont aan de medemensen. Dat zou het voor mij toch extra lekker maken. Hier in Amsterdam zullen ze het niet doen, a. denk ik dat we iets meer Turken hebben en b. ik weet zeker dat het je klanten kost.

Ik vind het jammer om te lezen dat je mijn cluppie geen fijne, sympathieke vindt, maar globale aversie kom ik niet vaak tegen. Integendeel zelfs, de supporters zijn dit jaar in de Champions League alom geprezen voor hun gedrag en hun onvoorwaardelijke steun. Over het algemeen als ik met mensen erover praat dan gaat het wel vaak over passie en strijd en niet over een verfijnde, technische ploeg. Maar oprecht heeft nog nooit iemand tegen mij gezegd: ‘nee dat Galatasaray vind ik een nare ploeg.’ Overigens, Ajax, Bayern, Gala vind ik het een mooi rijtje!

Dat fragment van die twee over de Bijlmer was legendarisch. Ik vind het grappig om te lezen, dat je als buitenstaander bent gekomen, dat het wel beviel en dat ze het zo bont hebben gemaakt dat je er toch weer van af bent gestapt. Ik was in de door jouw geschreven periode te jong om deze randzaken zo te ervaren. Ajax kijken en hop, naar buiten om zelf te voetballen. Geen interviews lezen of op TV kijken, internet stond nog in de kinderschoenen. Ik ben opgegroeid in Diemen, daar woonde altijd wel een paar Ajacieden. Toen ik het allemaal door begon te krijgen was Ajax de beste van de wereld; statistisch, maar ook dankzij de extra les van Louis die het elke keer schreeuwde. Mijn generatie Ajax supporters heeft een moeilijke tijd gehad. Je leert een club kennen, die de allerbeste is, maar hoe intensiever je het gaat volgen over de jaren, hoe slechter het ging. Ik denk dat het karakter van 410 daardoor is ontstaan en ben het dan ook helemaal eens met je bevindingen over hun prestaties. Frank is het allerbeste wat Ajax heeft kunnen overkomen. Ik geloof met deze leiding dat er niet snel meer een ‘1’ op die stropdas zal verschijnen, maar de supporters zullen altijd blijven zingen “Wij zijn Ajax, wij zijn de beste” en zo hoort het ook gewoon. Alhoewel iedereen buiten de Ajacieden ons normaliter haat, moet PSV zich echt

zorgen maken, dat zij die status niet (nog meer) over gaan nemen.

Ik heb echt veel te kort gestudeerd om mezelf 'Dokter' te kunnen noemen, maar onderbuikgevoelens in het voetbal zijn een normaal verschijnsel. Dat maakt het ook mooi. Je moet voor iemand zijn. Ik denk dat je, zeker als journalist, veel potjes ziet van clubs waar je niks mee hebt. Persoonlijk zoek ik wel altijd een reden om voor en tegen een club te zijn in dat geval. Neutraal kijken is niks voor mij.

Met een blik op mijn eigen omgeving denk ik dat Galatasaray wel een club is waar je snel een band mee kan krijgen. Ik schrijf je dan ook 10 duels voor. Deze kan je afhalen aankomend seizoen; gedurende het Champions League seizoen neem je ze 2 x per week tot je en dan moet het wel verdwenen zijn, anders maken we een nieuwe afspraak.

Wes en Yo moeten nog een week wachten voor ze op vakantie mogen. Alleen weet ik niet of ze dit jaar wel gaan. Yo is druk met haar nieuwe sieradenlijn en Wesley schijnt geregeld te helpen. Dus misschien blijven ze binnen lekker rijgen. Mocht ik toch leuke vakantiekiekjes tegen komen mail ik ze gelijk!

Groeten uit Amsterdam,

Yordi

3 juni 2013,

Yordi!

De Turken zijn boos. Zeg maar gerust woedend. De afgelopen dagen vinden er dag en nacht rellen plaats in Istanbul en de ordetroepen van de regering slaan snoeihard terug. In de media-cratie waarin we leven blijft dergelijk politiegeweld natuurlijk niet ongezien. Ik denk dat ik in een weekend meer instagramfoto's, facebookberichten en youtubefilmpjes van meppende ME'ers gezien heb dan tijdens een van de vele voetbalderby's. Zoals gewoonlijk bij moderne revoluties is deze niet te volgen op televisie, maar op internet. Je twitterstream is het nieuwe journaal. De meest in het oog springende foto? Die van supporters van rivaliserende clubs als Fenerbahce en Galatasary die gezamenlijk vechten tegen de ordetroepen. Ik ben geen Turkije-kenner, maar wanneer groepen die elkaar in het normale leven zo intens haten samen optrekken, weet je dat echt iets aan de hand is.

Als 100% kaaskop weet ik: wanneer Turken pissig zijn, dan gaat dat een beetje anders dan wanneer Nederlanders het ergens niet mee eens zijn. Ik woon in een overigens uiterst leefbare Vogelaarwijk en merk dat verschil in temperament dagelijks. Wij Nederlanders kruipen bij onrecht achter een computer en tikken hooguit een cynisch stukje op social media. Of we plaatsen onder een blog een grappig bedoelde comment. Dat is de verzetsdaad waar Nederlanders gaarne toe bereid zijn. Daadwerkelijk de straat op gaan doen we niet in de polder, tenzij we 50+ jaar oud zijn en een FNV-petje ophebben. Turken hebben daar hun eigen kijk op. Blijkbaar is het kookpunt bereikt en dus staan de straten vol. Volgens BBC-verslaggever Paul Mason zijn het vooral mensen uit de urban

middle-class die het oneens zijn met de steeds verdere inperking van vrijheden voor burgers door de AKP-regering.

En als er natuurlijk een persoon is die alles weet van urban middle class, dan is het natuurlijk wel onze eigen Wesley Sneijder. Het voormalige schoffie uit Ondiep wist niet hoe snel hij op Twitter partij moest kiezen voor de strijdende partijen op straat. Heel slim natuurlijk. Als profvoetballer ben je het brood & spelen van het volk. Elke populaire midvoor met een beetje gevoel voor het gesundes volksempfinden snapt dat je tijdens dit soort riots niet de kant van de onderdrukker moet kiezen. Alleen George Hagi (ook een held in Turkije trouwens) kwam daar ooit mee weg bij de Roemeense dictator Ceausescu. Erg bijdehand dus van Sneijder. Het is alleen te hopen dat Galatasaray niet te veel innige banden heeft met het APK-regime. Iemand moet dat astronomische salaris van 17,5 miljoen euro voor Sneijder tenslotte ophoesten. Ik kan me zo voorstellen dat er in de boardroom van Gala een besnorde zakenman met een dikke sigaar zijn vuist op tafel slaat en roept: “Hebben we die over het paard getilde pseudo-vedette niet uit Italië geëvacueerd om doelpunten en assists te maken in plaats van maatschappijkritiek te leveren via Twitter?” Hoe sympathiek zijn tweet ook mag klinken, ook in Turkije geldt: wiens brood men eet diens woord men spreekt. Weet jij hoe het zit tussen de bestuurders van Gala en de AKP?

De rellen zijn trouwens ook extreem lullig voor Yolande. Die wilde dit weekend net haar 45628534ste Versace-jurkje kopen toen ze ineens moest bukken voor een bus traangas. Haar was beloofd dat er een fonkelnieuwe koopgoot gebouwd zou gaan worden met leuke knusse sieraadwinkeltjes en verder alleen maar topmerken. In plaats daarvan moest ze zich op hoge naaldhakken door een woedende menigte wurmen om niet door een waterkanon omver gespoten te worden. Daarvoor heeft Yo

natuurlijk niet het mondaine Milaan ingeruild voor Istanbul. Het zou me niets verbazen als Yo het stiekem best eens is met de maatregelen van premier Erdogan. Ik bedoel: als de happy few niet eens meer ongestoord hun boodschapjes kunnen doen. Waar zijn we dan mee bezig in deze wereld? Dat wordt dus nog een ongemeend felle discussie aan de keukentafel tussen Wes & Yo over de sociaal-economische gevolgen op lange termijn.

Benieuwd wie wint. Wat denk jij?

Vriendelijke groeten,

Peter van Vliet

Goedemiddag Peter,

In deze dagen een brief ontvangen betekent één ding, weinig ruimte voor de belangrijkste bijzaak ter wereld, voetbal. Een grote groep Turken is zeker boos, heel boos. Persoonlijk is gebleken dat mijn probleem de afgelopen dagen is om niemand tegen de schenen schoppen. Puur omdat ik me er niet goed genoeg in verdiep, maar hoe goed kan je je vandaag de dag nog verdiepen in dit soort gebeurtenissen? Het laatste wat ik probeerde te volgen op internet was die bomaanslag in Boston. Binnen enkele momenten staan Reddit en Imgur vol met theorieën van mensen die thuis (goedbedoeld) Sherlock aan het spelen zijn. Ik vind dat verwarrend en best wel een enge ontwikkeling, want ik ben over alles sceptisch aan het worden. Terug naar Istanbul; ik zie één foto voorbij komen van een stuk straat vol met rode materie, het ene kamp post hem met het woord 'bloed' en de andere partij met een uitleg dat het een traangas variant is die rood afgeeft. Welke is waar? Dat staat nergens, voorlopig.

De verbroedering van de grote drie rivalen van Istanbul krijgt veel aandacht. Te veel? Weet ik niet. Het is ook een logisch gevolg van het feit dat het de laatste tijd alleen maar erger wordt met die rivaliteit, met als dieptepunt de doodgestoken Fener-supporter. Iedereen van beide partijen distantieerde zich direct van deze verschrikkelijke gebeurtenis, maar dat levert natuurlijk niet zoveel op. Het klinkt misschien gek, gezien de beelden die we onder ogen krijgen, maar als er één klein lichtpunt was de afgelopen dagen, was het wel de verbroedering. Dit kan zijn wat het Turkse voetbal even nodig had om het de aankomende jaren weer bij een gezonde rivaliteit te houden. Je kan mij niet vertellen dat jij volgend seizoen bij een 3-0 verlies de mensen die je misschien wel van

de dood gered hebben op hun bek gaat timmeren. Ik ben ontzettend benieuwd naar de lange termijn ontwikkeling.

Ik moet lachen om je omschrijving hoe we hier omgaan met dingen waar we het niet mee eens zijn. Het is natuurlijk de waarheid. Ik ben zelf 50/50; ik wil mezelf niet als schoolvoorbeeld geven hoor, maar het zou wel twee mooie naties opleveren denk ik. De Turken mogen af en toe best wat minder pit hebben en de Nederlanders net weer iets meer.

Sneijder (en Yo was er nog sneller bij) die kant kiest. Het komt op mij altijd een beetje plichtmatig over. Uit alle hoeken van de wereld worden celebs ge-RT met #PrayForTurkey. Blijkbaar doet dat mensen deugd. Wat mooie TV zou opleveren is denk ik om al deze Tweeters even door te vragen over wat ze er nou echt van vinden. Ik denk dat je niet één fatsoenlijk antwoord krijgt. Maakt ook verder niet uit. Het is dus voor heel veel mensen al leuk dat ze de moeite nemen. Sneijder heeft het moeilijk, zowel in Oranje als bij *CimBom*. Dat is ook wel een beetje terecht. In eerdere stadia heb ik stukjes geschreven waarin ik Wesley (gemeend) verdedig. Hier schrijft men hem af omdat hij naar Turkije is verkast en dat is natuurlijk een onzin argument. Hij is telkens open en eerlijk over het feit dat hij niet 100% fit is. Hij heeft nu aangegeven met behulp van de osteopaten (de wat?) van Drogba zich helemaal klaar te laten stomen voor het nieuwe seizoen. 2013-2014 gaat het seizoen van Wesley worden. Het gaat nog even op zich laten wachten. Ik wil hem het voordeel van de twijfel geven. Feit is dat als hij de eerste vijf wedstrijden niet weet te leveren, hij echt een hele zware periode gaat krijgen. Men is helemaal weg van Drogba en op het einde van het seizoen waren ze de als verlosser binnen gekomen Sneijder al een beetje vergeten. Ik blijf voorlopig in mijn #14 shirt kijken. En voor de goede orde: 3.2 miljoen per jaar + 25.000 euro per gespeelde wedstrijd is echt

niet zo een gek salaris als je kijkt naar het mondiale voetbal. Oké, hij krijgt er onbeperkte tickets bij om heen en weer te vliegen, maar wat kost dat nou nog tegenwoordig? Haha Hagi kan dat. Heldenstatussen in het buitenland gaan een stuk verder dan hier.

Ünal Aysal is de voorzitter, een oppermachtig man gebleken. Ik heb even op www zitten rondneuzen, maar ik kan geen verbanden vinden. Maar de ‘super-rijken’, hij is miljardair, van Turkije moeten altijd wel enige connecties hebben met de ‘super-machtigen’. Of dit specifiek met de AKP is; dat denk ik niet. Yolenthe laat zich toch niet afstoppen door deze demonstranten, die weet nog wel een paar andere plekken om te shoppen. En zoals ik net aangaf, onbeperkt vliegen. Wat vond jij eigenlijk van de tepel? Goeie tepel vond ik, maar wel heel slordig van RTL. Als je dat erin laat voor de kijkcijfers vind ik best wel sneu. Wel slecht nieuws wat dat betreft is natuurlijk dat de shopping-mall in het Gezi-Park definitief van de kaart lijkt. De webshop is echter eindelijk online! Yolenthe.com, voor allerlei sieraden voor elk deel van het lichaam. Of ze het daarover hebben aan de keukentafel weet ik niet, waar ze het wel over hebben is de grote kans die bestaat dat Turkije de belastingregels voor profvoetballers gaat aanpassen. Ze moeten naar alle waarschijnlijkheid 35% gaan afdragen in plaats van de huidige 15% ! Misschien van de 45628534 jurkjes er 5628534 wegdoen?

Met vriendelijke groeten,

Yordi!

12 augustus 2013,

Lieve Yordi,

Heb jij weleens een trio gehad? Mij wil dat maar niet lukken. Misschien wil ik niet graag genoeg, want over het algemeen krijg ik altijd alles wat ik wil. Al staat mijn eenmanszaak op omvallen, ik waan mij vaak een verwende spelersvrouw. Ik ben ooit samen geweest met een rijke acteur. Ik zal niet in detail treden over alle aankopen die ik tijdens die welvaart gedaan heb, en waar ik nu de vruchten van pluk, maar ik kan je verzekeren dat er niet per se geld nodig is om je een verwend nest te voelen. Mannen vallen bij bosjes voor me. Vrouwen vallen bij bosjes voor me. Ik kan je mijn geheim niet verklappen, want ik weet zelf ook niet wat mijn geheim is. Iedere dag word ik verwend met heel veel aandacht. Maar niemand verwent mij met een trio. Ik weet niet hoe lang het nog gaat duren voordat ik hier echt gefrustreerd over raak. Tot nu toe heb ik het van me af kunnen zetten.

Ik las dat Yolantie gezegd heeft dat ze een trio niet uitsluit. 'Ik ben niet zo'n vrouw die bij voorbaat nooit zegt. Misschien komt er een moment dat we het leuk vinden, maar nu wil ik het liefst gewoon lekker samen', zei ze. Het valt me op dat Yolantie vaak op zichzelf reflecteert. Zo noemde ze zich eerder 'een klassiek type, dat zich het liefst laat veroveren.' En ze bekende totaal geen flirt te zijn, ook al denken mensen dat vaak van haar. Ik juich deze zelfanalyses erg toe. Ik denk dat het heel belangrijk is, zeker als je zulke hoge posities bekleedt als Wesley en Yolantie, kritisch naar jezelf te blijven kijken. In Turkije werd er na deze uitspraken ook kritisch naar Yolantie gekeken. Ze had dit tijdens de ramadan verteld. Ze had er ook bij verteld dat als ze een glaasje te veel op had weleens met een vriendin experimenteerde. Deze vunzigheid kan in een

Islamitisch land vaak nooit door de beugel, maar tijdens de ramadan natuurlijk helemaal niet. Ik had toen wel een beetje met Yolantie te doen. Ze wilde de mensen op een lekkere primeur trakteren, maar ze oogstte vooral haat. Ik vroeg me af of ze misschien al aanbiedingen gekregen heeft. Vrouwen die het wel met Wes en Yo zouden willen doen. Ik vroeg me af of ik het met Wes en Yo zou kunnen doen. Als we het over mannen hebben, val ik erg op schoffies. Mannen met iets jongensachtigs. Geen Guillaume Zarka's voor mij. Wesley is zeker een schoffie, iets te veel schoffie vrees ik zelfs. Yolantie is een mooie vrouw, al vind ik haar ieder jaar iets minder mooi. Maar misschien is dat het leven. Dat je ieder jaar iets minder mooi wordt. Zou jij het met Wes en Yo kunnen doen?

Liefs,

Olga

Leuke Olga,

Dat is, zelfs voor mij, een redelijk heftige vraag zo op de maandagmorgen nog zonder ontbijtje en maar twee lucky strikes blauw op. Ik dacht er ooit één te gaan hebben. Heb er zelfs twee van mijn drie beste vrienden voor laten stikken. We waren nog een stuk jonger en hadden het plan om stiekem te gaan stappen. Zij zouden bij mij slapen, maar toen ik al lopend over het Rembrandtplein ineens in beide armen één vriendin had was ik ze al snel vergeten. Gelukkig zijn ze er nog steeds en is alles vergeven, maar het verhaal over hoe ik ze heb laten zitten en hoe ze uren in de kou voor de deur bij mijn ouders moesten zitten moet ik nog vaak aanhoren. Ze zorgen er wel voor dat er altijd een stukje schuldgevoel blijft hangen, voor het geval dat denk ik. Nou komt het mooie van het verhaal, ze gingen er allebei wel voor, maar niet tegelijk. Dat is toch gek? Moest ik om en om. Waar de éénn bij mij zat de ander tellsell reclames te kijken in de woonkamer. Ik denk dat je al die aandacht gewoon moet koesteren, en komt het aanbod niet, daar zeker niet gefrustreerd over raken. Nu je een artikel hebt op deze mega-site ben ik er overigens van overtuigd dat de aanbiedingen niet lang uit zullen blijven. En die eenmanszaak zal ook wel een boost krijgen. Ik heb bij dit soort interviews van Yo altijd het gevoel, 'ja je moet toch wat zeggen.' Of het al dan niet belangrijke dingen zijn doet er in deze niet toe, maar je kan wel stellen dat onze Yenge, zoals ze liefkozend in Turkije wordt genoemd, druk is. En ze doet aan veel, zo niet alles, wel mee. Wat heb je dan nog voor interessants te melden, als je alleen maar onderweg bent van A naar Beter? En seks sells, nog steeds. Dat ze geen flirt is kan toch haast niet Olga? We hadden het er gisteren nog over tijdens het kijken van de Super Cup, De Jantjes Smits en de Wesley's hebben toch een enorme vijver om in te vissen. Als ze echt een klassiek type was en het niet ontzettend goed kon hadden die toch even verder gekeken?

Toen ik de berichten over dat interview voorbij zag komen was mijn eerste gedachte: ‘wie van de tien Turkse equivalenten van Johan Derksen is het meeste aandachtgeil?’ De uitkomst was niet verrassend, Ahmet Cakar. Misschien is het niet eens zijn mening, maar zijn tirade is goed voor het programma. Inhoud van de tirade? Nul.

Leuke slotvraag, mijn ‘probleem’ in deze zou denk ik mijn Galatasaray hart zijn. Ik zou me aandacht niet goed kunnen verdelen, want ik wil het met Wesley hebben over die kans in de thuiswedstrijd tegen Real Madrid en die vorm waar hij in aan het komen is. Wat het plafond van Galatasaray is onder zijn leiding op het veld. Yolenthe volg ik tegenwoordig intens voor mijn blog en ik vind haar echt steeds leuker en liever worden, maar ze heeft het niet voor mij om me voor even het voetbal te doen vergeten. Wel lekker dat ik Galatasaray fan ben hè, anders hadden we het nu over trio’s met Dirk en Gertrude!

Fijne dag,

Yordi

21 augustus 2013,

Beste Louis,

Ik stel voor dat je een abonnement neemt op het Turkse Lig TV. Dan kun je alle wedstrijden van Galatasaray zien met Wesley Sneijder. Want het is duidelijk dat je informatie over hem hopeloos gedateerd is.

Drie, vier maanden geleden was hij nog niet in vorm en niet fit, maar ondertussen heeft hij grote progressie gemaakt. Hij heeft de naam een stapper te zijn en van het nachtleven te houden hier in de coolste party stad van Europa. Ik weet het, Sneijder is rock 'n roll. Met Yolante aan zijn zijde zijn ze vaak te zien in de roddelpers. Zal best. Maar hij is ook een prof. En in de voorbereiding op het nieuwe seizoen heeft hij zo te zien veel trainingsarbeid verricht. Ik zag hem gisteravond in het stadion tijdens de eerste wedstrijd van Galatasaray van de competitie. Ook na de wedstrijd zag ik hem in de mixed zone. Flink vermagerd. En hevig transpirerend, want hij was de wedstrijd begonnen met koorts!

Zijn wilskracht en creativiteit resulteerden al in de achtste minuut in het eerste doelpunt na een fraaie, voorbereidende actie van hem op het middenveld, die na een paar tussenstations weer bij Sneijder eindigde op de achterlijn, vanwaar hij de bal op wonderbaarlijke wijze langs de doelman schoot.

Ook bij het tweede doelpunt hoort zijn naam in ieder geval als een assist vermeld te worden. Burak kreeg de bal van Sneijder in de zestien en werd daar tegen de grond gewerkt door de keeper. Burak schoot zelf van 11 meter raak.

Bij elk van de gevaarlijke acties was Sneijder betrokken en het had drie of vier nul kunnen worden als Drogba, Burak en Hakan niet zo slordig in de afwerking waren geweest. Ook in verdedigend opzicht deed Sneijder goed mee.

Kijk Louis, zo bewijst de door jou gepasseerde spelmaker zich elke wedstrijd weer de afgelopen weken. Weet je dat Didier Drogba zijn tweede, en winnende goal tegen Arsenal in de Emirates Cup eerder deze maand maakte na een assist van Sneijder? Daardoor won Galatasaray de Cup.

In de Super Cup tegen Fenerbahce, vorige week zondag, was het niet anders. Naast keeper Muslera en Didier Drogba, stal de Nederlandse superster de show. Als een van de weinigen kreeg hij van de sportkrant Fanatik het rapportcijfer 8. Voortdurend strooide hij met geweldige passes. Daarmee toonde hij aan dat dit seizoen heel anders zal zijn.”

Vorig seizoen kon Sneijder in de meeste wedstrijden niet voldoen aan de torenhoge verwachtingen. Vaak werd hij na de eerste helft gewisseld voor de Marokkaanse Nederlander Nordin Amrabat. Soms werd hij zelfs afgeserveerd als de slechtste speler.

Dat hij voor zijn komst in de winterstop een half jaar bij Inter op de bank had gezeten, was inderdaad niet bevorderlijk voor zijn conditie. Gebrek aan wedstrijdritme brak hem in die eerste periode bij Galatasaray herhaaldelijk op. Coach Fatih Terim zette hem in de eerste wedstrijden niet in op zijn gewenste nummer 10 positie waar hij het beste tot zijn recht komt. Meeverdedigen kon hij amper door zijn gebrek aan fitheid. Daarnaast werd hij door de Turkse spelers vaak niet in het spel betrokken en vroeg hij opvallend vaak tevergeefs de bal. Dat heb jij ook gezien Louis, toen je hier in Istanbul was.

Sneijder weet zijn ondermaatse prestaties aan een onvoldoende voorbereidingsperiode. “In het nieuwe seizoen zal je de echte Sneijder zien”, zei hij.

Spelend tussen de lines is wat Sneijder het liefste doet. Dat bleek ook in die wedstrijd voor de Turkse Super Cup tegen aartsrivaal Fenerbahçe van Dirk Kuyt. Galatasaray won in de verlenging met 1-0 door een onhoudbare kopbal van Drogba. “De Nederlandse superster bediende Drogba herhaaldelijk met gevaarlijke passes. Dat was het belangrijkste kenmerk van de aanvallen”, aldus de sportkrant Fanatik. “Wesley Sneijder was niet alleen effectief in aanvallend opzicht, maar hielp ook mee met het verdedigende werk. Hij voldeed in alles wat Fatih Terim van hem verwachtte.”

Sneijder pakte hiermee alweer zijn derde prijs binnen een half jaar, na het landskampioenschap en de Emirates Cup.

Louis, ik weet dat je vindt dat je je hebt opgeofferd om bondscoach van Oranje te worden. Maar voor die één miljoen euro per jaar is het toch niet te veel gevraagd om gewoon je huiswerk goed te doen? Dus aarzel niet en neem vandaag nog een abonnement op het Turkse Lig TV. Dan kan ook jij, net als wij, genieten van Wesley's schitterende acties. En zien we zijn naam hopelijk weer snel terug in de selectie van Oranje.

Marc Guillet

Sayin Guillet bey,

Laat ik beginnen met dat ik mijn uiterste best ga doen om deze informatie voor heer Van Gaal bij hem te krijgen. Ik ben helaas niet in het bezit van zijn e-mail adres maar ik ga het gewoon proberen, vaak is het een stuk makkelijker gokken dan je denkt. Mijn eerste 2 gokjes zullen zijn, hotmail@louisvangaal.com en gmail@louisvangaal.com , want hé, het is wel de BESTE trainer van Nederland en van Duitsland enz. enz.

Ik zou ook heel graag het een en ander willen toevoegen richting heer Van Gaal, maar wat heeft het voor zin? In alle voetbalprogramma's, kranten en bladen is hij al zo vaak gespreksonderwerp geweest. Het lijkt of men zich er bij heeft neergelegd. Soms kan er nog een glimlach van af als hij weer echt iets heel gek doet, maar vaak wordt er al niet eens meer op gereageerd.

Toch denk ik dat 'onze' Wesley weleens voor een ommekeer kan zorgen bij het volk. Al die gekkigheden van heer Van Gaal worden toch een soort van gedoogd door de prestaties die hij levert. De ontploffing van enthousiasme in de media en bij het volk gisteren is in mijn ogen een teken dat iedereen Van Gaal wil aantonen dat wat hij doet met Sneijder niet goed is. Natuurlijk hebben de (let wel: ongeïnformeerde) realisten een punt; moet hij na één goede wedstrijd al in Oranje? Toch is hij is al vanaf dag één van de voorbereiding heel goed bezig, maar dat weten u en ik.

De vraag is niet zozeer of hij nu al gelijk weer terug moet in Oranje, het punt is dat hij had er niet uit gemoeten. Dat is een actueel feit. Alle op- en aanmerkingen van meneer Van Gaal waren juist in de periode dat hij hem telkens wel selecteerde en belangrijk maakte. Dat vind ik misschien nog wel het gekste in

deze hele Sneijder-gate. Hij wist van zijn situatie bij Inter, hij wist dat hij niet goed uit de startblokken kwam bij Galatasaray en toch hield hij hem de hand boven het hoofd. Nu hij helemaal fris en op 0 kon beginnen trekt hij zijn hand weg?

Dat hele ‘We moeten Wesley boos maken zodat hij het nog één keer laat zien’ is echt de grootste onzin. Zijn drang om te spelen en te presteren in het Nederlands elftal is echt buitensporig groot. Dat heeft hij al zo vaak bewezen en geuit. In Oranje krijg je alleen maar eer. In Istanbul ontvangt hij zijn miljoenen. En hij heeft vorig seizoen al kennis gemaakt met het ongeduld in het Turkse voetbal. Als iets de trotse Wesley niet zint is dat het niet krijgen van de credits voor de goede prestaties van Galatasaray. De ‘oude’ Drogba kwam een aantal dagen na Wesley, maar binnen enkele weken kantelde de shirtverkoop volledig. Men was verliefd op Drogba en de titel van droomaankoop verplaatste zich langzaam naar de kant van de Ivoriaan. Waar ik naar toe wil, is dat Sneijder net 29 is en dus nog even moet voetballen en cashen. Wes moest er dus echt nog wat aan doen om bij Galatasaray te slagen.

Dus meneer Van Gaal, als we het over een manifest hebben, laat dat wakker schudden, boos maken, fit krijgen maar over aan Fatih Terim. Gewoon alleen kijken naar de wedstrijd, op Lig TV, of ga gezellig naar Istanbul en laat u wegwijs maken door de heer Guillet. De Oranje-fans vragen niet om extra aandacht voor Wesley, we willen alleen dat dat de beste middenvelder van Nederland gewoon speelt in Oranje.

Iyi günler,

Yordi

20 september 2013,

Hey Bart!

Na tien brieven, met heel veel plezier te hebben ontvangen, ga ik er zelf eens één schrijven. Dus hierbij. Ik moet wel zeggen dat beantwoorden op dit moment nog makkelijker lijkt. Het is lastig inschatten hoeveel iemand van het Turkse voetbal af weet. Mocht je nog nooit iets, of weinig, van het Turkse voetbal gezien hebben schat ik je wel in als een Gala-man. Op ons niveau moeten we het niet te veel over kwaliteiten hebben, maar je bent een sierlijke, flegmatieke voetballer, past wel bij Galatasaray. Hoewel je er al jaren afstand van hebt gedaan, je zit toch een beetje vast aan Frans, die schat ik in als een Fenerman. Type Kuyt, laten we zeggen een harde werker.

Over de Diemense rapformatie gesproken, maar toch ook weer niet: heb je Sneijder wel eens ontmoet in de succesjaren? Als Ali B het tot vriend heeft geschopt met zijn muziek moet jij hem toch ook weleens de hand geschud hebben? Misschien was het bij Ali niet de muziek, maar zijn ultieme talent om vrienden te maken.

Mogen we het trouwens over muziek hebben? Of moet ik die opmerking straks rectificeren? Ik laat het maar even aan jou over, want anders staan al die primeurs straks in de Privé. Wel goed voor mijn blog, haha. Weleens Turkse muziek geluisterd? En nee, Tarkan telt niet!

Nog zo een punt waar je niet aan kan ontkomen, Yo! Dat heeft niks met rap te maken, maar alles met mevrouw Yolande. Over ex-en praten is niet mijn persoonlijke favoriete onderwerp en beperkt tot een intieme kring, maar voor publieke figuren moet dat anders zijn, toch? Ik kan natuurlijk duizend vragen

verzinnen en stellen, voornamelijk leeg en plat, maar tijdens het nadenken besloot ik om voor deze te gaan: kan Yolenthe ervoor zorgen dat je piekt in wat je doet? Extra in de publiciteit staan is inherent aan het feit dat je een relatie hebt met haar. Als je naar de ‘relatie-tijdlijn’ kijkt is haar partner booming op het moment van samenzijn. Vond ik wel een grappige constatering. Wel even onder voorbehoud is dit, want ik heb google-alerts aanstaan op de naam Yolenthe. Verder is de roddelpers onbekend terrein voor mij. Toch kan ik mij niet aan de indruk onttrekken dat Jantje Smit een aantal jaar geleden wat vaker op mijn pad kwam dan tegenwoordig.

Terug naar voetbal. Hoe gaat het met je carrière op het gras? Ter info van de lezers, Bart en ik hebben een (korte) periode samen het mooiste spel ter wereld beoefend. Wordt er nog steeds bij het betreden van het veld gefluisterd bij de tegenstanders en die drieënhalve supporters (of komen er bij je nieuwe club meer mensen kijken)? Mijn zondag was alweer goed als ik naar de middencirkel liep en in de verte zachtjes hoorde: ‘Shit, dat is Baas B man!’ En dan in het veld zulke slechte opmerkingen maken dat we er, volgens mij, nog om konden lachen ook.

Mijn inkt is op Bart, ik ga nu opzoek naar een postzegel en wachten op respons!

Groeten,

Yordi

Hey Yor!

Leuk om wat van je te horen!

Ik moet eerlijk bekennen dat ik helemaal niets af weet van het Turkse voetbal, behalve dat ik de namen Galatasaray en Fenerbahce ken. Laatstgenoemde club heb ik een aantal jaren geleden een keer in actie gezien tegen PSV in het Philips Stadion. Geen idee meer wat het toen geworden is, het enige dat ik me nog van die wedstrijd kan herinneren is dat Roberto Carlos meespeelde. Maar zoals jij het beschrijft, zou je dus kunnen zeggen dat Galatasaray het Ajax van Turkije is en Fenerbahce meer het Feyenoord...of zeg ik nu iets heel stoms?

Ik heb Sneijder nooit mogen ontmoeten tijdens de succesjaren. Ik had het leuk gevonden om hem een keer de hand te schudden ik kon en kan zijn voetbalkunsten zeer waarderen. Geen idee of hij onze muziek net zo kon waarderen. Wat dat betreft heeft Ali het toch beter gedaan!

Natuurlijk mogen we het over muziek hebben. Als je aanraders voor me hebt qua Turkse artiesten, hoor ik het graag! Ik ben niet bekend met Turkse muziek als Tarkan niet meetelt. Heel gek, maar ik moet ineens denken aan jou, een paar biertjes, een microfoon in een illuster café in Diemen, maar daar zal ik verder niet op ingaan...

Over ex-en praten is ook niet mijn favoriete bezigheid. Ik denk dat het praten over privéaangelegenheden ook niets te maken heeft met of je een publiek figuur bent of niet, het ligt geheel aan hoe je als persoon in elkaar zit. De media smullen er van en als je als publiek figuur een beetje aandachtsgeil bent, is het makkelijk scoren. Over Yolante gesproken...kan zij zorgen dat je piekt in wat je doet? Volgens mij bedoel je met pieken in dit geval in de publiciteit staan en daar kan ze zeker voor zorgen. Het is de vraag of je door extra publiciteit ook beter

presteert. Een artiest als Jan Smit kan daar op het gewenste moment goed gebruik van maken ter promotie van zichzelf en zijn muziek. Ik vraag me af of dat in het geval van Wesley Sneijder wel zo handig is, omdat de publiciteit eigenlijk alleen maar voor afleiding zorgt van waar hij zich op moet focussen: trainen, fit zijn, voetballen. Ze zeggen toch wel eens: ‘achter iedere succesvolle man, staat een sterke vrouw.’ Laten we hopen dat Yolenthe naast acteren en haar sieradenlijn een beetje aan fitness doet. Aan haar lichaam te zien zit dat wel goed.

Over trainen, fit zijn en voetbal gesproken, mijn carrière op de grasmat gaat vergeleken met vorig seizoen als een speer. Na mijn transfer van sv Diemen naar sv De Meer heb ik welgeteld tweeëneenhalve wedstrijd kunnen spelen door blessureleed. Ze gingen me op een gegeven moment zelfs de man van glas noemen. Die bijnaam heb ik inmiddels van me af weten te schudden (even afkloppen) en ik heb mijn plekje (centraal achterin) bij mijn nieuwe club gevonden. Van die andere bijnaam is moeilijker af te komen. Nog steeds hoor ik ‘m bij de tegenstander of die drieënhalve supporter voorbij komen, al moet ik zeggen dat het wel steeds minder wordt. Wie weet treffen we elkaar nog eens in een duel. Als jullie dit seizoen kampioen worden – en die kans schat ik hoog in – dan zouden we volgend seizoen zo maar eens tegenover elkaar kunnen staan. Is het aan jou om de slechte opmerkingen te maken ;).

Ik spreek je Yor!

Groeten Bart

28 oktober 2013,

Hoi Yordi,

Wat is jouw eerste herinnering aan voetbal? Ik weet nog dat ik met mijn vader mocht opblijven voor de WK-finale van 1994. Dat wil zeggen, mijn vader was waarschijnlijk sowieso nog wel wakker op dat tijdstip. Ik had geluk, want het werd verlengen en daarna penalties. Roberto Baggio miste. Maar daar gaat het op dit blog niet over.

Mijn eerste herinnering aan Turks voetbal is die aan Abdullah Ercan, een hoogblonde speler in het Turkse elftal tijdens het EK van 1996. In mijn herinnering galopeerde hij constant met de bal aan zijn linkervoet over het veld, als maarschalk van de middencirkel, een Mendieta avant la lettre. Ik hield toen al van mooie voetballers. Stilisten. De meest stilistische speler van dit moment is Turks, bedenk ik nu. Ook al denkt hij er zelf anders over. Mesut Özil. Je kan het hem niet kwalijk nemen, hij wil ook een keer wereldkampioen worden natuurlijk. Hoe kijken ze daar in Turkije tegenaan?

Abdullah Ercan dus. Ik was elf jaar destijds en had de ballen verstand van sport, dus het zou net zo goed een type Gattuso geweest kunnen zijn, of een opkomende back. Het zou zomaar kunnen dat het eigenlijk een rechtspoot was, maar ik ben er vrij zeker van dat hij niet keepte. Ik heb vast nog ergens een voetbalplaatje liggen met statistieken erop, maar die zeggen minder dan de belevenis van een fan. Weet je iets meer over hem?

In 2005 (give or take een jaar) was ik op studiereis in Turkije. Waar we ook kwamen, als het een beetje kon traptten we een balletje met de locals. Weinig dingen zijn leuker dan dat. De

universele taal van de stuiterende bal snaptten we allemaal, maar als we dan aan de praat raakten viel vooral de zelfoverschatting op. Het was volgens de jongens van de pleintjes van Istanbul een kwestie van jaren voor Galatasaray de Champions League zou winnen, ze hadden immers Hakan Sükür in de spits lopen. En het Turkse team hoefde voor Brazilië niet bang te zijn. Het is een nationale trots die ik zelf totaal niet ken. Ik heb zelf een ‘het is ingewikkeld’-haat/liefde-relatie met het Nederlands elftal. Ik kan niet juichen voor spelers als Robin van Persie, Arjen Robben en Kevin Strootman, ook al zijn dat onze enige wereldtoppers. Niet mooi genoeg.

Ik kan wel juichen voor die ene die ook ooit wereldtop was, absolute wereldtop zelfs: Wesley Sneijder. Een geweldige voetballer, maar dat hoef ik jou niet te vertellen. Wat ik zeer waardeer is hoe hij van talentvol tweebenig lefgozertje uit de Ajax-jeugd in Italië is uitgegroeid tot een echte winnaar. Zo maken we ze hier niet vaak. Helaas lijkt hij alweer van echte winnaar te zijn doorgeëvolueerd tot vergane glorie, want sinds het vorige WK heb ik hem niet meer zien schitteren. Ik gebruik twee keer ‘lijkt’, omdat ik nog altijd hoop dat hij zijn Interconditie weer terugvindt, en nog een paar jaar de fantastische voetballer kan zijn die hij was. En ik gebruik twee keer ‘lijkt’ omdat ik hem de laatste weken toch weer af en toe een bal aardig zie raken. Ik hoop echt dat hij zich herpakt. Het liefst voor het komende WK. Kan ik ook eens doen alsof ik nationale trots heb.

In 2005 (give or take een jaar) was ik dus in Turkije. De eerste week zaten we met de groep in Istanbul, helaas precies net een week zonder voetbalprogramma. Laat staan een kolkende stadsderby in een volgepakt Ali Sami Yen. De herkansing kwam een weekend later, toen we in de buurt van Izmir

verbleven. De Parel van de Egeïsche Zee, noemen de mensen daar hun stad zelf. We kwamen net uit Istanbul, waar we in een hotel zaten met prachtig uitzicht op zowel de Aya Sophia als de Blauwe Moskee, dus ondanks die bijnaam viel Izmir daarna een beetje tegen. Wel maakte ik daar een voetbalwedstrijd mee die ik niet snel meer zal vergeten.

Turkije staat onder de met een-half-oog-volgers als ikzelf bekend als het land met de vele ‘spors’. Samsunspor, Trabzonspor, Denizlispor, Gaziantepspor niet te vergeten natuurlijk. Zo bleek er ook een Izmirspor te bestaan. Die speelden precies toen tegen de ‘spor’ uit het nabijgelegen Turgutlu. Toch nog een derby. Wel in een divisie of twee lager dan Galatasaray en Besiktas, maar goed. Wij met een groepje van vijf voetbalfans naar het stadionnetje.

Verdwaald in een woonwijk vroegen we een vrouw van rond de veertig met een zwerm kinderen de weg. Ze had hetzelfde doel, maakte ze met handgebaren duidelijk. We sloten ons aan bij de stoet. Bij de kassa betaalde de vrouw onze entreekaartjes á omgerekend één euro per stuk. Dit wordt de sfeer van een bekerwedstrijd tegen een Hoofdklasser, dacht ik. Niets was minder waar. Drie minuten en enkele honderden verbaasde blikken van supporters later zaten we midden tussen de harde kern. Jongens van rond de 15 sloegen op een blauw-witte trommel die groter was dan zijzelf. Ze zouden pas een kwartier na het laatste fluitsignaal een beetje bedaren.

Zo fantastisch als de sfeer naast het veld was, zo dramatisch was de wedstrijd. Tweëntwintig mannetjes van max. 1 meter 70 die bijna allemaal dachten dat ze de mid-mid waren. Veel geren, veel gebikkel, mooie duels, maar weinig klasse. Ik meen het echt serieus als ik zeg dat ik had kunnen meekomen. Nu zeg ik bij wedstrijden van Ajax ook weleens dat ik mee kan

komen (en geloof me, ik ben echt tantoegruwelijk), maar hier was het waarschijnlijk nog waar ook.

Na afloop hielden we naast het stadion een balletje hoog met de locals, want weinig dingen zijn leuker dan dat. Toen de selectie langs kwam lopen bleven er een paar staan kijken, net toen ik midden in een driedubbele knie-akka zette. De bewonderende blikken van de semi-profs zijn het hoogtepunt uit mijn internationale voetbalcarrière. Helaas waren er geen beleidsmakers bij, anders had ik nu waarschijnlijk een veel mooier verhaal kunnen vertellen.

“Vanwaar deze zelfverheerlijkende anekdote?” hoor ik je denken. Toen ik na ging denken over het Turkse voetbal vroeg ik me al snel iets af. Galatasaray, Besiktas en Fenerbahce doen het af en toe aardig op de Europese velden, maar dat ligt natuurlijk ook aan de Sneijders en Drogbas. Nu Turkije alweer een groot toernooi moet overslaan maak ik me een beetje zorgen. Zijn die dure wereldsterren wel goed voor het Turkse voetbal? Zit er iemand te wachten op Dirk Kuijt die nog even de toekomst van zijn kleinkinderen komt verzekeren? Of is het allemaal de schuld van Özil? Ik ga die rode shirts weer missen hoor, komende zomer.

Misschien dat jij wat meer overzicht hebt op het Turkse voetbal in de breedte. Is er al een soort van trickle-down-effect ontstaan? Profiteren de Izmir- en Turgutluspor ook van de aanwezigheid van Sneijder? Kunnen we over twee jaar op het EK weer een stuntende ploeg in de halve finale verwachten? Inclusief de toeterende feestvierders tot in de late uurtjes als hilarische bonus?

Ik heb Izmirspor nog even opgezocht op Wikipedia terwijl ik dit tikte. Het is nog erger dan toen ik in het stadion zat. Ze zijn

inmiddels afgeleden naar de amateurs. Een stad van vier miljoen inwoners zonder fatsoenlijke voetbalclub. Misschien een betere bijnaam voor Izmir: het Madrid van Anatolië?

Groet,

Thijs

Beste Thijs,

Ik ga er vanuit dat wij ongeveer dezelfde leeftijd zijn, want onze eerste voetbalherinnering stamt van hetzelfde toernooi. Mijn herinnering is al van de groepsfase, Nederland – Saoedi Arabië. Het doelpunt van Taument staat voor de rest van mijn leven op mijn netvlies gebrand. Ik weet nog heel goed dat ik op normale tijd naar bed moest, maar mijn ouders hadden beloofd om mij, ergens rond middernacht, te wekken om mee te kijken.

De passie voor voetbal is daar wel definitief geworden. Ik voetbalde zelf al, in mijn eerste seizoen met Urby en in mijn tweede of derde met Babel, maar dat was een periode dat ik het alleen nog beoefende en niet naar Studio Sport keek. Op dat toernooi werd ik verliefd op de Roemeense en Bulgaarse ploeg. Ik zou nog vaak verliefd worden op ploegen, echter net als in het echte leven verlies ik snel mijn interesse. Een rijtje “exen”: Nigeria (96’ Olympische spelen), Tsjechië (EK 96’), Paraguay (WK 98’), Trinidad (WK 06’), Fiorentina (de periode van Terim). Jouw liefde voor stylisten deel ik zeker; ik heb jaar in jaar uit naar Hagi gekeken, maar ik heb nog een groepje spelers die een steekje los hebben of op dat randje acteren.

Abdullah Ercan had zeker geen steekje los, maar was wel degelijk een stylist. Of hij noemenswaardig genoeg was in zijn

generatie ten opzichte van de andere grote Turkse spelers zal er om hangen. Als “Die Blonde Turk”, want jij bent één van de weinige die hem bij naam kent, is hij bij veel van de voetballiefhebbers blijven hangen. Hij was een opkomende linksback en heeft met Trabzonspor mid-jaren ‘90 furore gemaakt. Samen met Ogün Temizkanoglu, Hami Mandirali, Tolunay Kafkas en de broertjes Arveladze waren zij voor een periode van tien jaar een plaag voor alle Turkse ploegen. Ik had wel wat met deze spelers, alleen maakte jouw Turkse vriend toen een kapitale fout samen met Ogün; hij ging naar Fenerbahçe. Einde sympathie, na vier seizoenen Fener kwam hij ook nog doodleuk naar mijn Galatasaray. Bij voorbaat gedoemd tot falen. Dat bleek ook, de carrière van de 68-voudige international ging als een nachtkarsje uit.

Mesut Özil kan ik heel kort over zijn, onvoorstelbaar. In Turkije lijkt de algemene tendens te zijn bijgedraaid. In alle 642 voetbalkrantjes komen zijn acties ter sprake en claimen ze zijn prestaties toch een beetje vanwege zijn Turkse bloed. Ik doe daar zeker niet aan mee, puur omdat ik contra ben. Ik verlies liever met de Maan en Ster op mijn borst dan dat ik win met de Leeuw op die plek. Begrijp me niet verkeerd; ik ben 100% Amsterdammer, ondanks mijn flinke affiniteit met het pittoreske Diemen. Dit is mijn stad, ik ga hier niet weg en ben dankbaar dat ik hier geboren en getogen ben. Ik maak geen uren in de koffiehuisen door en heb amper Turkse vrienden. Blijkbaar krijg je bij geboorte twee typen bloed: een dosis voor het dagelijkse leven en een dosis voor het voetbal.

Het eeuwige Turkse opportunisme. Ik denk dat het ontstaan is doordat eigenlijk iedereen van de wereldtop op club- en landenniveau wel gesneuveld is in Turkije. Vaak waren de uitwedstrijden dan “kat in het bakkie” voor diegene, dat wordt het liefst zo snel mogelijk vergeten. Winst is mogelijk, tegen

iedereen. Mede door die instelling komen Turkse clubs en de nationale ploeg tot de prestaties die ze hebben geleverd. Ik ga daar ook wel eens in mee, maar ik zie geen reden om het niet te doen. Ik merk de afgelopen jaren een bepaalde terughoudendheid en realisme bij mijn Ajax-vrienden in de Champions League. ‘Nou, hopen dat we de volle punten halen tegen Celtic en misschien een stuntje tegen AC.’ Als dat de algemene tendens is gaat zo een ploeg ook niet beter voetballen hoor. ‘Wij zijn Ajax, Wij zijn de beste’, toch? Uitstralen tot de 90^e minuut dan ook! Natuurlijk komt een 1-6 thuis tegen Real veel harder aan met de gedachte dat we ze wel even zouden gaan oprollen. Twee weken later was het Juventus-uit en ook die zouden we oprollen, 2-2 niet verkeerd. Het verschil tussen Nederlanders en Belgen is alom bekend en Turkije gaat een stap verder en dan zijn de Nederlanders ineens de Belgen.

Wesley is in vorm, bloedvorm. Hij heeft weer zo een periode dat elke bal die ook maar een beetje goed ligt tegen de touwen aan knalt. Ik heb geen glazenbol, maar de kans is groot dat als hij dit vasthoudt hij ‘onze’ nummer 10 is tijdens het Braziliaanse avontuur van aankomende zomer. De drive is geen vraagteken, zijn fitheid wel. Vaak gaan de geruchten dat hij niet voor zijn sport leeft, maar voor iemand die de kantjes er van af loopt en veel naast voetbal doet wordt dit bar weinig vastgelegd. Als je ergens van uit mag gaan is dat elke scheet door de Turkse media wordt vastgelegd. Ik twijfel hier dan ook sterk aan. Niet iedereen heeft een onuitputtelijke bron in zich à la Seedorf. De tijd zal het leren, maar een fantastisch WK van Sneijder is mijn wens, mede door de toch wel neerbuigende kijk op zijn vertrek naar Galatasaray.

Met een glimlach heb ik je ervaring bij Izmirspor gelezen, maar ik moet je gelijk mededelen dat je naar de ‘verkeerde’ club bent geweest. Er is namelijk heel veel voetbalhistorie

aanwezig in Izmir; Göztepe was een hele grote in het verleden en de derby tegen Karsiyaka is er één die nergens anders ter wereld is te vinden op het tweede niveau. Dan had je ook naar Altay gekund, een opleidingsinstituut dat door het opleiden van talenten is vergeten dat er ook zelf gevoetbald moet worden. Het klopt dat het belachelijk is dat een stad met dat aantal inwoners niet één club heeft op het hoogste niveau. Het aantal clubs en de haat en nijd onderling dwarsboomt het succes. Was Izmirspor echt Izmirspor en de enige, dan had dit een grote speler kunnen zijn. Noem Izmir het Limburg van Anatolië, want gaan die Limburgse clubjes hier niet ook om dezelfde reden langzaam aan kapot?

Fatih Terim is een wonderdokter en die staat weer aan het roer bij de nationale ploeg. Als Turkije er over twee jaar weer bij is, zal dit weer zijn verdienste zijn. Of Turkije daar mee geholpen is? Ik denk het eerlijk gezegd niet. Er moet zoveel veranderen op voetbalgebied in dat land en ik zou niet weten hoe ze dat voor elkaar gaan krijgen. Er zijn nieuwe regels getroffen in de competitie er moeten te allen tijde vijf Turken spelen. Dat dit tot problemen leidt zegt al genoeg, toch? Financieel gaat het goed, dus de passie om buitenlandse namen te halen is alleen maar groter geworden. Turkse talenten debuteren vaak pas tussen de 22 en 24 jaar. Dat is veel te laat om bijgeschoold te worden op het hoogste niveau en ervaring op te doen. Fysiek en techniek is het enige waar op getraind wordt in de jeugdafdelingen. Tactiek is voor later vinden ze. Zolang ze dat ook niet aanpassen zal het nog lang duren voordat Turkije een constante factor is in het mondiale voetbal. Over dit onderwerp kan ik nog kanten vol schrijven, dus ik laat het voorlopig maar even hier bij.

Wie weet kunnen we een keertje een balletje trappen in de buurt, want ik wil wel eens zien hoe omin goed je kan voetballen. Tot die tijd bedankt voor je brief en een genoegen om via deze weg kennis te maken!

Groeten, Yordi

1 november 2013,

Dag Yordi,

Zeven jaar geleden verbleef ik voor een half jaar in Istanbul. Hoewel, een half jaar op de campus van de Sabanci Universiteit is een beetje als wakker worden in Lelystad en dan zeggen dat je net buiten de Amsterdamse-Ring woont.

Niettemin was een verblijf op de campus van een Turkse privé-universiteit wel mijn kennismaking met Istanbul en de hartstochtelijke voetbalcultuur. Aan de hand van een Nederturk die een half jaar Erasmus had aangegrepen om wat dichterbij z'n vriendin te zijn zette ik mijn eerste stappen als fan van het Turkse voetbal. Ik hoefde dan ook niet na te denken, er werd voor mij bepaald dat ik voor Galatasaray zou worden.

Hoe kon ik anders dan me laten overtuigen door iemand die Hakan Sükür het beste vond wat de mensheid ooit was overkomen en Rigobert Song met droge ogen de beste verdediger ter wereld noemde. Galatasaray was een door god, of allah, aangewezen sterrenformatie waarbij alles en iedereen in Europa met voetbalschoenen aan verbleekte. Om het bewijs daarvan te aanschouwen toog ik eind oktober 2006 naar Olympisch stadion van Istanbul voor de Champions League-wedstrijd Galatasaray – PSV.

Voor de zekerheid hadden we onszelf een shirtje van Cimbom aangemeten. Als 'kaas' kregen we in de bus al genoeg kritische blikken die ons wat zenuwachtig deed besluiten toch even nadrukkelijk aan het reisgezelschap te laten zien dat we het Galatasaray wel degelijk een warm hart toedroegen. Opeens waren we eenieders beste vriend en kregen we wederom aan alle kanten te horen wat voor voor moois ons te wachten zou

staan. Turkse voetbalfans verdienen om heel veel redenen lof, maar realisme is niet één van die redenen.

Tegen PSV bleek namelijk dat van alle kanten van de tribunes afrollende ‘Cimbom’ het enige was wat de Eindhovenaren moesten vrezen (of het moet die ene overenthousiaste supporter zijn geweest). Toen de Turkse voetbalstorm eenmaal was gaan liggen en de schade met 1-0 beperkt te noemen was, werd duidelijk dat PSV zich op een surplus aan voetbalkwaliteit kon beroepen en een 1-2 uitslag was niet meer dan een terechte afspiegeling van de verhoudingen.

Het enige lichtpuntje aan Turkse zijde dat ik die avond kon ontdekken was Arda Turan. 19 jaar was de dribbelaar toen, maar de chauvinistische Turken zagen toen al een hele grote in hem. Aan die visie hoeven we overigens weinig waarde te hechten. Heel Turkije heeft Hakan Sükur zijn mislukte buitenlandse avonturen genoeglijk vergeven en Ilhan Mansiz... Nou ja, je begrijpt denk ik wat ik bedoel.

Ook over Arda moesten we daarom nog maar niet te vroeg juichen, was mijn mening en misschien dat ik hem daarom bij terugkomst in Nederland even makkelijk weer uit het oog verloor. Maar Arda besloot onverstoort aan zijn carrière te werken, werd aanvoerder, speler van het jaar en verkaste naar Atletico Madrid.

Waar veel van zijn landgenoten in den vreemde ten onder gingen aan te hoge verwachtingen, heimwee of recalcitrant gedrag – misschien weet jij het Yordi, hoeveel Turkse voetballers hebben er de afgelopen tien jaar écht succes in het buitenland geboekt? – daar paste Arda Turan zich ogenshijnlijk moeiteloos aan bij de tweede club van Madrid.

Een tweede club die bovendien momenteel brutaal de koninklijke broer naar de kroon steekt.

Arda Turan, inmiddels getooid met een baard die zijn jongensachtige voorkomen moet verbergen, is de personificatie van waar het Turkse voetbal zou willen zijn.

Hoe kan het dat een voetbalgek land met 80 miljoen inwoners zo weinig topvoetballers aflevert Yordi? Hoe kan het dat Arda Turan geacht wordt in zijn eentje de Turken langs een al geplaatst Nederland te leiden? Tenminste met hulp van het hartstochtelijke publiek natuurlijk.

Want Arda Turan en een zich schor schreeuwend land, dat is het wel zo'n beetje. Ook rond Turkije-Nederland waren 'de Hel van Istanbul' en 'heksenketel' weer niet van de lucht bij het Nederlandse journaal. Ondertussen keert vrijwel iedere Nederlandse ploeg die op bezoek gaat in de Turkse hoofdstad de laatste jaren vrij moeiteloos met een resultaat terug.

Gebrek aan realisme; niet alleen de Turkse supporter heeft er last van, zelfs de Nederlandse journalist heeft een blinde vlek voor het vooral door clubliefde gekleurde Turkse voetbal. Afgaande op je briefwisselingen zie ik een realisme ten aanzien van Galatasaray dat ik in mijn tijd in Turkije weinig zag. Hoe kijk jij tegen de staat van het huidige Turkse voetbal aan? Waarom lukt Arda wel, wat het gros van zijn landgenoten niet lukte? Ik hoor het graag van je!

Groet,

Tim Cardol

Hoi Tim,

Ik moest de locatie even opzoeken in Google Maps en ik kan bevestigen dat het door jou gegeven voorbeeld accuraat is; wat een eind van het centrum! Met jouw toevoeging aan het rijtje ken ik inmiddels al behoorlijk veel Nederlanders die een studie in Istanbul hebben gedaan, blijf het leuk vinden om te zien dat het in trek is. Andersom heb ik trouwens niet optimaal gebruik gemaakt van de studiemogelijkheden hier in Nederland, maar dat even terzijde.

Hoe jouw vriend jou tot Galatasaray-supporter heeft gebombardeerd is één van de sterkste kwaliteiten van het Turkse volk. Elke niet-Turk die ze tegen komen in hun leven is een doelwit. In de taxi of het all-in resort zal het gesprek al snel over voetbal gaan en als de buitenlander niet gelijk “Cimbom” of “Fener” antwoordt is de buit al bijna binnen. Mocht de Nederlander in kwestie goed bedoeld “Kuyt” roepen en de desbetreffende Turk voor Gala zijn zal hij je op gepassioneerde wijze uitleggen dat je sympathie voor de verkeerde bezit. Hakan Sükür, Hagi, Sneijder, Drogba, UEFA Cup, Super Cup and 19 times Sampiyon Cimbom! And van Gobbel! Door de weinige Nederlanders die voor Galatasaray hebben gespeeld zal Ulrich je over de streep moeten trekken.

Het is jammer dat je (echte) kennismaking met Galatasaray in 2006 plaats vond. Niet ons meest succesvolle optreden in het miljoenenbal. Nummer laatst in een groep met PSV en Bordeaux; nogal in contrast met ons eeuwige zelfvertrouwen. De wedstrijd in Eindhoven was overigens niet veel beter dan die in Istanbul. Die ging met 2-0 verloren dankzij doelpunten van Arouna Koné en Timmy (Fucking) Simons. Eindhoven is overigens wel heel erg neutraal, iets wat je in Turkije niet gaat overkomen. Vanuit Amsterdam vertrokken een vriend en ik

naar het Phillips Stadion, met een niet te verstoppen accent zaten we in het PSV vak langs de lange zijde zonder enige problemen. Toen bleek dat Galatasaray weer geen potten kon breken werd er melig “Farfan-Farfan je moeder is een man” ingezet. De Eindhovenaren interesseerden het bar weinig, de drie punten waren een stuk belangrijker, terecht.

De kritische blikken waren voor mij een onbekend fenomeen. Tot ik in 2010 met twee vrienden (eindelijk) naar de derby der derby’s ging. Ik ben naar een flink aantal Europese uit-duels geweest maar in Turkije zelf heb ik mijn *Cimbom* maar één keer live aan het werk gezien, tegen Konyaspor, de tegenstander van vanavond. Konya is tevens het ‘probleem’ waarom ik ondanks mijn verblijf van bijna vier jaar in Turkije ze niet vaak in actie zag; het ligt 800 km van Istanbul. Terug naar de vragen en boze blikken. Nabij het oude Ali Sami Yen stadion bevindt zich een straat waar de fanatieke aanhang zich verzamelt en, I kid you not, dit is ongeveer zes (!) uur voor de aftrap. Onze gastheren wilde ons kennis laten maken met dit fenomeen, echter is één van mijn vrienden donker met vleugje “Turksheid” over zich heen, maar de andere was blond of, zoals ze in Turkije zeggen, geel.

Een aantal, die al minimaal een krat EFES hadden ontbeten, kregen *die gele* in het vizier. Uit het niets werd hij even getest “Van Hooijdonk?” Gelukkig was hij alert en counterde met “Rijkaard! Cimbom!” Hij was nog niet overtuigd en dit stukje amateurtoneel met één vraag en één antwoord herhaalde zich nog een aantal keer, tot vervelends toe. Dit is overigens de enige vervelende encounter met de harde kern. Wij hadden onze kaarten voor de “gewone” tribune geruild tegen de veel goedkopere UltrAslan tribune, onze beste zet dat weekend. Bij elk puntverlies van Galatasaray ben ik goed chagrijnig en hier verloren we thuis van de aartsrivaal, maar de atmosfeer en

beleving van een vol Ali Sami Yen was zo indrukwekkend dat dit in mijn herinnering toch een prachtige dag zal blijven.

Turken succesvol in het buitenland, dat is een kort rijtje Tim. Tugay Kerimoglu, zoek zijn afscheid bij Blackburn maar eens op. Dat het juist in Engeland is vind ik dan wel weer mooi, daar hebben ze het niet zo op Turken. Leeds supporters die massaal zingen: “I’d rather be a Paki than a Turk” hakt er behoorlijk in hoor kan ik je vertellen! Yildiray Bastürk, prachtige stylist, helaas te vaak geblesseerd maar heeft voldoende laten zien om het als succesvol te betitelen in mijn ogen. Hamit Altintop; de Turk die gespeeld heeft voor de grootste clubs en een Champions League finale achter zijn naam heeft. Nihat, koningskoppel met Kovacevic bij Sociedad, en later geliefd bij Villareal. Hij is nu overigens jeugdtrainer bij de Yellow Submarine. En Nuri Sahin, lijkt het alleen te kunnen bij Dortmund maar dat doet denk ik niks af aan zijn talent. Het rijtje wat het niet heeft gemaakt bij Real en Liverpool is een stuk langer dan deze.

De rij met minder succesvolle buitenlandse avonturen is ongeveer even groot met Hakan Sükür, Hakan Ünsal, Emre, Okan, Tuncay, Alpay en natuurlijk Sinan Kaloglu bij Vitesse. Het probleem zit hem meer in het feit dat het lijkt of de Europese clubs sowieso weinig interesse tonen. Als Burak Yilmaz een andere nationaliteit had zat hij na zijn doelpuntenreeks in de Champions League van afgelopen seizoen toch allang ergens in de (sub)top van Europa? De eerste generatie die naar het buitenland ging lijkt daar een grote negatieve indruk te hebben gemaakt. Ze konden zich maar niet aanpassen, hadden last van heimwee, spraken geen andere talen en presteerden simpelweg niet.

En daar komt Arda Turan weer in beeld. Het is van groot belang dat hij blijft schitteren in de grootste stadions. Naast Arda schitteren Özil, Gündogan en Sahin ook wekelijks. Ondanks dat de eerste twee Duitsers zijn, vind ik de namen Turks genoeg om de link met Turkije niet te doen vergeten. Of de normalisering van de stap van Turkije naar Europa de oplossing is voor het kwakkelende nationale team denk ik niet. Het zal geen negatieve gevolgen hebben, maar het verlossende laatste puzzelstukje is het zeker niet.

In de voorgaande brief van Thijs kreeg ik een soortgelijke vraag omtrent de staat van het Turkse voetbal. Het is dus onmogelijk om te zeggen dat ik er tevreden over ben en geen enkel probleem zie. Zoals je opmerkt heb ik geen gebrek aan realisme. In het Turkse clubvoetbal zie ik enige stabiliteit en ik denk dat die de aankomende jaren langzaam een stijgende lijn zullen vast houden. Zou wel lekker zijn als onze rivalen van Fener en Besiktas even nokken met omkopen zodat ze gewoon weer mee kunnen doen en proberen iets te herstellen aan de reputatieschade waar ze verantwoordelijk voor zijn. Alleen voor de nationale ploeg zie ik het een stuk minder rooskleurig in. Er zal iemand met een andere visie aan het roer moeten komen bij de voetbalbond. Ik prefereer een Turkse speler/trainer die zijn (jeugd)-opleiding in het buitenland heeft genoten. De infrastructuur moet veranderen. Er moet op jongere leeftijd op tactiek worden getraind. Trainers moeten jeugdspelers eerder inpassen en kansen geven. Stel die Turkse linksback van 17 op in plaats van zo een derderangs buitenlander. Mocht iemand in Turkije luisteren naar mijn adviezen zal er ooit een tijd komen dat zij zich kunnen gaan meten met de absolute wereldtop. Daar ben ik van overtuigd en, je weet het inmiddels, ik heb geen gebrek aan realisme!

Groeten,

Yordi

11 november 2013,

Hi Yordi,

Eén van mijn eerste voetbalherinneringen is het zien van de Champions League finale in 1995. Ik kom uit een stad dichtbij Amsterdam waarvan ze zeggen dat er meer Amsterdammers wonen dan in de hoofdstad zelf dus het zal geen verrassing zijn dat Ajax er een klein beetje met de paplepel ingegoten is. Ik mocht altijd keepen als de grote buurjongens gingen voetballen. Veel van hen droegen Ajaxshirtjes dus daar leerde ik de namen van de spelers van, wie er goed waren en op wie ze wilden lijken. Ik ben eerlijk gezegd tot een jaar of tien geleden nooit een grote fan van voetbal geweest maar kreeg van klasgenoten alles mee, of ik nou wilde of niet. Het was rond de tijd van onder meer Sneijder, Van der Vaart, Ibrahimović en Chivu dat ik Ajax wat serieuzer begon te volgen.

Sneijder had nog haar, was nog niet getrouwd en was niet meer dan een veelbelovende speler in een prima elftal. We weten allemaal hoe het met hem gegaan is en hoewel ik de keuze voor Galatasaray wat vreemd vond moet ik zeggen dat ik er inmiddels wel begrip voor heb, al had ik hem liever nog een paar jaar in Engeland zien spelen. De minuten dat ik hem bij Galatasaray heb zien spelen maakten een positieve, gedreven indruk op me. Hij is (bij vlagen) een harde werker, en daar houden ze in Turkije wel van volgens mij.

Afgelopen jaar was ik voor het eerst van mijn leven in Turkije en we keken Ajax – Real Madrid daar in een kroeg. Een kerel van een jaar of vijftig met een grote sigaar in z'n mond zat vlak bij ons en begon voor de wedstrijd al te haten op Real/Ronaldo en was overduidelijk voor het 'prachtige' Ajax. Hij werd bijna

woest, zo vol frustratie zat hij en de wedstrijd was nog niet eens begonnen. In de week dat ik in Turkije verbleef viel het me op hoe bij vriendelijke mensen het vuur in de ogen verscheen als het over voetbal ging. Er reden auto's rond, compleet geschilderd in de kleuren van de lokale club en een oude man waar we mee aan de praat raakten begon spontaan het clublied van Fenerbahçe te zingen toen we hem vertelde dat we uit Nederland kwamen ("Dieriek Koit?"). Kun je een klein/kort geschiedenislesje geven waar deze passie vandaan komt?

Ik hou daar wel van weet je, die passie voor een club. Mijn buurman gaat al meer dan zeventig jaar naar de thuiswedstrijden van Ajax en verandert elke keer weer in het kleine jochie dat voor een dubbeltje tussen de grote mannen stond en z'n petje opgooide als er gescoord werd. Die blik mis ik bij veel zogenaamde supporters. Van die figuren die 's nachts al zingend en bushokjes kapot trappend over straat zwalken na een wedstrijd. Maar goed, in elke sport heb je rotte appels.

Vanavond heeft jouw geliefde Galatasaray verloren bij Fenerbahçe. Zonde man, maar ik las dat jullie daar al sinds 1999 niet gewonnen hebben dus dat moet een kleine pleister op de wond zijn. Toch wel tekenend dat Sneijder (en Kuijt nu dus ook) weer geblesseerd is. Hoe denk jij dat het komt dat ie telkens in de lappenmand terecht komt de laatste jaren? En denk jij dat Sneijder en/of Kuijt het WK halen?

Naast de bekende spelers heb ik weinig kennis van de voetballers in de Turkse competitie. Zijn er Turken die het gaan maken in de – met alle respect – grotere competities over een paar jaar denk je? Ik ben trouwens erg nieuwsgierig naar waar jouw passie voor Galatasaray vandaan komt.

Alle geluk en succes voor dit seizoen, als ik de berichten zo lees kunnen jullie het gebruiken.

Groet,

Kees

Ha die Kees,

Bij het lezen van je eerste alinea moest ik denken aan iets waar ik het van de week nog over had met vrienden. Terugdenkend aan de (Europees) succesvolle jaren van Ons Aller Ajax en de tijd dat je zelf nog op straat voetbalde. Natuurlijk had ik mijn voorkeuren, maar in principe maakte het niks uit wie je moest/mocht zijn. Als je die dag dacht 'ik heb zin om rechtsback te staan' was je met plezier Reiziger en als de groep echt heel groot was en alles was bezet dan was je toch Kiki Musampa; leuke naam en talentvol. Denk eens na wie je zou kiezen als je vandaag tien jaar oud was. Die kinderen van nu hebben het niet makkelijk hoor. Zitten zeker goede voetballers in de huidige Ajax selectie maar ik zou niet kunnen kiezen. Als je een hele bemoeizuchtige en modebewuste moeder hebt zal je wel Andersen kiezen en als je vaak ongelukkig tegen voorwerpen aanloopt zal je voor Fischer gaan.

Sneijder met zijn eigen haar, Sneijder met veel kale plekken en Sneijder met haarimplantaten (snap jij dat nou? Voor duizenden euro's aan behandelingen en dan je hoofd millimeteren?) Eén factor is volgens mij altijd constant geweest: de gedrevenheid. Als hij voor jouw club speelt is dat het prettigste om naar te kijken, maar ik denk dat hij juist door die gedrevenheid een moeilijk eerste half jaar kende in Istanbul. Dat hele gedoe bij Inter heeft er voor gezorgd dat hij

zo ver van zijn wedstrijdconditie belandde dat het onmogelijk was om gelijk op niveau te presteren. Hij en wij weigerden daar realistisch naar te kijken, want hij was verdomme twee jaar geleden nog de beste middenvelder van de wereld.

Met een goede voorbereiding achter de rug en een paar competitieve wedstrijden in de benen stond daar ineens de door ieder zo geliefde Wesley. Aanwezig, scorend en strooiend met passen. Het was echter (weer) voor korte duur, pijn in de rug en last van zijn hamstring. Ik ben absoluut niet medisch onderlegd dus een feitelijk antwoord op jouw vraag heb ik niet over hoe dit nou kan. Veel in- en outsiders suggereren dat hij niet leeft voor zijn sport. Sigaretje hier, avondje stappen daar. Ik betwijfel dat; niet of hij dat wel of niet doet maar hoeveel je daar aan kan doen en hoeveel invloed het heeft. Voor Sneijder hebben wij het oermens Drogba staan: 35 jaar oud en gaat een contractverlenging aangeboden krijgen voor twee seizoenen. “Wat moeten we nou met een 34-jarige Drogba” was mijn gedachte, maar hij blijkt sterker en fitter dan menig spits die op de Europese velden rondloopt.

Didier heeft Instagram en heeft een vergelijkbaar leven naast het voetbal als Wesley. Het ene lichaam is sterker dan het andere is mijn bescheiden mening. Het leven is kort dus je moet er optimaal van genieten, alleen zou Sneijder er ook even mee kunnen wachten en helemaal los gaan na zijn carrière om de kritiek te ontlopen. Hij heeft inmiddels genoeg centen om heel Ibiza op te kopen.

Waar die Turkse passie vandaan komt is een hele lastige vraag voor mij. Zolang voetbal wordt uitgezonden zijn er voorbeelden van tegenstanders die uiten wat voor overweldigende indrukken een avondje Turkije op ze heeft achtergelaten. In de voorgaande twee brieven die ik ontving

ging het over het gebrek aan realisme bij Turkse voetbalsupporters. “Wij kunnen van iedereen winnen en zijn de beste van de wereld.” Ik denk dat deze gedachte helpt bij het creëren van de sfeer die om het Turkse voetbal hangt. Het zit ook gewoon in je bloed, daar is verder geen uitleg voor denk ik. Het Ottomaanse rijk heeft 623 jaar de dienst uitgemaakt en daarop volgde de heroïsche herovering van het huidige Turkije door Atatürk. Zijn uitspraak “Ne Mutlu Türküm diyene!” *How happy is the one who says “I am Turkish”* is de eerste volzin die je kan uitspreken als Turks kind.

De ongelooflijke en onuitwisbare indruk die het Ajax over de hele wereld heeft achtergelaten vind ik een bijzonder fenomeen. Waar je ook komt refereren ze aan dat prachtige elftal. Alleen moet je wel van voetbal houden om dat op te kunnen noemen. Iedereen ziet ook dat het al jaren niet meer zo is, maar de bewondering blijft. Ik kan geen andere club opnoemen die zo een reputatie heeft. Misschien omdat de hele grote een meer constante factor zijn in het mondiale voetbal, maar dat het iets is om op trots op te zijn staat vast. Misschien dat Ajax mij als Galatasaray fanaat zo goed ligt, “Wij zijn Ajax, Wij zijn de beste”,- op één na dan.

Je cijfers kloppen en toch went het niet. Gisteren was weer een zwarte dag. Ondanks dat is de gedachte dat Fener die wedstrijd ergens mag steken waar het daglicht niet schijnt is het gewoon een smet. Galatasaray is het vaakst kampioen geworden, de enige met Europese hoofdprijzen, geen supporters die hun eigen stadion in de fik steken of zich racistisch uiten naar donkere spelers en geen verleden met match-fixing, maar toch mogen wij van de voetbalgoden niet winnen in de stadion van ze. Er heerst daar een vloek en niemand heeft de oplossing. Toen wij kampioen werden op dat veld dacht ik echt dat dat de code was. Nu ik dit typ moet ik wel zeggen: liever veertien jaar

niet winnen en daar de beker (in Turkije is er geen schaal) in ontvangst nemen.

Sneijder indien fit gaat het WK halen en ik neem aan dat Dirk het niet haalt. Of laat ik dat laatste anders formuleren: ik hoop dat Dirk het WK niet haalt. Ik zal verder niet ingaan op ‘Koit’, want dan wordt dit wel een hele lange brief.

Of er grote Turkse talenten naar de Europese top competities komen weet ik echt niet. Arda Turan is een schot in de roos voor Atletico Madrid. Ik hoop dat zijn goede spel zal leiden tot meer aankopen uit Turkije. Als er nog een handvol goed-presterende Turken de overstap kunnen maken zullen van het stempel ‘lastig en heimweegevoelig’ af kunnen komen. Als Burak Yilmaz een andere nationaliteit had zat hij allang niet meer bij Galatasaray.

Bedankt voor de leuke brief Kees en hoop dat ik je vragen heb kunnen beantwoorden!

Groeten, Yordi

12 december 2013,

Beste Yordi,

Ik weet wel hoe Didier Drogba, Sneijder en teamgenoten zich vanmorgen voelden. Ik ken het van de tennisclub. Zo'n ochtend verveeld wachten tot en of je weer kon spelen. Zo'n ochtend naar buiten kijken naar de kletsnatte tennisbanen, meelopen met de groundsman, om vervolgens het nieuws dat geen nieuws was, over te brengen op je teamgenoten en tegenstanders. En dat een keer of vijf op zo'n dag. Ik heb een paar jaar tenniscompetitie gespeeld als tiener, totdat ik ging hockeyen. Daar waren de betere feestjes. Daar werd er gezoend. Daar smokkelde men sterke drank mee naar binnen. En nog belangrijker: daar gingen de gesprekken over maandag op school. Maar nooit vergeet ik die tenniszaterdagen in april, wanneer de kalender zei dat het lente was maar de temperatuur daar schijnt aan had.

De tegenstanders waren altijd verwijtend. Alsof jij iets aan dat weer kon doen, alsof zij op hun club op vijf kilometer afstand het veel beter voor elkaar hadden en het daar nooit regende, sneeuwde of hagelde. Daarna moest je soms toch die baan op. Het gravel nog nat en stroperig, de ballen waarmee je speelde nog steeds zwaar van de regen. De tegenstanders nog vervelender dan daarvoor. En dan die discussie. Hoeveel stond het ook alweer voor de regenval. Nee, jij stond links dus het kan nooit 30-30 hebben gestaan en dat soort gezeur. En dan begin je een game met 15-40. En je slaat in het net en je hebt de game verloren.

Ik ben nooit goed geweest in het vervolgen van een onderbroken wedstrijd, liever dobbelde ik over de uitslag maar niemand voelde daar ooit iets voor dus sleepten we ons met

onze natte shirts maar naar buiten. Drogba en Sneijder hadden natuurlijk geen natte kleren vandaag. Dat scheelt. Je ziet het altijd in oorlogsfilms. Dan hebben ze het altijd over het belang van droge sokken, ik heb niet in het leger gezeten maar dus wel getennist en ik kan je verzekeren: met droge sokken sta je al 2-0 voor. Echt.

Die modder van vandaag was wel prachtig. Ouderwets mooi. De beelden waren wonderschoon en het veld lag er slechter bij dan het trapveldje in mijn oude buurt waar we jassen als goals hadden en het dikke jongetje altijd de bal voor ons moest zoeken in de bosjes. Dat natte gras, die modder, dat verneukte veld waar nauwelijks op te spelen valt. En als je er echt niet meer in gelooft (ik ben enorm voor Didier, waar hij ook speelt, en ook een beetje voor Sneijder) schuiven ze die bal erin. Zij wel! Zij deden wat ik altijd naliet op de tennisbaan als een wedstrijd was onderbroken: winnen. Winnen, ook al begin je vlak voor rust, al sneeuwt het nog steeds en zijn je sokken binnen een paar minuten weer ranzig en nat en is je witte broek helemaal zwart van de modder. Didier merkte dat niet. Didier voelde geen kou. Didier gaf de hoop niet op. Didier gaf een assist.

Gefeliciteerd Yordi!

Hoi Maria,

Dankjewel voor de felicitaties. Het waren twee zenuwslopende dagen. De door jou zo treffend omschreven wachttijd is echt verschrikkelijk. Zeker in de hedendaagse wereld. Miljoenen mensen hadden hun ogen gericht op deze wedstrijd. Het begon al met de nieuwe aanvangstijd. Iedereen wil maar de eerste zijn op Twitter en dat resulteerde in het feit dat ik tot driemaal toe mijn vader (ik werk voor mijn vader) laat op de avond moest contacten over de de tijd dat ik even naar huis *zou moeten*. “Pap Galatasaray speelt morgen om 15:00 uur, dus ik stop een uurtje eerder met werken.” Tien minuten later: “Hey pa, nog even met mij, nu zeggen ze weer dat het 13:00 uur is, dus ik ga in de pauze even naar huis en kom na de overwinning weer terug naar kantoor!” Weer een kleine tien minuten later: “sorry hoor, hier je favoriete zoon weer (hij heeft er maar één). Ze zijn er uit en gaan niet meer wisselen; het wordt morgen 14:00 uur. We bellen na de wedstrijd wel even of het nog zin heeft om naar kantoor te komen.” Door de besluiteloosheid van monsieur Plantini had ik nu een zuchtende en geïrriteerde vader aan de telefoon, waarvoor dank Michel!

Het brengen van nieuws dat geen nieuws is nam rond dit duel echt grootse vormen aan. Het begon dinsdagavond al in de studio van de NOS; van het wel of niet kunnen dragen van een maillot als scheidsrechter tot het bestuderen van de lijnentrekker, gevuld met oranje verf. De volgende ochtend verplaatste het fenomeen zich van het televisiescherm naar het internet. De tijden dat de UEFA het veld zou keuren, om de twee minuten een foto van het veld, verhalen dat Juventus en de scheidsrechters geen schone tenues bij zich hadden en dat bestuursleden van Galatasaray een wasserette hebben laten openen midden in de nacht om ze te wassen. Normaliter kan ik dit allemaal vrij goed handelen, maar in dit geval was het echt

een hel. We moeten winnen van Juventus, er is nog een uur te spelen, hup beginnen!

Een vriend die vrij was had mij onderdak aangeboden tijdens de wedstrijd, zodat ik dit extreme duel niet alleen hoefde te kijken. “Ik ben wel aan het studeren, maar jij kan gewoon kijken.” Ik knikte bij het horen van deze tekst, maar wel met een brede glimlach. Dat gaat namelijk niet lukken als Galatasaray een cruciaal duel moet spelen. Hoe goed of slecht het voetbal is, of het plaats vindt op een biljartlaken of een besneeuwd veld vol met modder. Ik heb al heel wat neutrale mensen intens zien meeleven naast mij. Misschien is het de gunfactor jegens mijn persoontje, misschien de sympathie die de rood-gele leeuwen bij men oproept. Ik hoop in ieder geval dat mijn vriend zijn tentamen wel gaat halen, zo niet sorry. Gratis bier bij de volgende ronde Champions League!

Ik wist al dat je wat had met Didier naar aanleiding van je stuk op de site van Hard Gras. Nu blijkt ook wel wat met Wesley. Het kan dan ook haast geen toeval zijn dat deze twee mannen gisteren de sleutelfiguren waren in het koude moddergevecht. Beide heren hebben zo goed als alles gewonnen in het voetbal, op een wereldtitel na. En dan toch maling hebben aan die o zo vervelende natte sokken. Ondanks dat het vaak wordt geëist door de supporters is het toch meer een uitzondering dan een gewoonte, zeker bij de groep wereldsterren. Dankzij de winnaarsmentaliteit van Wes en Didier moeten de natte sokken en koude voeten van de toch weer massaal aanwezige supporters op dat gekke tijdstip gisteren zijn verwarmd.

Competitiewedstrijden zullen wat moeilijk gaan, maar ik hoop dat je die twee en 'mijn' club blijft volgen tijdens hun Champions League avontuur!

Yordi

30 januari 2014,

Hey Yordi,

Als je tegen mij begint over Turkije en voetbal, moet ik altijd aan 2002 denken. Herinner me nog als de dag van gisteren hoe ik op een mooie, zonnige zaterdagmiddag met mijn moeder en opa door de binnenstad van Utrecht liep. Herrie, een hoop zingende mensen en toeterende auto's in de verte. En ineens een over de busbaan vliegende auto met zingende Turken op het dak. Turkije had zojuist na een golden goal de halve finale bereikt van het WK. Toen we het centrum verlieten begon de echte chaos, in de buurten net erbuiten was er een gigantisch straatfeest aan de gang. Complete verkeerspleinen waren ingenomen door feestende Turken, dansend op en rond hun auto's. Ik vond het geweldig om te zien en ben het nooit vergeten. Die onvoorwaardelijke trots van de mensen op hun land, dat is toch iets wat we hier niet echt kennen. In Nederland is het toch wat gebruikelijker om te zeiken en cynisch te doen over je land.

In 2005 zag ik een jeugdploeg van Turkije spelen in Utrecht, op het jeugd-WK, voor een paar duizend uitzinnige Turken. De wedstrijd was niet om aan te gluren maar de Turken op de tribune bleven 90 minuten gaan, ondanks de matige ploeg die ze aanmoedigden. Weet jij of er van die ploeg nog jongens de top hebben gehaald? Ik kan me alleen nog de nummer 14 herinneren, een technisch begaafde middenvelder met een matje. Ze wonnen overigens wel, maar dat mag ook wel tegen Panama. Die arme jongens liepen bij een temperatuur van 20 graden met handschoenen aan, dan kan je ook niet winnen. Ben je op dat toernooi ook naar Turkije gaan kijken?

Ik ben al bij heel wat clubs in verschillende landen geweest, maar in Turkije nog niet. Ben überhaupt nog nooit in Turkije geweest. Istanbul lijkt me een fantastische stad, maar zo'n zielloos all-in resort aan de Turkse Riviera trekt me totaal niet. Bovendien heb ik de rare tik dat een vakantiebestemming me eigenlijk niet interesseert als er niet in de buurt voetbal wordt of op z'n minst een stadion staat. Wat dat betreft moet Istanbul een walhalla voor me zijn. Moet maar eens gaan, al ben ik eigenlijk een beetje te laat nu het oude stadion van Galatasaray al verdwenen is, en ik heb begrepen dat ze bij Besiktas aan het verbouwen zijn. Prachtige stadions, met name dat van Besiktas. Pele zei ooit dat het stadion van Besiktas het mooiste uitzicht van alle stadions ter wereld heeft, zo naast die moskee en de Bosporus. Kan ik alleen maar beamen, het lijkt me geen straf om daar een plekje in de nok te hebben. Blijft dat uitzicht behouden? Het zal wel weer niet, want voor zulke dingen zijn geen plek meer in het moderne voetbal. Alles gaat steeds meer op elkaar lijken, kijk maar naar dat nieuwe stadion van Galatasaray, dat heeft in elke willekeurige Europese stad wel een lijkend broertje staan.

Wat betreft het İnönü-stadion van Besiktas heb ik nog een vraag. Ik heb ooit ergens gelezen dat er daar in het stadion (of in de buurt, ik weet het niet meer precies) een McDonalds met zwart-witte logo's zat. De gebruikelijke geel-rode huisstijl van de vreeschuur werd door Besiktas-fans niet geaccepteerd omdat het de clubkleuren van Galatasaray zijn. Weet jij of dit waar is? Ik hoop het heel erg want ik vind het een prachtig verhaal. Sowieso zijn dat soort randzaken de dingen die ik misschien wel het mooist vind aan het Turkse voetbal. De welkomstcomités op het vliegveld rondom Europese wedstrijden zijn ook zoiets waar ik altijd erg van geniet.

Ik heb het Turkse voetbal leren kennen via Eurogoals op Eurosport, waar ze in een moordend tempo de samenvattingen van de Europese velden lieten zien. Vermakelijk, maar een echt beeld van de competitie krijg je niet, op de gebruikelijke chaos na natuurlijk. Ik volg het nu wat meer door Wesley Sneijder en Dirk Kuyt. Heb ze beiden weleens ontmoet. Met Wesley heb ik een paar keer met wat gezamenlijke vrienden kerstavond (goed) gevierd. Mooi figuur, kan je enorm mee lachen en verbeeldt zich niets. Wat het voetbal betreft vind ik hem nog steeds met afstand de beste voetballer die we in Nederland hebben, maar ik ben niet helemaal objectief. Vind hem ook helemaal in Turkije passen, hij lijkt meer dan andere voetballers te beseffen dat de mensen op de tribune ervoor hebben gezorgd dat hij zo'n leven kan leiden. Met Dirk heb ik ooit nog loten staan verkopen toen we met FC Utrecht weer eens in de schulden zaten en er nog geen Frans van Seumeren met een zak geld garant stond. Wat vind jij van hun prestaties in Turkije? Heeft Wesley er goed aan gedaan om naar Galatasaray te gaan?

Ik krijg als buitenstaander alleen wel de indruk dat het een jaar of 10 geleden, ondanks de successen van Galatasaray nu, een stuk beter ging met het voetbal in Turkije. Destijds werd de Turkse competitie als een serieuze bedreiging gezien voor de Nederlandse competitie. En als ik puur naar mezelf kijk, toen kende ik alle spelers van het Turkse elftal, nu mag je blij zijn als je er nog 2 kent. Hoe kijk jij daar tegenaan? En waar denk je dat dan het probleem zit? Hoe zijn de Turkse jeugdopleidingen?

Ik denk zelf dat het deels te maken heeft met de voorkeur voor uitgerangeerde buitenlanders bij sommige clubs, die er dan een half budget doorheen jagen om maar een grote naam te kunnen halen. Het lijkt mij dat dan ten koste van een Turkse jongen

gaat. Zoals die bijna-transfer van Ronaldinho naar Besiktas, ik had het heel gemakkelijk gevonden maar goed voor de doorstroming van de Turkse jeugd is het natuurlijk niet. Want talent is er natuurlijk wel. Wat dat betreft is het een schande dat Turkije er al voor het zoveelste toernooi op rij niet bij is. Jammer, want de Turkse ploegen geven een toernooi altijd kleur. De wedstrijden van Turkije op het EK van 2008 waren natuurlijk legendarisch, met die goal van Nihat in de laatste minuut in de kruising als toppunt. Ja, ik zal Turkije missen, maar dat komt niet door de huidige spelers, die lieten het tegen Nederland ook weer jammerlijk af weten. Wat ik wel ga missen? De spontane straatfeesten in Utrecht na een Turkse overwinning.

Ik hoor van je!

Jean-Paul

Hi Jean-Paul,

Je begint lekker, was ik net over het missen van het WK heen, laat jij mij herinneren aan hoe mooi het kan zijn om bij zo een groot toernooi aanwezig te zijn. De sterkste en mooiste selectie die Turkije heeft gehad in mijn ogen. Het succes van Galatasaray was vers en de Turkse spelers van dat team waren her en der bij Europese topclubs en van de daaruit vloeiende mogelijkheden aan het genieten. Het winnen van de UEFA Cup had er voor gezorgd dat clubs niet meer twijfelden over het aantrekken van Turkse spelers, wat daarvoor om wat voor reden dan ook als een risico werd gezien. Deze jongens konden echter alleen optimaal presteren met elkaar. Hakan Sükur, Emre, Okan, Alpay en Ümit Davala hadden het allemaal moeilijk in Europa. Alleen de toen nog jonge Nihat heeft het

waar gemaakt op de Europese velden; Spanjaarden lopen nog steeds weg met de kleine spits.

Waar het toeteren uit vreugde vandaan komt weet ik eerlijk gezegd niet. Wel weet ik dat het bijvoorbeeld bij bruiloften in Turkije ook gebeurt. Als je met zinnen alle van plek A naar B verplaatst gaat dat gepaard met een claxon symfonie. Tijdens de groepswedstrijden in 2002 verbleef ik nog in het *blanke* Diemen. Wat betekent dat mijn viering van de doelpunten en overwinningen niet spectaculairder werd dan op m'n knieën door de woonkamer. Alledrie de wedstrijden waren op ongelukkige tijdstippen Waar ik verder een voorbeeldige leerling was, zijn dat de enige drie dagen die ik heb gespijbeeld. In mijn eentje op de fiets naar Oost of West in de hoop medelanders tegen te komen om te gaan feesten kwam niet in mij op. Gelukkig was ik bij de rest van het toernooi in Turkije, dat was echt een happening. Bij de successen van Galatasaray of Turkije ben ik vrijwel altijd in Nederland. Om een beeld te geven, wat jij omschrijft maal 70 miljoen. Ik zal nooit vergeten, op het moment dat jij door Utrecht liep, zat ik met drie vrienden bij Mehmet thuis achter een niet al te grote TV. Bij de Golden Goal van Ilhan Mansiz kwamen we in een roes terecht; het leek alsof de stad ontplofte, we hebben niet eens de herhaling afgewacht en rende naar buiten en dat deden wij niet alleen. Een voor ons onbekende man bood ons aan om achter op zijn pick-up te springen in ruil voor dat wij met zijn gigantische Turkse vlag zouden wapperen. Al snel was het met de auto niet meer te doen en sprongen we van de laadruimte af. We kwamen in een soort grote mars door de stad heen. Het meest bizarre was dat bij het grote Atatürk standbeeld ineens spontaan werd gestopt en uit volle borst het volkslied werd gezongen; kippenviel kan ik je vertellen.

Er verschijnt tijdens het tikken van dit verhaal een glimlach op mijn gezicht maar dan slaat ook de keiharde realiteit weer ineens toe. Het zou zomaar weleens even kunnen duren voordat er weer zoiets moois kan gebeuren. De 2005 lichter, ik moest het even opzoeken hoor, was niet een bijzondere. Er zaten drie voetballers in die het nu goed doen: Burak Yilmaz, onze spits en sensatie vorig jaar in de Champions League, Selcuk Inan, onze aanvoerder en Olcan Adin die via Fener nu een sterhouder is bij Trabzonspor. Ik persoonlijk ben echt een slechte groundhopper. Ik vind het fantastisch om te lezen, één van de redenen dat ik jou volg ook op Twitter en ook Joris van de Wier (@doingthe116) (koop dat schitterende boek van hem!!) bijvoorbeeld. Je kan wel zeggen dat ik een echte TV-supporter ben, maar dat gaat haast automatisch denk ik als jouw club 2700km ver weg is en je ze dus bijna elk seizoen voor 98% alleen maar op televisie kan zien. Ik moet om de week kiezen of ik naar de Arena ga om ons aller Ajax te zien ballen of dat we lekker met tien man bij iemand op de bank met krat bier (de neus) gaan zitten. Ik kies dan vaak voor het laatste. Mooi, lang excuus voor het antwoord, maar nee ik ben bij geen één pot geweest van Turkije-20 in 2005. Euro 2000 ben ik wel naar alle wedstrijden geweest van Turkije.

Voor het aantal keren dat ik in Turkije ben geweest ben ik schandelijk weinig in Istanbul geweest, maximaal 4 of 5 keer. Het is echt een prachtige stad, met alles wat je zoekt. Kunst, cultuur, eten, rijkdom, armoede en ik hoop dat ik je met deze zin aanzet tot een lang weekend Istanbul; 20(!) profclubs. Het oude Galatasaray stadion was prachtig in zijn ouderdom en simpelheid; ik ben zo blij dat ik net op tijd was voor mijn eerste en laatste bezoek aan dit stukje historie. Het was de laatste Gala – Fener in het Ali Sami Yen, kut-uitslag, maar wat een beleving. De beste beslissing van dit weekend? Last-minute onze luxe plaatsen ruilen voor kaarten tussen de

UltrAslan. Deze brief wordt te lang als ik die dag ga omschrijven, wie weet kan ik je ooit de geschoten beelden laten zien. Dezelfde UltrAslan moet oneindig veel credits krijgen om het door jouw treffend omschreven weinig bijzondere, nieuwe betonnen blok weer heel snel tot onneembare veste, gevoelsmatig, te hebben omgedoopt. De overgangsfase ging soepel, echt veel soepeler dan verwacht.

Inönü, prachtig man. Laatste drie bezoeken aan Istanbul zat ik steeds heel dichtbij en kwam er meermaals langs. Ik heb vrij weinig moeite met Besiktas en dat stadion werkt ook nog eens in hun voordeel. Je zou het niet geloven, gezien het moderne voetbal, maar de plek blijft hetzelfde. Alleen weet ik nog niet zeker of die Vodafone-Arena, man man die namen, niet dusdanig hoog wordt dat je straks de Bospurus niet meer kan zien. Ik was niet bekend met dat verhaal van die McDonalds, maar ik even research gedaan en het klopt.

Eurogoals, classic! Bestaat dat nog? Ik kan nog goed herinneren dat ik dat stiekem keek, in mijn geheugen was het vroeger vrij laat. Je was echt de lul als je tussendoor moest pissen, want dat had je twee competities gemist; zo snel ging dat. Echt ontzettend vet dat je gewoon gechillt hebt met Wesley. Mocht je deze kerst weer met hem hangen, vertel hem even over dit blog hè. Onbegrijpelijk dat hij deze ode aan hem nog geen één keer aandacht heeft gegeven, haha. Als Nederlandse topvoetballer doe je er nooit goed aan om naar Turkije te gaan is toch wel mijn conclusie na een jaar Sneijder in Turkije. Turkije is niets, nou ja, alleen geld ophalen. Grootste onzin natuurlijk. Sneijder had een duidelijk plan, spelen in de Champions League en dan verder dan de groepsfase en in de competitie voor het kampioenschap spelen zodat je veel goede dingen kan laten zien. Dit is redelijk uitgekomen; het tweeluik met Chelsea zorgt straks weer voor

volle bak media aandacht. Als hij stunt tegen Mourinho heeft hij toch twee kwartfinales Champions League toegevoegd aan zijn CV. Dat was bij Liverpool niet gelukt. “Ja, maar die Premier League is een topcompetitie waar je elke week moet knallen.” Nou ga maar eens voor je plezier West Brom – Stoke kijken, dag. Dollar Dirk ga ik geen woorden aan vuil maken, hij is alles wat ik haat in een voetballer.

Het Turkse voetbal heeft eind jaren negentig, begin tweeduizend hele grote stappen gemaakt. Nu hebben ze er zeker een paar terug gedaan. Het was destijds één generatie, die haast gelijktijdig stopte en dat verlies was niet op te vangen. De volgende generatie was veel minder en er was geen echte hofleverancier. De basis van het succes van daarvoor was natuurlijk het succesvolle elftal van Galatasaray, jongens die jaar in jaar uit met elkaar samen waren en ook nog eens onder leiding van Terim. Ik zie op korte termijn geen verbeteringen. De infrastructuur van het Turkse voetbal, met name het amateur segment, is verschrikkelijk. De voetbalbond probeert wanhopig Turks talent naar voren te schuiven door gekke regels te hanteren. Zolang ze niet inzien dat het pas gaat lopen als elk Turks kind dat wil voetballen ook daadwerkelijk kan voetballen, in teamverband, blijft het op dit niveau. Hopen op één Arda Turan die de kar kan trekken, maar dat is gewoon niet genoeg.

In mijn optiek zit er op bestuurlijk niveau wel ontwikkeling in, qua uitgerangeerde buitenlanders. Het is bijvoorbeeld tegenwoordig wel echt gericht op wat er nodig is. Je gaf zelf al aan dat het niveau van de Turkse spelers minder is momenteel; bij Gala is bijvoorbeeld dringend een linksback nodig. Die is er gewoon niet in Turkije, als hij er was hadden ze als het moet twintig miljoen neergeteld voor hem en verkozen boven de beste linksback van Europa, maar hij is er gewoon niet.

Mancini is nu bezig met het verjongen en “verTurken” van het elftal. Salih Dursun is aangetrokken; een degelijke rechterflank speler bij zijn club, maar het blijkt nu drie wedstrijden op rij dat hij tekort komt voor de top. Turkije zit in dubio; óf naar Nederlands voorbeeld stoppen met geld smijten met als eventueel gevolg slechte Europese jaren óf blijven kopen en lak hebben aan de ontwikkeling van talent en gaan voor succes buiten de landsgrenzen. Tot het moment dat de infrastructuur van het jeugdvoetbal hardhandig wordt aangepakt zou ik niet op het eerste gokken.

Volgende ronde Champions League Galatasaray – PSG?

Yordi

19 maart 2014,

Lieve Yordi,

Allereerst m'n complimenten voor je website; je monnikenwerk zorgt ervoor dat ik Wesley nog enigszins kan volgen sinds z'n laatste transfer. De keuze voor die transfer kon ik indertijd niet zo goed volgen. Z'n beweegredenen althans.

Niet dat ik iets wil af doen aan de Turkse competitie, want let's face it: er wordt in ieder geval meer van een speler verwacht dan in onze eigen Mickey Mouse-competitie. Maar als ik heel eerlijk ben, is hij er voetballend toch op achteruit gegaan. Niet dat de Serie A tegenwoordig nog veel voorstelt, maar in mijn optiek werd er aldaar meer van hem gevraagd dan in de Turkse competitie.

Hoe reëel de belangstelling van Manchester United indertijd was, weet ik niet. Wat ik wel weet is dat een topsporter te allen tijde zijn sportieve belangen moet verkiezen boven dat van zijn banksaldo. En juist daarom zal ik Wesley zijn keuze immer nadragen. Wat ging er in 's hemelsnaam door zijn hoofd toen hij voor Gala koos? Me dunkt dat 'ie genoeg op z'n bankrekening had staan om Yolante te behagen, genoeg om niet meer dagelijks z'n saldo te checken, genoeg om te kiezen voor wat Louis tegenwoordig van hem vraagt: Wekelijks presteren op het allerhoogste niveau. En hoewel Wesley gelukkig veelvuldig mag aantreden, acteert Gala niet op het hoogste niveau.

Nu ga ik iets kort door de bocht. Want qua strijd en beleving zal de Turkse competitie de Nederlandse altijd voorbijstreven.

En nog belangrijker: Gala dingt nog immer mee naar de Champions League Cup, iets waar Ajax waarschijnlijk tot het einde der tijden van zal moeten dromen. Hierbij moet ik de kanttekening plaatsen dat Ajax royale kansen had om ook nog vanavond te spelen. Maar het ontbrak Ajax juist de ingrediënten die Gala wél bezit: passie, strijd en een aanhang die beiden versterkt.

Vooraf dat laatste is iets schitterends en unieks. Wanneer je in de kleedkamer je kicken onderknoopt voor de warming-up hoor en voel je de passie bij je fans. Waar Ajax-supporters zullen fluiten bij een tikje terug op de keeper, zullen Gala-fans juichen voor wéér een geslaagde pass op een medespeler. Waar Ajax-aanhanger na een gewonnen wedstrijd zullen janken om de gemiste kansen op een grotere uitslag, zullen Gala-fans passievol juichen om de punten die ze verdienden en de strijd die dit mogelijk maakte. En over die strijd hoef je niet in te zitten aangezien het publiek nooit verzaakt en de spelers bijna letterlijk een duw in de rug geeft.

In dit licht bezien snap ik Wesley juist enorm goed. Mij bekreep indertijd het idee dat Wesley sinds het vertrek van Mourinho z'n passie voor het spel was verloren. Met tegenzin naar de training, met tegenzin diezelfde training afwerken, en met tegenzin wéér op de bank of zelfs tribune plaatsnemen. Hij leek niet alleen klaar met Inter, maar zelfs met voetbal.

En toen hing Gala aan de telefoon. Of 'ie misschien hetzelfde en/of meer wilde verdienen, en sowieso weer spelen. Natuurlijk hap je dan. Juist een toegewijde speler zal over al (mijn) reserveringen heenstappen en tekenen. En vervolgens alle critici de mond snoeren.

Dit laatste is hem nog niet gelukt. Dat is niet alleen zijn schuld, Wesley presteert centraal nou eenmaal beter dan op links. En helaas zet (ook) Mancini hem daar veelvuldig op. Maar het is mij wel duidelijk geworden dat Wesley er alles aan doet om erbij te zijn op aanstaand WK. Ik denk zelfs dat Wesley voor Gala heeft gekozen juist vanwege aanstaand WK. Natuurlijk speelt hij in een (in mijn, en Louis' optiek) "zwakkere" competitie, maar hij speelt tenminste. En juist daarom kan hij vanavond aan mij en Louis laten zien waarom hij geselecteerd moet worden.

Of hij er vanavond staat en Gala naar de volgende ronde loodst, kan ik alleen maar hopen. Maar hopen doe ik. Wesley, je bent een held en ik weet dat je er alles aan zult doen om je voormalig coach (waar je van houdt) een hak te zetten. En heel voetbalminnend Nederland hoopt op je hak.

Yordi, ik hoop dat ik niet te negatief was over de competitie die je zo nauwgezet volgt. Eerlijkheid dient mij te zeggen dat ik door jou (én Wesley) de Turkse competitie nauwgezetter ben gaan volgen. En daar ben ik jullie beiden dankbaar voor.

Hartelijke groet en een welgemeende knuffel,

Jeroen Er

Jeroen,

The day after en het is een zware, helaas niet omdat ik gisteren tot in de vroege uurtjes in een roes, dan wel Heinekens, dan wel Efes pilsener heb gedronken. Zoals na zoveel Europese wedstrijden in de afgelopen twee seizoenen. Deze dobber is wederom erg zwaar; uitschakeling uit het miljoenenbal blijft verschrikkelijk.

In grote lijnen zullen heel veel medelanders het eens zijn met jouw bevindingen over het vertrek van Sneijder richting Galatasaray. In mijn ogen is het huidige Galatasaray niet zo een rare keuze geweest. Feit is dat de absolute top de gok met Sneijder niet wilde aangaan. Dan heb je twee keuzes: subtop in de topcompetities of de top in de landen daaronder. Iedereen had een keuze voor Liverpool, Valencia of blijven bij Inter beter kunnen behappen. Echter zie je hem nu nog af en toe acteren op het hoogste podium, namelijk de Champions League.

Ik wil dit antwoord dan ook graag gebruiken om wat toelichting te geven op het debacle van gisteravond in plaats van zijn keuze verder verdedigen. Mede omdat ik het heel erg jammer vind dat dit voorlopig de herinnering blijft aan een voor mij onherkenbaar Galatasaray. Twee man hebben een voldoende gehaald gisteren, Felipe Melo en Fernando Muslera. Ik heb zo ontzettend te doen met de Braziliaanse alleskunner op het middenveld. Door de belachelijke overtreding op Arjen Robben, zo een kleine vier jaar geleden, is hij nog steeds verbannen uit de Selecao. Muslera is de meeste stabiele factor vanaf dag één dat hij onder contract staat bij Galatasaray. Als Galatasaray deze stijgende lijn op de Europese velden wil voortzetten is een langer verblijf van deze twee spelers een must.

Op de bovengenoemden twee na had niemand zijn dag gisteren op Stamford Bridge. Toch wil ik er drie uithalen, die zover door de ondergrens zijn gezakt dat ik af en toe mijn woede wist in te ruilen voor verbazing.

Selçuk Inan, de aanvoerder. Iedereen die van voetbal houdt en in een stadion heeft gezeten zal weleens gedacht hebben aan het scenario dat er even geen andere opties meer zijn voor je club en dat ze iemand uit het publiek nodig hebben. In je dromen val je in en speel je de sterren van de hemel. Met misschien nog een winnende omhaal in de laatste minuut. Alleen lag het spel van Selçuk dichterbij de realiteit van hoe deze droom zou uitpakken. Je komt als supporter/amateurvoetballer natuurlijk niet mee. Je zal overal te laat komen, links en rechts gepasseerd worden en bij elk fysiek contact zal je ter aarde storten. Dit is dan ook wat er gebeurde. Ik ben geen supporter die elke week zijn mening bijschaaft over spelers. Je bent een goede voetballer of niet. Krijg altijd een beetje jeuk van mensen die de ene week iemand die de winnende maakt tot held bombarderen en bij het volgende mindere duel deze persoon bij de enkels afzagen. Maar er zit ook een houdbaarheidsdatum aan mijn mening.

Selçuk was het gezicht van de wederopstanding van Galatasaray. De technisch begaafde middenvelder kwam bij een club die in de vernieling lag. Als een ware maestro nam hij de ploeg bij de hand, gesteund door zijn Braziliaanse stofzuiger Melo. Na jaren kommer en kwel waren we weer de ploeg die dienst uitmaakte in Turkije. Vrije trappen tegen Fener gaven hem de heldenstatus. Dit was onze nieuwe leider voor de aankomende jaren. Voorzitter Ünal Aysal wilde meer, een sterkere ploeg met grotere namen en elk jaar minimaal de groepsfase door in de Champions League. Daar kwamen Sneijder en Drogba. Sindsdien is het nooit meer helemaal goed

gekomen met Selçuk. Burak Yilmaz is namelijk zijn BFF. Nu moest hij ook ballen aan Didier gaan geven. Naast hem stond een betere voetballer die hij uit eigen belang zo min mogelijk bij het spel probeerde te betrekken. Dit alles mag natuurlijk in het begin, maar Selçuk kan zich er maar niet overheen zetten. Daarom is het in mijn ogen nu afgelopen voor hem. Tot aan het einde van het seizoen is het probleem alleen dat hij niet op de linkerkant kan spelen en Sneijder daar staat te voetballen met tien goals en tien assists op zak. Ik ben bijzonder benieuwd of Mancini deze mening deelt en hier in de zomer wat aan gaat doen. Een aanvoerder heeft extra credits, maar de trainer heeft gisteren in het gezicht van al die hondstrouwe supporters gespuugd door niet in te grijpen bij zo een overduidelijke probleem binnen het strijdplan.

Het tweede geval was de goedaardige Semih Kaya. Deze vondst uit de eigen opleiding van Terim is net een maand 23 en heeft al zo een honderd wedstrijden in het eerste van Galatasaray achter zijn naam staan. Wat absoluut een unicum is in het conservatieve Turkije. Liever iemand van 36 met ervaring achterin of een nietszeggende buitenlander dan een jong talent. Een talent wil ik Semih eigenlijk niet eens meer noemen, hij heeft veelvuldig aangetoond dat hij gewoon een hele goede verdediger is. Een maand geleden is er een filmpje met hem in de hoofdrol de wereld overgegaan; in de stadsderby tegen Besiktas gaf de scheidsrechter in de 80^e minuut een achterbal, Semih liep naar hem toe om eerlijk toe te geven dat het een corner was. Gisteren waren zijn eerste woorden excuses richting het Turkse volk. Het is allemaal bewonderingswaardig, maar ik hoop niet dat deze zachte en eerlijke eigenschappen hem in de weg gaan staan in zijn weg naar de top. In tegenstelling tot Selçuk hoop ik dat Semih snel het Nederlandse publiek zijn kwaliteiten kan tonen, want deze

jongen gaat het ver schoppen. Vergeet zijn prestatie van gisteren.

Nummer drie, Didier Drogba. Vanaf de loting zijn we hem kwijt en na gisteren voorgoed denk ik. Ik had veel verwacht gisteren van de Ivoriaan, maar niet dit. Het was oprecht een schande hoe hij over het veld dartelde. Sommige hadden hem al in hun harten gesloten voordat hij een bal had geraakt voor rood-geel. Ik had wat meer tijd nodig. Inmiddels hoor ik ook bij zijn supportersschare. Ik werd een beetje zenuwachtig van alle (écht alle) aandacht die naar zijn 'homecoming' ging. Toch, als iemand met deze immense druk en media aandacht kan omgaan moet het Drogba zijn, met zijn air en zelfvertrouwen. In aanloop naar dit duel heb ik hem wel honderd keer naar die cornervlag zien glijden op z'n knieën. Want zo is Drogba, het is zijn show, acht jaar en een prijzenkast vol of niet met Chelsea. Dat viel even tegen zeg. Hij heeft geen testimonial meer nodig op Stamford Bridge, want dit was al een afzwaaiduel voor hem. Op het veld is hij altijd boos en verontwaardigd, gisteren was hij vooral aan het lachen. Handje hier, aai over de bol daar. De Afrikaanse buffel was alleen even vergeten dat dit hét duel van het jaar was voor zijn huidige werkgever. Tot gisteren wilde ik wel meegaan in nog een jaar Didier bij Gala. Nu weet ik niet eens meer of hij zich nog wel kan motiveren voor die paar potjes in de competitie, na zo een mooi afscheid. Voor hem.

Het was een slechte dag, 18 maart 2014. Eén voordeel, die komt nooit meer terug. Ik wil je bedanken voor je leuke brief en steun gisteren achter de televisie. Trouwens het monnikenwerk valt wel mee hoor, als liefhebber. Hetgeen wat jij omschrijft, dat je door middel van dit blog op de hoogte blijft van Sneijder en af en toe wat ziet van Galatasaray maakt het voor mij leuk om te doen. Ik hoop dat Louis niet te zwaar

tilt aan deze wedstrijd en dat Wesley gewoon schittert in Brazilië straks, zonder een misgunnende collega. Al is Van Persie de Selçuk van Oranje voor Wes.

Groetjes Yor!

18 april 2014,

Hoi Yordi,

Allereerst wil ik je bedanken voor je uitnodiging om deel te nemen aan deze briefwisseling op jouw Sneijder-website waar je met hart en ziel aan werkt. Als ik het lijstje met mijn voorgangers op deze plek bekijk ben ik in goed gezelschap van enkele befaamde Twitterkampioenen dus daar zal het zeker niet aan liggen.

Ik zal maar meteen met de deur in huis vallen: ik heb zo mijn twijfels bij het lijdend voorwerp van deze briefwisseling. Is Wesley Sneijder (of moet ik Sinayder zeggen sinds hij in Turkije bivakkeert) nog wel Wesley Sneijder? Of is hij door zijn matige laatste periode bij Inter en het uitwijken naar een B-competitie als die van Turkije verworden tot een slap aftreksel van Wesley Sneijder?

Ik moet toegeven dat ik de beelden van de Turkse Liga wel eens een weekje oversla maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat het verschil met de Sneijder van 2010 eerder groter dan kleiner aan het worden is. Zou het misschien kunnen zijn dat Wesley in tegenstelling tot generatiegenoten als Robben, Kuijt en Van Persie er net iets minder voor geleefd heeft door de jaren heen, Yordi? Ik sluit het niet uit.

Maar, laat ik de feeststemming op je blog niet helemaal verpesten, ook ik heb natuurlijk jarenlang genoten van Wesley. Op het afgelopen WK stuwde hij het Nederlands elftal tot grote hoogten, sterker nog: zonder hem was die mooie zomer in 2010 een stuk eerder in schoonheid gestorven dan na 120 minuten in de finale tegen Spanje. Hij was de leider in alle opzichten op dat toernooi: hij maakte de doelpunten, hij gaf de assists en hij

sprak het team toe in de rust van Nederland-Brazilië toen we al bijna in het vliegtuig terug naar huis zaten, waarna een wonderlijke comeback volgde in de tweede helft. Ja, als er in deze eeuw een Nederlander de Gouden Bal had kunnen winnen dan was het Sneijder in 2010.

Maar na dat WK gingen we langzamerhand steeds minder zien van die Wesley Sneijder. De prestaties bij Inter gingen achteruit en dat resulteerde uiteindelijk zelfs in een gedwongen vertrek omdat ze hem liever kwijt dan rijk waren, eind 2012. Jouw Galatasaray werd uiteindelijk zijn uitweg. En je weet Yordi, ik heb al jaren een zwakke plek voor het Turkse voetbal. Al lang voor dat het Turkse nationale elftal van zich liet horen op grote toernooien rond de eeuwwisseling volgde ik via mijn Turkse vriendjes jullie competitie. Sergen Yalcin, Abdullah Ercan, Arif Erdem, het waren geen onbekenden voor mij. Ik heb zelfs de broertjes Arveladze via de Turkse competitie leren kennen, nog voordat ze naam maakten in de Eredivisie. Maar, hoe zeer ik de Turkse competitie ook waardeer, deze transfer van Sneijder ging mijn pet te boven. Iemand die in potentie wereldtop is moet bij een mooie club in een grote competitie terecht komen op zijn 28e en niet in Istanbul. Toch?

Nu is het april 2014 en staat er weer een WK voor de deur. Heeft Wesley het in zich om nog één keer te vlammen op een groot toernooi in Oranje? Ik ben er zeker van dat hij er alles voor over heeft maar of het nog reëel is, is een tweede. Sneijder is in Oranje geen waterdrager, geen hangende linkshalf, het draait om hem of het draait niet. Als je die rol hebt moet je top zijn, zeker op een WK.

Ik weet dat ik je in bovenstaande alinea's een paar keer tegen het zere been geschopt heb maar laat ik dit afsluiten met iets waar we gezamenlijk mee in kunnen stemmen, Yordi. Ik hoop

van harte dat Wesley komende zomer mijn ongelijk bewijst en op 13 juni persoonlijk revanche neemt op Iniesta en 10 andere Spanjaarden.

P.S Ik heb bewust de prestaties van jouw Cimbom niet benoemd om het niet een nog vervelender stukje te laten worden. 13 punten achterstand op jouw vrienden van Fener, hoe is dat mogelijk Yordi?

Groeten,

@GARRINCHA_

Merhaba Garrincha,

Laten we maar meteen beginnen met je eerste vraag, of Sneijder een slap aftreksel is van wat hij was in 2010? Nee. Het lijkt mij namelijk dat een clubkeuze niets verandert aan de kwaliteiten van een individu. Als morgen Cristiano en Leo voor het geld van een oliesjeik vallen, worden het dan ineens matige spelers? Lijkt me niet. Dat is het gevoel dat ik kreeg sinds zijn contract getekend was in Istanbul. Men baalde wel van zijn problemen bij Inter, maar liever een niet-spelende Sneijder bij een (voormalige) Italiaanse gigant dan de ster bij de beste club van Turkije. Dat is toch wel een beetje gek? Ik weet zeker dat als Sneijder naar Amsterdam was vertrokken er nooit over een B-competitie zou worden gesproken. En Louis zegt ook niet over de Oranjespelers in de Eredivisie: “Als hij het daar al niet kan...”

Het is hier ook weleens over het feit gegaan dat Turken te trots zijn en tegen beter weten alles wat met het land van de Maan en de Ster te maken heeft hoger inschat dan het daadwerkelijk is. Hier ben ik het volmondig mee eens. Elk voetbalartikel wat open staat voor reacties wordt verpest zodra de Turkse medelanders zich er mee bemoeien. Daarom zal je mij daar nooit tegenkomen. Alleen kan ik niet anders dan achter mijn eigen mening staan. De Nederlandse en Turkse competitie ontlopen elkaar niets. Turkije moest van ver komen maar in mijn ogen hebben ze Nederland zelfs ingehaald. “Mag ook wel, ze hebben veel meer geld!” Klopt, al worden de bedragen die in Turkije betaald worden vaak behoorlijk overschat. Daar staat tegenover dat er totaal geen voetbalinfrastructuur bestaat. Het is niet zoals hier dat elk kind op voetbal kan. Daardoor komen ze maar niet verder als nationale ploeg.

Er is één tovenaar in Turkije, Fatih Terim. Deze wonderdokter weet telkens elf modale voetballers om te toveren tot een geoliede vechtmachine. Zijn laatste voorganger wilde werken naar Europese standaarden. Nou, we weten allemaal hoe dat is gegaan. Er is een potentiële talentenpool van een grote die het inwonersaantal van Nederland overschrijdt. Het blijft echter wachten op de dag dat de beleidsbepalers dit inzien. In de volgende kwalificatiereeks komen we Nederland weer tegen en als de tovenaar om wat voor reden dan ook uitgetoverd is, worden we weer met gemak opzij gezet door dit kikkerlandje.

Klein uitstapje, terug naar Wes. Ach, “er voor leven”, wat is dat? Is het écht nodig? Of is dat fenomeen bedacht voor de mindere goden, een soort compliment dat ze er toch alles mooi hebben uitgehaald? Ik kan een mooier lijstje aan spelers maken die “er niet voor leefde”, dan diegene die dat wel doen. Ik als Sneijder-journalist kan niet anders concluderen dan dat het sinds Turkije wel meevalt allemaal. Hij eet eens een hapje, bezoekt een boksgala met gevaarlijke matties en gaat zo nu en dan naar Ibiza. Waar hij dan ook nog staat te trainen met Henk ten Cate. Didier Drogba, het beeld van fitheid. Zesendertig en nog ijzersterk. Ik kan je één ding vertellen, Didier geniet optimaal van zijn leven. Sneijder is momenteel fit, héél fit en eigenlijk het hele seizoen al. Er zijn maar vier spelers bij Galatasaray die dit seizoen meer wedstrijden gespeeld hebben.

Een belangrijkere vraag is denk ik of hij al dan niet beslissend is? Dan kan ik gelijk de vraag meenemen of hij op zijn 28e hoorde te vertrekken naar Galatasaray. We weten ook allebei hoe hij ervoor stond. Hij heeft gekozen voor de second-best optie, omdat de eerste niet beschikbaar was. Hij is altijd open geweest over de reden achter zijn keuze, de Champions League. Hij heeft twee mooie edities meegemaakt. Alle clubs die telkens verder komen dan Galatasaray zijn de clubs die de

(dure) gok niet wilde nemen. Gelukkig deed onze voorzitter dat wel. Overigens heeft het miljoenenbal gezorgd voor de laatste storm aan kritiek. Hij viel allemaal niet mee uit bij Chelsea nee, want hoe goed iemand ook is, het blijft wel een teamsport. Didier was negentig minuten bezig met zijn zelfverzonnen uitzwaaiwedstrijd en een aantal andere jongens stonden wel op het veld, maar waren er niet. Juist omdat er een keer een mogelijkheid was om negentig minuten te kijken, zou er niet zo zwaar getild moeten worden aan de prestaties die dag van Sneijder.

Hij is precies op tijd in bloedvorm, en dat is heel goed nieuws voor Nederland. Sinds Louis van Gaal de scepter zwaait bij Oranje krijgt Sneijder extreem veel te voorduren van de beste trainer van Nederland én van Duitsland én van Spanje. Dat is nou weer iets wat mijn pet te boven gaat. Heel Turkije kon niet wachten op het moment dat Arda Turan een stap zou maken. Juichen voor iemand van de aartsrivaal is onmogelijk, maar nu is dat anders. Atleti had er ineens 70 miljoen fans bij. Die jongen wordt op handen gedragen. Al speelt hij tien wedstrijden achter elkaar dramatisch, hij blijft onze held. Zet het palmares van Arda eens af tegen dat van Wes. Een zomer als die van 2010 zou moeten leiden tot eeuwige waardering, maar daar houden we hier niet van. Ik zeg niet dat hij tot in den treure een voorkeursbehandeling dient te krijgen, maar tot het tegendeel bewezen is zeker wel. Als er ook maar één iemand was geweest die zichtbaar beter was dan Sneijder zelf, had hij daar zelf niet eens problemen mee gehad.

In Zuid-Afrika nam hij de ploeg bij de hand, werd de spil en de waardering steeg elke wedstrijd zoals je zelf aangaf. Ik ben dan ook bang dat die amateur-psychologie van Louis niet gaat werken. Hij heeft namelijk niks nodig om te willen winnen, dat zit in hem. Ik heb sinds de eerste kritische woorden altijd maar

op één ding gehoopt; dat is dat Sneijder de sterren van de hemel speelt op het WK en heel ver komt. Dat is goed voor Galatasaray, de Turkse competitie en ik gun het iedereen in mijn Nederland, op één na, en dat is Koning Louis zelf.

Ps. Fatih Terim, Roberto Mancini, Champions League, gebrek aan honger bij enkele spelers, nieuwe regels van de Turkse bond. Dit is een kleine greep uit de redenen voor deze onacceptabele achterstand. Maar misschien moeten we het daar een keer over hebben bij een wedstrijd van Gala met een biertje, anders wordt deze brief te lang!

Groeten,

Yordi

4 juni 2014,

Beste Yordi,

Ik wil deze brief beginnen met te vermelden dat ik geen grote fan van Wesley Sneijder ben. Hoewel hij er in 2010 samen met Diego Milito persoonlijk voor zorgde dat Inter vier prijzen in één seizoen won en ook in het Nederlands elftal vaak genoeg belangrijk is geweest, heeft Wes mijn hart nooit echt kunnen veroveren.

De goede relatie was er vanaf zijn komst bij Inter in 2009 wél met menig ander Interisti. Na het vertrek van Mourinho, die na het winnen van de Champions Leaguefinale in het Bernabeu besloot in Madrid te blijven en daar Real te gaan trainen, veranderde deze verhouding echter in een knipperlichtrelatie. Sneijder werd dikker en dikker en waar hij voorheen al redelijk vaak geblesseerd was, was hij nu nóg vaker uit de roulatie. Sneijder werd samen met technisch directeur Marco Branca, die bij bosjes matige spelers voor een veel te hoge prijs aankocht, aangewezen als hoofdschuldige voor de slechte prestaties van Inter. Niet terecht, want destijds (en eigenlijk nu nog steeds), had mijn favoriete team gewoon een heel matig elftal, maar goed. Sneijder presteerde niet en in Italië zoekt men meestal een zondebok voor slechte prestaties. Meestal is dit de manager, maar doordat trainingswisselingen bij Inter niet meer bleken te helpen en Ghanees Muntari, die echt wordt gehaat door het merendeel van de Interisti, al een aantal jaar was vertrokken richtten de fans hun frustratie tot Wesley.

Na twee seizoenen verder te hebben gesukkeld met blessures en vorm, kwam de echte bom pas in het najaar van 2012 tot uitbarsting. Zoals je misschien weet heeft het Italiaanse voetbal een aantal jaar boven haar stand geleefd. Voetbalclubs als

Roma, Milan en vooral Inter gaven een aantal jaar achter elkaar te veel geld uit waardoor de schulden op een gegeven moment niet meer te negeren waren. In de zomer van 2012 besloot toenmalig Inter-eigenaar Moratti dat het niet langer zo door kon gaan. De miljoenencontracten van vedettes als Maicon, Julio Cesar en Lucio, die in Milaan als absolute legendes werden beschouwd werden niet verlengd of afgekocht en ook van de andere grootverdieners werd eigenlijk geëist ofwel een slechter contract te ondertekenen ofwel een andere club te zoeken. Het merendeel van deze spelers gaf hier gehoor aan en Esteban Cambiasso en Javier Zanetti, twee clubmannen pur sang, en Diego Milito bleven behouden voor Inter. Wesley Sneijder bleef ook in Milaan en werd beloofd onder de huidige voorwaarden zijn contract uit te mogen dienen. Of het helemaal waar is weet ik niet, maar Inter schijnt die zomer zelfs een bod van 25 miljoen van Manchester United op onze Wes te hebben ontvangen.

Inter weigerde. Dom. Zeker omdat men twee maanden later, toen de transferperiode al lang en breed was afgelopen en Sneijder voor de zoveelste keer geblesseerd was geraakt, toch nog bij Soren Lerby aanklopte met het ultimatum: ofwel Sneijder tekent nú een verslechterd contract, ofwel Sneijder speelt geen minuut meer in het shirt van Inter. Zo geschiedde. Sneijder weigerde het contract te ondertekenen en doordat beginnend trainer Stramaccioni niet tegen de beslissingen van hogerop in ging, vertrok de Nederlander na 116 officiële wedstrijden en 22 goals namens Internazionale in de winter van 2013 naar Galatasaray. Om de transferprijs van 7,5 liggen ze in Istanbul waarschijnlijk nog steeds dubbel, of niet?

Helaas is de Turkse competitie er geen die ik wekelijks volg, dus ben ik Sneijder nadat hij vertrok eigenlijk een beetje uit het oog verloren. Moet wel zeggen dat ik het gezeik en gezever

van heel Nederland over zijn fysieke gesteldheid een beetje overtrokken vind. In zijn drieënhalf jaar bij Inter speelde hij nooit meer dan 26 van de 38 competitiewedstrijden. Daarnaast werd hij in zijn een-na-laatste seizoen, waarin hij in de competitie in twintig competitiewedstrijden in de basis startte, maar liefst tien keer gewisseld en was hij in zijn periode in Italië steevast een paar kilootjes te dik. Toen hij nog op topniveau presteerde was dit geen probleem, maar nadat Sneijder naar Galatasaray vertrok viel ineens heel Nederland over zijn pensje heen. Opvallend.

Hoe dan ook denk ik dat Sneijder op het WK gewoon weer een van de belangrijkste spelers aan de kant van het Nederlands Elftal zal zijn. Op de plek waar hij normaal gesproken door bondscoach Van Gaal zal worden opgesteld speelde hij in 2010 zijn beste wedstrijden in het shirt van Inter. Destijds had hij topspitsen Milito en Eto'o op de spitsenposities voor zich. Bij het Nederlands Elftal zullen dit Van Persie en Robben zijn. Net als bij Inter één afmaker en één lopende spits. Van Persie in de rol van Milito en Robben in de rol van Eto'o. Jammer genoeg zullen er bij Oranje niet zulke topverdedigers met killerinstinct in de achterhoede staan als destijds bij het Inter van Mourinho. Bovendien vrees ik dat van Gaal het niet aandurft met een Catenaccioachtige tactiek het WK in te gaan. Jammer voor Wesley. Leuker voor het publiek.

Groetjes,

Willem Haak

P.S. Ik mag in de eerste alinea dan wel zeggen dat ik geen grote fan van Sneijder ben, toen ik hem en zijn entourage vorig jaar in een club op Curaçao tegenkwam durfde ik hem zelf niet om een foto te vragen. Gelukkig had mijn zus wel het lef, anders was die foto nooit geschoten.

Bon Giorno Willem,

Leuke foto! Ik had er graag één terug laten zien; vrij recent had Wes een signeersessie bij de MediaMarkt hier om de hoek. Dankzij Twitter zag ik dat er een redelijke rij was en zo'n sessie geeft mij een beetje een ongemakkelijk gevoel. Ik wilde dolgraag weten of hij van het bestaan van dit blog af weet en toch kon ik het niet opbrengen.

Zonder verdere toelichting te hebben gelezen was ik geschokt door het feit dat je geen fan bent van Sneijder. Hij had een gigantisch aandeel in de recente successen van Inter. Ter vergelijking, bij mijn Galatasaray wordt de materiaalman die actief was tijdens het behalen van de UEFA en Super Cup nog steeds op handen gedragen. Alle leden van de succesploeg '96-'01, op één landverrader genaamd Emre Belozoglu (jou ook zeker bekend) na, zijn bij ons voor eeuwig helden.

Niet alleen in Italië zijn ze fulltime opzoek naar een zondebok bij tegenvallende prestaties. In Turkije begin je vaak als buitenlandse speler met een onrealistisch verwachtingspatroon. Daar krijg je dan even de tijd voor, maar als dat iets langer duurt dan gewenst (zoals in het geval van Wesley) ben je al snel de gebeten hond. In het geval van de beste nummer tien van de wereld, mocht hij niet klagen over de steun van de supporters. Zij wisten dat het goed moest komen. De Turkse tegenhangers van de Johan Derksens van deze wereld hadden

een stuk minder geduld. Er zijn personen geweest die de matige prestaties van Galatasaray volledig op het conto van Wes schreven. “Sinds zijn komst loopt het niet meer”, “hij scoort nooit.” Eén voor één zijn deze mensen tijdens het voorbije seizoen terug gekomen op hun woorden. Wat ik nou zo gek vond is dat, ruim genomen, alle supporters en thuiszitters de situatie snapt en wisten dat wedstrijdritme en wat extra training zouden leiden tot een terugkeer van de oude Sneijder. De kenners op de televisie wereldwijd en zelfs onze bondcoach leken dit allemaal niet te (willen) weten.

Tot op de dag van vandaag heeft Sneijder moeite, met name speltechnisch en zeker niet op persoonlijk vlak, met enkele teamgenoten. Fatih Terim had een geoliede vechtmachine gecreëerd met prima spelers, maar geen wereldspelers. De voorzitter zag dat de ploeg extra klasse miste voor dat stapje hoger op de Europese ranglijsten. Met de komst van Sneijder, Drogba en Roberto Mancini zag je dat enkele spelers dat stapje extra niet in zich hadden. Met de visie en het beleid van de huidige voorzitter kan de toekomst erg rooskleurig zijn voor mijn team, ware het niet dat onze achterlijke voetbalbond elke week met nieuwe regels komt om dit proces van Galatasaray te verstoren.

Er waren genoeg omstandigheden om de transfersom te valideren. Het was toch een gok zoals jij meer dan duidelijk aangeeft, het beste kon er weleens vanaf zijn. Er zijn altijd roddels geweest dat hij niet zou leven voor zijn sport en Istanbul is een prima oord om te vertoeven naast het voetbal. Achteraf kan ik zeker glimlachen om de prijs en dat zal de voorzitter ook stiekem doen. Al denk ik dat de lach hoort bij een zakelijk gevolg en dat is de hoofdprijs voor hem ontvangen en daardoor hebben we beide eigenlijk geen reden om te lachen denk ik; we willen Sneijder namelijk niet kwijt. Naast de

voorzitter en de supporters is er nog iemand die zich sterk maakt voor Sneijder en dat is Roberto Mancini. Dit geeft een geruststellend gevoel. De kritiek is vaak dat hij hem op links laat acteren. Ik snap deze aanhoudende kritiek niet. Wel van de mensen die Galatasaray niet volgen hoor, maar niet van de insiders. In de huidige samenstelling kan het, helaas, niet anders. Op deze manier heeft Mancini optimaal gebruik gemaakt van zijn kwaliteiten; het was één van zijn meest productieve seizoenen ooit. Ik verwacht deze zomer gerichte aankopen zodat Wes weer terecht komt op de door iedereen gewenste plek achter de spits(en).

Over het rommelige einde bij Inter denk ik aan het spreekwoord: waar twee vechten hebben twee schuld. Waarom kon hij zich bij Gala wel fit trainen en heeft hij dat na de successen bij Inter nooit meer gedaan? Ik heb een hele goede vriend die die-hard Inter fan is en die beaamt alles wat jij zegt. Hij waarschuwde mij ook om niet te vroeg te juichen bij zijn komst naar ons. Ik ben ook van mening dat dit niet netjes was van Wesley. Als je het niet meer kan opbrengen na alles te hebben gewonnen moet je eerlijk zijn en vertrekken. Wat ik wel belachelijk vond is de Godfather-esque behandeling op het einde. Er is een contract bij willens en wetens getekend waar een ieder zich aan heeft te houden, zowel de speler als de club. Natuurlijk kan je vragen aan je medewerkers om mee te denken in dit soort situaties, maar “nee” is ook een antwoord. Voor de supporters is het niet leuk om te zien dat een aantal meewerken en een aantal niet. Hoewel Moratti flink aan het saneren geslagen was heeft de club nog wel een kleine honderd miljoen euro in de twee laatste seizoenen aan transfergelden overgemaakt. In dit geval weet ik ook niet of ik een krabbel had gezet onder een verslechterd contract, toch?

Dan het aanstaande WK. Op voorhand was er één doelstelling die ik voor ogen had en dat was dat Galatasaray een fitte en in vorm zijnde Sneijder zou afleveren. De hoop dat Turkije er weer eens bij zou zijn was al snel vervlogen, al maakte de wonderdokter Terim het nog even spannend. Mijn doelstelling is gehaald. Zoals ik net aangaf, omdat Turkije er maar sporadisch bij is, zou ik tekenen voor een bijrol op het mooiste voetbaltoernooi op aarde. Al hebben de Turken in die paar toernooien waar we wel bij waren bewezen niet te houden van een bijrol. Ik, en ik denk iedereen, is het volkomen met je eens over die achterhoede van Oranje. Toch verwacht ik dat de troepen van Louis de groep doorkomen. Onze Wesley gaat de ploeg bij hand nemen. In mijn scenario is de kans is groot dat we daarna het gastland tegenkomen in de volgende ronde. Zelfs het optimistische deel van het Oranje legioen denkt dat dit de eindhalte zal zijn, maar ik niet. Sneijder maakt hem, de winnende, en toont dan de naam of een foto van Felipe Melo, die op een bijna misdadige wijze is genegeerd door de huidige bondscoach van de Brazilianen!

Ciao!

Yordi

30 juni 2014,

Beste Yordi,

Ik was zeven jaar oud toen ik besloot dat ik PSV-fan werd. Tot dat moment was ik meer van het adoreren van individuele spelers. Romario en Regi Blinker waren de absolute favorieten. De eerste jaren als PSV-fan waren zwaar, Ajax was heer en meester in Nederland en zelfs in Europa. Maar rond de millenniumwisseling veranderde dat. Zeven landstitels in negen jaar, tussen 1999 en 2008. Het was een mooie periode in het Nederlands voetbal, die tweestrijd tussen Ajax en PSV. Eén van de mooiste dingen uit die jaren vond ik dat PSV sinds de opening van de ArenA lang ongeslagen bleef, in competitieverband. De eerste zeven ontmoeting leverden zes zeges en een gelijkspel op.

Aan die succesreeks van PSV op Amsterdamse bodem kwam een einde op 08-02-2004. Het was een cruciale wedstrijd in het seizoen, beide ploegen stonden op 46 punten, PSV had één wedstrijd meer gespeeld. De wedstrijd kwam moeizaam op gang. Redelijk uit het niets maakte Jan Vennegoor of Hesselink een paar minuten voor rust de openingstreffer, 0-1. Vlak na de rust breekt Lucius door op rechts en bedient Vennegoor of Hesselink opnieuw. Lange Jan kan van zes meter de hoek uitkiezen zonder ook maar enige tegenstand om hem heen, maar mikt de bal op de paal. PSV had de wedstrijd op slot kunnen gooien.

Wat er vervolgens gebeurde was mijn eerste echte kennismaking met Wesley Sneijder. Natuurlijk had ik hem op tv al allerlei goals en assists zien maken en geven, onder andere tijdens de 6-0 zege op Schotland voor de EK-kwalificatie. Maar dat is niet te vergelijken met het beleven van een

wedstrijd in de atmosfeer van een stadion. In de 55^e minuut kreeg Sneijder op twintig meter van de goal de bal van Maxwell toegespeeld. Hij draait zijn lichaam, legt de bal met een subtiel tikje voor de rechtervoet en schiet de bal vervolgens zonder te kijken in de rechterkruising. Nicolae Mitea maakte uiteindelijk de winnende 2-1, na een foutje van Waterreus. Maar Wesley Sneijder was de man of the match. Hij had het gedaan. Ajax veroverde de koppositie, gaf die niet meer uit handen en werd kampioen. Vanaf die wedstrijd was ik ‘verliefd’ op de voetballer Sneijder. Een speler die het in zich heeft om met één actie een wedstrijd te doen beïnvloeden op een manier die anderen niet beheersen. Dít voetballer, die Wesley Sneijder wil ik het liefst al zondag tegen Mexico zien.

Tot nu toe heb ik die voetballer namelijk nog maar zelden gezien dit toernooi. Hij komt nog niet volledig uit de verf zullen we maar zeggen? Tegen Spanje was Wesley betrokken bij de goals. Maar tegen Australië en Chili hield het niet over. Zou hij er onder lijden denk je dat Robben en Van Persie ‘m zijn voorbij gestreefd in de pikorde bij Oranje? Of beter gezegd zou het invloed hebben op z’n spel? In zekere zin is dat bij Galatasaray ook het geval, en daar zijn z’n prestaties dit jaar toch ook naar behoren?

Of zou het te maken hebben met de nieuwe veldbezetting van het Nederlands elftal? Staat hij te ver van de goal van de tegenstander af, moet ‘ie te veel verdedigende arbeid verrichten? Ik weet het niet zo goed. Het lijkt mij dat Wesley Sneijder zo’n begenadigde voetballer is dat hij ook vanuit een andere rol een beslissende draai kan geven aan een wedstrijd. Eén van de grootste kritiekpunten op Oranje is de opbouw, daar kan Wesley met zijn kwaliteiten toch een oplossing bieden, zou je zeggen. Maar het liefst zie ik Sneijder als echte

aanvallende middenvelder dichtbij het vijandige doel, strooiend met passjes en loepzuivere schoten op doel.

Vanmiddag las ik op catenaccio.nl dat de Mexicanen erg zwak zijn in de standaardsituaties en er ook in de omschakeling kansen liggen voor Oranje. Dit zijn nu juist twee punten waar Sneijder als aangever een grote rol kan gaan spelen hoop ik. Wellicht niet als klassieke nummer tien, maar á la Pirlo bij Italië. Het volgende is natuurlijk een beetje wishfull thinking maar we zitten in de knock-out fase. En daarom verwacht ik veel van Wesley Sneijder. Het gaat nu om het echie. Net zoals in februari 2004 toen hij, in z'n eerste volledige seizoen pas, met één goal de competitie een beslissende draai gaf. Toen ging het ook om het echie. Hij pakte het momentum voor Ajax en dat gaven ze niet meer weg. Robben en Van Persie hebben al bewezen lekker in het toernooi te zitten, als Wesley nou ook nog op volle toeren gaat draaien begin ik langzaam in een mooie zomer te geloven.

We moeten het een andere keer nog maar eens hebben over de generatie Turkse voetballers eind jaren '90, begin jaren '00. Daar ligt wat jeugdsentiment.

Groeten Paul

Beste Paul.

Mensen zijn altijd opzoek naar oplossingen tegen katers. In mijn ogen (en vanuit persoonlijke ervaring) werkt er maar één ding echt, een heerlijke overwinning.

Alles wat jij naar voren haalt was gisteren aantoonbaar. Het is nog steeds niet zijn toernooi, alle facetten die hij oh zo goed beheerst lijken verdwenen te zijn. Er is één ding voor in de plaats gekomen, loopvermogen. Dat is natuurlijk fantastisch voor hem en Louis, maar niet voor ons. Jij blijkt dus ook een liefhebber en dan doet het verschrikkelijk veel pijn om geconfronteerd te worden met krantenkoppen als: Kilometervreter Sneijder. Het is verdomme geen (de door mij zo gehate) Kuyt! Al trok ik zijn sentimentele passie gisteren wel hoor. Naast de mindere punten belicht je een andere grote kwaliteit van gisteren; het momentum pakken voor een ploeg, beslissend zijn. Ondanks dat zo goed als alles bij hem fout ging gisteren is hij een gozer die bij 'de' corner tegen Vlaar roept "Deze gaat erin Ronnie!" Daarom houd ik zoveel van hem en ben jij niet de enige die 'verliefd' op hem is. Met 121km/u schiet hij die bal rechtdoor tegen de touwen, langs de clown in wereldvorm, Ochoa. De ban was gebroken, de wedstrijd was definitief omgeslagen en niet veel later was het toegangsbewijs voor de volgende ronde in ons bezit. Enkele minuten later moet hij aanschuiven bij Jack, die samen met hem de wedstrijd terug gaat kijken. Zijn pegel komt voorbij en hij kan zijn glimlach niet onderdrukken, prachtig.

Terug naar de harde realiteit. Dat het niet lekker loopt en de mogelijke oorzaken daarvoor. Het is, volgens mij, een combinatie van alles wat er gezegd en geschreven wordt. Het afnemen van de band, de focus op het fit zijn, de tactiek, de bal, het scheerschuim op het veld, Louis en ga zo maar door.

Het feit dat wij een oneindig lange lijst kunnen maken zegt al dat er best veel factoren zijn die in het nadeel van een goede Wes spelen. Men is door zijn laatste periode bij Inter en zijn eerste periode bij Galatasaray het blinde vertrouwen in Sneijder kwijt geraakt. In plaats van te stellen of dit systeem wel geschikt is voor Sneijder, de beste middenvelder die we hebben in dit land, had men de focus moeten leggen of bijvoorbeeld De Guzman of Wijnaldum wel geschikt is voor dit niveau. Want al die vragen moeten wat gedaan hebben met Sneijder. Zijn zelfvertrouwen naar buiten is niets mis mee, maar de bewijsdrang kan zijn spel nu beïnvloeden. Hij moet de dirigent zijn, maar hoe lekker zwaai je met je stokje naar het orkest als je weet dat iedereen de twijfels heeft of jij zelf nog wel weet wat je moet doen?

Koning Louis is aan een fantastisch toernooi bezig. Eens, het is soms niet om aan te gluren, maar alle criticasters die gisteren in de 93^e minuut omhoog sprongen zijn sowieso af. Winnen, dat is echt het enige wat telt. Zo een Bert van Marwijk die gaat analyseren en het allemaal maar weinig vindt, veel bozer krijg je me niet. Maar ik dwaal af. Het enige wat Van Gaal anders had moeten doen in mijn ogen was die band. Pak hem maar af, maak Sneijder maar boos, krijg hem maar fit, maar had die band aan de echte ster van ons Oranje gegeven, Arjen Robben. Was beter geweest voor Sneijder, écht. Het door jou ook aangehaalde en fijne catenaccio.nl kwam vandaag met de 'schokkende' statistiek dat Sneijder Van Persie dit toernooi pas drie keer heeft aangespeeld. Sneijder en drie keer de spits bereiken, ridicuul. Ik denk dat hij in menig potje in Istanbul zowel Drogba als Burak minimaal vijf keer weet te bereiken, per wedstrijd. Van Persie en Sneijder gaan niet samen. In 2010 was Van Persie even de controle over zijn ego kwijt, na wederom een matig optreden werd hij naar de kant gehaald. Van Marwijk kreeg te horen dat hij zijn werk niet goed deed:

“Je moet Wesley wisselen!”. Zo een jongen is Robin. Sneijder in de vorm van zijn leven, was de grote winnaar en deed alsof het allemaal prima was en ging door met het proberen van het binnenhalen van de wereldtitel. Nederland staat echter net zoals een huis achter Van Persie als achter Robben en dat moet Sneijder verschrikkelijk vinden. Juist omdat heus niet elke Nederlander zowel Sneijder als Van Persie elke week negentig minuten ziet voetballen, maar simpelweg omdat er achter de één zijn naam op Wikipedia Manchester United staat en bij de andere Galatasaray. Robin van Persie is een fantastische clubvoetballer tot nu toe, dat was één van onze beste middenvelders Clarence Seedorf ook. Niet iedereen kan in Oranje spelen. Weergaloos was zijn kopbal tegen Spanje. Hij kan heel goed voetballen, ik ben geen fan maar ik ben niet blind. Alleen moet Louis, in mijn ogen, naast het totale mens principe, ook kijken naar het totale team principe. Het gaat zeker niet gebeuren, maar als Klaas-Jan start tegen Costa Rica, dan zou ik graag op Catenaccio zien hoe vaak hij is bereikt door Sneijder.

De eerste overwinning van Ajax in de ArenA op PSV, mijn enige duel ooit in de F-side. Mijn fanatieke buurjongen had een kaart over, ik mocht mee. Best spannend allemaal. PSV had een onoverwinnelijk gevoel gecreëerd in de ArenA. Iedereen kwam opdraven maar wist dat er niets te halen viel, dit is geen andere club ooit gelukt. Het was bijzonder vervelend kijken op deze manier. Zoals jij aangaf keerde het lot dan eindelijk, het was fantastisch. Mijn buurjongen heeft er oprecht alles aan gedaan om mij over te halen voortaan elk duel met hem op de F-side te kijken, ik was zijn geluksfactor. Echter is het niks voor mij; ik keerde gewoon terug naar mijn eigen plaats, naast mijn vader.

Misschien deels door het succes, maar met zekerheid door een veel groter deel van de PSV uithangborden uit die tijd, heb ik een hekel aan PSV gekregen. Waterreus, Ooijer, Van Bommel; zomaar een greep uit de 'naarlingen' die mijn hele jeugd Calimero-gedrag vertoonden. Dan weer de media, dan weer de KNVB. Feyenoord is de rivaal en PSV wilde dat ook zijn maar dat lukte maar niet. Voor Twitter was er voor mij dan ook geen ander geluid vanuit Eindhoven dan het clubje PSV'ers zelf. Het ging zelfs zover dat ik op een gegeven moment dacht dat het door 'jullie' shirt kwam. Dries Mertens vond ik een grappig en getalenteerd ventje, Strootman vond ik een goede. Eenmaal in het PSV shirt was dat snel verdwenen, heel gek. Vandaag de dag neemt de haat steeds meer af. @GARRINCHA_, @pflanzeholz en jij, zijn een leuk en objectief geluid uit Eindhoven. Dat ontbrak bij de club echt. Wie weet schiet Wesley ooit nog een keer een bal in de kruising tegen PSV, maar voorlopig willen hem nog lang niet kwijt in Istanbul.

Heel veel zin om het over de gouden generatie van Turkije met je te hebben, moeten we zeker doen. Het WK kijken zonder de Turken is meer regel dan uitzondering. Dat wil ik zo graag anders zien, maar daar zijn een heleboel veranderingen voor nodig.

Bedankt voor de brief!

Groeten Yordi.

4 juli 2014,

Beste Yordi,

Deze brief schrijf ik je als Nederlander, als voetbalfan, als Ajax-supporter, als liefhebber van het Italiaanse voetbal en als aanhanger van AC Milan. In al die verschillende hoedanigheden is Wesley Sneijder voor mij niet weg te denken uit het leven. Het vuur van de beleving, van zowel de mijne als de zijne, heeft regelmatig oververhitting veroorzaakt. Allemachtig, wat heb ik die gozer af en toe de ziekte gewenst. Maar natuurlijk ook aanbeden. Aangemoedigd, bedankt, tot krankzinnig wordens toe.

Eén van de mooiste aspecten van voetbal is de totale opgefoktheid die soms kan ontstaan. Verhitte stads- of streekderby's, knock-outwedstrijden om de dood of de gladiolen. En niet alleen de kolkende massa, de licht ontvlambare voorzitters en de paniekerige trainers moeten dan buiten zinnen treden, maar ook enkele spelers. Juist die spelers.

Wesley Sneijder ademt in alles opgefoktheid. Die vinnige tred met zijn korte beentjes, die heen en weer schietende ogen vol adrenaline. Dat venijn in die verdekte schoten. Met zijn hele lichaamstaal communiceert hij maar één boodschap: ik kom hier voor drie punten, tegen elke prijs. (Dat zijn lichaamsbouw en uiterlijk hierbij een rol spelen valt niet uit te sluiten, trouwens.)

Dat vulkanische maakt hem voor zowel voor- als tegenstanders een heerlijke speler om erbij te hebben. Voor vijandelijke supporters is Sneijder een ideaal doelwit en dat maakt hem juist voor de mensen uit zijn eigen kamp nog meer speerpunt dan hij al was. Sneijder lijkt daar ook volkomen van te genieten.

Moeiteloos verving hij Zlatan Ibrahimovic bij Inter in de rol van menselijk schild. Alles werd letterlijk op hem gericht: laserstralen, scheldkanonnades en alles wat maar vanaf de tribunes op het veld gesmeten kon worden.

De Italiaanse competitie paste hem vanaf dag één als een jas. Ga maar na: zonder ook maar een seconde met zijn Interploeggenoten op het trainingsveld te hebben gestaan, was hij onmiddellijk medebepalend voor het vernietigen van Milan. 4-0. Ja, toen haatte ik Sneijder vanuit het diepst van mijn tenen. Inter had al jaren gedomineerd, was voor de helft ververst en bleek toen ineens nog weer veel sterker dan het al was. Mede dankzij ‘feniks’ Sneijder, die door Real Madrid nog net niet op de fiets naar Milaan was gebracht.

En dan is het inmiddels zomer 2014, met het WK in volle gang. Achteraf is het makkelijk praten, maar hij heeft het weer eens geflikt terwijl de massa er niet echt meer in geloofde. Of ‘ie dat nodig heeft? Wie zal het zeggen. Feit is dat ik zelf alleen maar gemopper op hem heb gehoord tijdens de moeizame wedstrijd tegen Mexico. Gezucht, gesteun, maar vooral gevloek en getier.

Hoewel ik al zei dat ik houd van dat opgefokte, koos ik er zelf voor om rustig te blijven. Hartslag onder controle, uitgaand van bepaalde zekerheden.

Dat zit zo: meestal bekijk je een wedstrijd vanuit je eigen perspectief, maar ik besloot dit (onbewust, geef ik toe) eens om te draaien. Leer mij Sneijder kennen, als tegenstander. Niet alleen tegen Milan, maar vrijwel altijd hoopte ik dat Inter zou verliezen. Slaakte ik zuchten van opluchting als Wes weer eens een bal de derde ring in poeierde. Of, nog mooier, zo’n bal

hopeloos bleef hangen in een kluwen van spelers. Weer eens te laag gemikt.

Maar ook dat is Sneijder ten voeten uit: die blijft het proberen. Geef hem eens ongelijk, zijn schot is zijn belangrijkste wapen. Eigenlijk moet dit meervoud zijn, want hij kan ‘m zowel met rechts als links aardig raken.

Daarom bleef ik zo rustig en ik werd alleen maar rustiger, telkens wanneer Wesley zich weer meldde aan de rand van het zestienmetergebied.

Een poeier met links, geblokt. Een knal met rechts, onzuiver. Maar de enige paniek, zo met die 1-0 stand, en met de tijd die akelig voort tikte, was toch echt aan Mexicaanse zijde. Oranje zette gegroepeerd druk, met snelle buitenspelers in hun beste vorm en fitheid. En een klein mannetje in het midden, wereldwijd bekend om zijn vlijmscherpe schoten.

Je weet in een benauwde slotfase nooit of die bal een keer goed valt en of hij er dan ook in gaat – zie de bijna surrealistische hoeveelheid reuzenkansen die de achtste-finalisten bij elkaar om zeep hielpen.

Maar je weet wel: de tegenstander heeft er sinds afgelopen zondag wéér een reden bij om bang te zijn voor Wesley Sneijder.

Met sportieve groet,

Wouter Pennings

Hoi Wouter,

Laat ik beginnen met te zeggen dat je een prachtige brief geschreven hebt. Nu ik weet dat jij AC Milan een warm hart toe draagt, Wesley Sneijder staat natuurlijk centraal, moet ik even een kleine uitstap maken naar de onderlinge duels van onze clubs. Ik meende vier prachtige wedstrijden te herinneren, het blijken er zes te zijn. Een kwartfinale UEFA Cup in seizoen '62/'63, niet heel gek dat ik dit duel niet meer scherp voor de geest kan halen. Het werd 8-1 voor AC (trouwens wel over twee wedstrijden). Ik denk twee off-days van mijn helden uit Istanbul. Het lot zou echter keren! Stiekem waren we misschien wel even jullie angstgegner. In twee achtereenvolgende seizoenen Champions League voetbal zaten we in dezelfde groep. De eerste pot in Milaan ging verloren, Leonardo en Shevchenko maakten er in de 44e en 45e minuut 2-0 van. Ümit Davala deed nog iets terug aan het begin van de tweede helft maar het mocht niet baten. De thuiswedstrijd was er één waarom ik zo gek ben op die rood-gele leeuwen. Beide clubs hadden het niet goed gedaan in de poule, met Chelsea en Hertha BSC nota bene. Het was de laatste speelronde, een UEFA Cup ticket stond op het spel. De legendarische George Weah zet jullie op voorsprong. Onze Braziliaanse rechtsback Capone doet wat terug, 1-1 ruststand. Giunti schiet AC zo goed als de UEFA Cup in met zijn 1-2, Milan heeft genoeg aan een gelijkspel. De tijd tikt voorbij, maar de heksenketel geeft nooit op. We tekenden de 87^e min, good old Hakan Sükür maakt de 2-2, we gaan ervoor. Een paar minuten later trekt er iemand aan het shirt van 'de stier van de Bospurus', penalty! Ümit Davala gaat er achter staan, 3-2, ticket binnen. Een gouden ticket, want dat jaar zouden we onze enige Europese hoofdprijs in de wacht slepen. Het jaar daarop mochten we weer eerst naar het San Siro, een bliksemstart zorgde voor een 0-2 voorsprong; Mario Jardel en Hasan Sas, de enige kopgoal die ik me kan

herinneren van de Turkse dribbelaar. Jose Marie en weer die dekselse Shevchenko redden de eer voor Milan, eindstand 2-2. In Istanbul werd het nooit spannend, 2-0 door doelpunten van Hagi en Jardel. Voor het eerst in de clubhistorie werd de kwartfinale van de Champions League gehaald. Winnen van AC betekende dus mijlpalen voor ons. Ik hoop dat ze elkaar snel weer eens treffen.

Dat was fijn herinneringen ophalen, maar terug naar waar het overgaat. Wesley Sneijder. Het is moeilijk terugschrijven als je het zo eens bent met iemand en je jezelf er zo goed in kan vinden. Van al jouw aangehaalde karaktereigenschappen zijn al voorbeelden te noemen in zijn korte tijd bij Galatasaray.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik, en ik denk vele met mij, het Italiaanse voetbal in de afgelopen jaren heb losgelaten. Ik wil juist geen negatieve dingen schrijven, omdat ik precies weet hoe dat moet voelen. De parallellen tussen de Serie A en Süper Lig zijn in veelvoud aanwezig, denk alleen maar aan onze omkopende rivalen en jullie zelf een beetje. Alleen in Italië doen ze er tenminste nog wat aan. In elk gesprek, brief, tweet moet ik de Turkse competitie verdedigen: “het is echt een leuke competitie, de subtop is echt sterk”. Natuurlijk is het geen wereldcompetitie maar daar zijn er nog maar heel weinig van. Laat ik dan zeggen dat de Serie A dat stukje meer, om echt top te zijn, is verloren.

Zondagavond eind jaren '90 en begin jaren '00? Dat was Serie A op mijn kamer. Het liefst met Emile Schelvis op Canal+. De top was en is zo breed dat er elke week wel een kraker op het programma stond. Ik had met iedereen wel wat, het shirt van Roma, de spelers van Lazio en Parma, Batistuta en Rui Costa bij Fiorentina, de domme maar fantastische aankopen van Inter

altijd, het grote Milan. Alleen met Juventus had ik nooit wat, maar dat was oud zeer van Ajax denk ik.

Mijn afnemende interesse heeft ervoor gezorgd dat ik, buiten de Champions League, heel weinig heb meegekregen van zijn Inter periode. Dat vind ik met terugwerkende kracht nu erg jammer. Gelukkig heb ik een prima overzicht gekregen van de vorige briefschrijver; een echte Interisti.

Op het WK van 2010 in Zuid-Afrika heeft Wes weer al mijn aandacht gekregen. Fenomenaal wat hij liet zien. Ik had toen nooit durven dromen dat deze jongen op een meer dan acceptabele leeftijd zou tekenen bij Galatasaray. Het was niet meer dan logisch dat hij kort na aankomst meteen moest invallen en later vanaf het begin moest gaan spelen. Er is een prachtig filmpje van een Gala-supporter die vol verwondering naar hem kijkt tijdens de warming-up en dan met tranen in zijn ogen zegt “Hij strikt zelfs zijn veters anders dan andere.” Het ongeloof moest realiteit worden. Een niet-fitte Sneijder kreeg snel met de Turkse pers te maken.

Hij heeft het een halfjaartje aangekeken, zich fit gemaakt, zowel voor Gala als voor Oranje en heeft iedereen met twijfels de mond gesnoerd in Turkije. Er altijd staan op momenten dat het echt moet; hij elimineerde Juve in de slotfase onder erbarmelijke omstandigheden. Over hete stadsderby's gesproken, jij zal ook wel bekend zijn met die van Istanbul. In een verloren competitie en een mindere reeks stond daar natuurlijk weer Wessie uit Ondiep. Het enige doelpunt kwam van zijn voet. Hij wist al precies wie wij haten bij de tegenstander en was na de snelle 1-0 lekker aan het zuigen. Zo word je een held in Istanbul. Tegen Chelsea kwam de assist van zijn voet, uit stond hij er misschien een keer niet, maar dit had met hele andere factoren te maken. Ook maakte hij weer de

winnende in de Turkse bekerfinale. Is het alleen op het grote podium? Nee, want ook tegen de kleintjes speelt hij met diezelfde opgefoktheid die jij aanhaalde.

Ik moet eerlijk zeggen dat ik me best zorgen begon te maken. Hoe goed ik me ook in jouw benadering kan vinden, zo kijk ik ook altijd naar Galatasaray namelijk. Hij komt nog een keer voor de voeten van Sneijder straks. Echter, begon Sneijder tegen Spanje niet slecht, maar de daarop volgende wedstrijden werden eigenlijk slechter en slechter. Ook dit keer tegen Mexico. Die stand, de onthouden penalty, weer een slechte pass. Dit is wel echt een moment dat het moet, weer één. Het team heeft het even nodig Sneijder, help ons nog één keer over die drempel heen. En natuurlijk kreeg jij gelijk, met een pegel van jewelste. Tegen het plafond zaten we, kloppend op de borst van mijn Football Culture-shirt “Wes is More”.

Het team gaat het zelfstandig redden tegen Costa Rica, is mijn verwachting. Ook bij Weekend Miljonairs heb je maar drie hulplijnen. Mocht ik gelijk krijgen hebben we er precies nog twee over dit toernooi, voor de halve en de...

Groeten,

Yordi

5 september 2014,

Beste Yordi,

Ik was enigszins verbaasd toen de pen voor deze rubriek aan mij werd doorgegeven. Als rasechte Feyenoorder kon ik immers weinig sympathie voor Wesley opbrengen. Dat lijkt me niet bepaald een uitnodigend gegeven voor een blog dat zich richt op de beste man. Bovendien kan ik niet echt meepraten over de Süperlig. Maar ineens ging het dagen, meer nog dan Feyenoorder ben ik Madridista, een aanhanger van het magische wit van Real Madrid. En ook daar speelde een episode van het voetballevens van Wesley Sneijder zich af.

Sneijder en Real Madrid staat gelijk aan verkeerde plaats en verkeerde tijd. Hij kwam binnen in de overgangperiode, de tijd tussen wat ik de periodes 'Florentino 1' en 'Florentino 2' noem. Het was de tijd waarin de Nederlandse enclave zich vestigde in Madrid. Met Van Nistelrooij, Huntelaar, Van de Vaart, Robben en ook Rotterdamse Royston Ricky. Bernd Schuster, later coach van één van jouw rivalen, deed alsof hij er coach was. De club had net afscheid genomen van de dure *Galacticos*. Sneijder verdween na twee seizoenen, 52 wedstrijden en elf doelpunten, weer uit Estadio Santiago Bernabeu. Om zelf plaats te maken voor de nieuwe Galacticos.

Zoals het overgrote deel van die selectie uit 2007, ik noem een Robinho, een Metzelder, een Gago en een Saviola, maakte Sneijder nooit echt indruk in Madrid. Niet zoals hij daarvoor bij Ajax had gedaan en zeker niet zoals hij daarna bij Internazionale en in Oranje zou doen.

Toch is er één moment van Sneijder in het wit dat mij altijd is beklifd. Het is zo'n moment dat onopgemerkt een wending

geeft aan een carrière. Ik neem je daarvoor mee naar de avond van 25 augustus 2007 en ik wil daarbij een beroep doen op je inlevingsvermogen. Stel je voor dat op deze avond Galatasaray-Fenerbache op het programma stond. De toch al zwoele avond raakt langzaam oververhit. Stel je nu voor dat de tweede helft onderweg is en de stand, na een 0-1 achterstand, nu 1-1 is. Denk nu het geel met rood en het geel met blauw weg en ruil het in voor maagdelijk wit en rood en wit gestreepte shirts boven blauwe broeken. Real Madrid-Atlético Madrid, de *Derby Madrilenó*.

Oh ja, voor ik het vergeet, het is ook nog eens Sneijders allereerste La Liga optreden.

De jonge Wesley, nog maar 23 jaar, werd een aardige taak in de schoenen geschoven. De Utrechter kreeg uit handen van de grootste Madrileen aller tijden, Alfredo Di Stefano, het shirt met nummer 23. Dat shirt was in de vier voorgaande seizoenen gedragen door bakvissenidool David Beckham. Of Wesley even de rol van de aanvoerder van Manchester United en Engeland op zich wilde nemen.

Maar goed, de avond van 25 augustus dus, 1-1, tweede helft. Als ik het me goed herinner is het Robinho die wordt neergehaald als hij naar binnen snijdt. De scheidsrechter fluit voor een vrije trap op twintig meter van het doel. Een klusje voor Sneijder zal je zeggen. En niet geheel ten onrechte als je naar zijn loopbaan kijkt. Alleen telde dat zeven jaar geleden nog niet. Kind van de club Guti legt de bal goed. Als je de beelden op Youtube terugkijkt zie je hem heel even vragend voorover leunen, het is duidelijk dat iemand iets naar hem seint.

De scheidsrechter fluit opnieuw. Guti zet aan. Guti zwaait zijn been naar achter en haalt... Nee hij haalt niet verwoestend uit zoals hij vijf minuten eerder deed toen hij de onderkant van de lat raakte. Hij kijkt even opzij en legt de bal breed. Precies van de rechterhoek van de zestien naar de linker, waar Wesley klaar staat.

Het strafschoopgebied staat helemaal vol met zeker acht man van Atleti en vijf Blancos. Sneijder raakt de bal niet zoals je hem in de ideale wereld raakt. Met zijn rechterbeen vuurt hij een soort hobbелende schuiver af richting de linkerhoek van het doel. Tergend langzaam rolt de bal door de zestien, de tijd lijkt in slow motion voorbij te trekken. Deze bal moet weggewerkt worden. Iedereen kijkt elkaar aan. Bijna op de doellijn hobbelt de bal langs Ruud van Nistelrooy, de laatste speler in de baan van het schot, over de doellijn. 2-1, afgelopen. Zijn 27 miljoen heeft hij nu al terugverdiend.

Ik weet heel even niet wat ik met mezelf aan moet op dat moment. Ik heb Sneijder net vijf jaar lang week in, week uit voor van alles en nog wat uitgemaakt. En nu bezorgt hij mijn club de zege in de belangrijkste wedstrijd van het jaar. Want vergis je niet, voor de witten is El Derby Madrileno nog altijd belangrijker dan El Clasico tegen FC Barcelona.

Een week later speelt Sneijder zijn tweede wedstrijd in La Liga, tegen Villarreal. Real Madrid wint met 6-0. Sneijder scoort twee keer. De eerste uit een vrije trap. Zoals hij die voortaan vrijwel altijd zal nemen in zijn tweejarig verblijf. Zijn naam als wereldtopper is gevestigd.

Beter dan dit werd het helaas nooit meer. Maar de vrede tussen Wesley en mij was getekend.

Groeten.

Lionel Stute

Hey Lionel,

Met zo'n naam een echte Madridsta, het is nu al een vreemde brief aan het worden. Het was ontzettend leuk om de 'reis' van de Derby Madrileno mee te lezen; ik kon mij deze wedstrijd niet meer zo helder voor de geest halen. Ik heb in een voorgaande brief weleens aangegeven dat ik de Sneijder tussen Ajax en Galatasaray een beetje uit het oog ben verloren. Natuurlijk kom je hem eens in de zoveel tijd tijdens een duel in het miljoenenbal tegen, maar ik had niets bijzonders met hem. Dat deed hij veranderen tijdens het WK in Zuid-Afrika.

Als fanatieke Real aanhanger moet het kampioenschap van Atléti een dubbel gevoel hebben gegeven. Ik wist niet dat de stadsderby hoger in het aanzien stond dan *El Clásico*. Voetbal is commercie, dus het niet heel gek dat de partijen die er geld mee verdienen de rivaal proberen te verruilen; hele kwalijke zaak. Als Atléti nu in de top kan blijven aanhaken kan het ook voor de 'toeristen' van Real weer dé wedstrijd van het seizoen worden.

In Nederland heeft dit ook plaatsgevonden. Als Ajacied zijn jullie onze rivaal Lionel en zeker niet die Eindhovenaren. Door een langdurige matige periode van de havenarbeiders vond er een bijna natuurlijke verplaatsing plaats, wat ook in Amsterdam niet leuk werd gevonden. Lachen was het natuurlijk wel als Feyenoord net boven of net onder de degradatiestreep stond, maar diep van binnen wilde we met jullie vechten om de titel en niet met PSV, die Tukkers of nog erger, met die klappertjes uit Alkmaar. Elke week hoopte ik op verbetering in Rotterdam, het duurde lang, maar gelukkig kwam het er wel. Heerlijk om die domme Guidetti te haten in plaats van plaatsvervangende schaamte te hebben bij Ali Boussaboun.

In de allerslechtste periode van Feyenoord werd ik er vaak van beticht door vrienden dat ik veel te veel sympathie toonde voor 010. De term kakkerlak is zelfs weleens gevallen. Heel erg overdreven en ver van de realiteit. Echter heeft een derby twee teams nodig. En er is nog iets, de *Hermes House Band*. Ja, echt waar. De groep, bekend in onder meer Nederland en België, met hun cover van de hit *I will Survive*. Dat is namelijk ook de goal-tune van de mooiste club uit Turkije. Nee, niet het origineel, maar de Nederlandse cover. Als het door het stadion galmt tegen een tegenstander van formaat laten ze de tune zolang doorlopen tot je één van de bandleden “En nog een keer!” hoort schreeuwen.

Terug naar waar dit echt over gaat, de grote kleine Sneijder. Hoe het hem toch altijd lukt om te schitteren in een grote wedstrijd. Voor jou tegen Atletico. Voor mij tegen Fener. Voor Ajax drie keer tegen Feyenoord. Fit als een hoentje teruggekeerd van vakantie, dat is ook weleens anders geweest. Ik heb heel veel zin in het nieuwe seizoen van Sneijder en Prandelli. Hele serieuze interesse is er niet gekomen deze

zomer, vond ik best verrassend. Er is immers nooit aan zijn kwaliteiten getwijfeld, maar aan zijn fysieke gestel. En als Wes, op een persoonlijk iets minder WK, iets heeft bewezen...

I will survive, zijn motto sinds zijn komst bij Galatasaray. Moge het dit seizoen weer veel klinken in onze stadions, behalve op 21 september in de Kuip. Het volgende verlies van Feyenoord tegen Ajax is niet Vermeer.

Met vriendelijke groet,

Yordi

11 september 2014,

Ha Yordi,

Hier dan eindelijk een brief vanuit het eiland. Als mannetje dat vooral over voetbal op de Britse eilanden blogt, zal ik eens kijken welke verbanden er zijn tussen het Turkse en het Brits-Ierse voetbal.

Laat ik vooropstellen dat de verhouding tussen Turken en Britten totaal anders is dan in Nederland. In Nederland heb je veel Turkse immigranten, zijn veel mensen wel eens op vakantie geweest in Turkije en moet je wel uit een heel kleine negorij komen als je nog nooit een persoon van Turkse komaf hebt ontmoet. Hier is dat totaal anders. Britse immigranten komen voornamelijk uit Azië en de Caraïben. Als ik hier Turkije noem, denken mensen meteen aan kappers (je hebt hier Istanbul Barber, Istanbul Shave, Istanbul Hot Shave en nog duizenden varianten daarop), maar vooral aan Gallipoli.

Gallipoli is een soort nationaal trauma. Op dat schiereiland leden de Britten in de Eerste Wereldoorlog een gigantische nederlaag tegen de Turken. Met name het ANZAC (Australian and New Zealand Army Corps) verloor er veel soldaten. Nog altijd is 25 april, de dag van de landing op Gallipoli, een feestdag (klinkt wat cru) in Australië en Nieuw-Zeeland. Het gaf beide landen, die ten tijde van WO I pas net onafhankelijk waren, een eigen gezicht. Het bekende Australisch lied “And the band played Waltzing Mathilda” gaat ook over de Slag bij Gallipoli. Daarnaast betekende de nederlaag bij Gallipoli het ontslag van Winston Churchill. Hij leerde echter wel van die nederlaag en werd tijdens WO II premier van Groot-Brittannië en leidde het land naar de overwinning tegen de Duitsers. Nog altijd is Turkije hier Gallipoli.

Maar dit is een voetbalblog, dus ik zal ophouden over geschiedenis en mij eens op de verbanden tussen Turks voetbal en dat van de Britse eilanden richten.

De meeste opvallende is de voetbalclub Fordingbridge Turks uit Hampshire. De club, opgericht in 1868 en daarmee behorend tot de vijftig oudste van Engeland, dankt het suffix ‘Turks’ aan de Krimoorlog die van 1853 tot en met 1856 woedde. De Turken weerden zich destijds dapper tegen de Russen tijdens de Slag om Plevna. Dat sprak het Britse publiek erg aan waar ze sowieso wel gecharmeerd zijn van de underdog. De oprichters van de voetbalclub uit Fordingbridge hoopten door ‘Turks’ als achtervoegsel te kiezen dat de voetballers zich net zo zouden gedragen als het Ottomaanse leger. “The club was given its name because of the bravery the Turkish Army showed when fighting the Russians in the Crimean War. The term Turk was chosen because it was thought to sum up the club’s fighting spirit.”, valt er te lezen in de boeken over de geschiedenis van de club.

Of dat is gelukt, weet ik niet. Vandaag de dag in ieder geval niet. Tegenwoordig komen *The Turks* namelijk uit in de *Bournemouth Hayward Saturday League Division Three*. Het zeventiende niveau van Engeland en daarin kunnen wij zelfs nog meedoen. De hoogtijdagen van de club zijn al lang voorbij, maar in de eerste vijftig jaren stelden *The Turks* zeker wat voor. Ze wonnen eind negentiende eeuw drie keer op rij de Basingstoke Cup. Een van de spelers uit die jaren was Frank Jefferis, die in 1905 werd gekocht door Southampton. Zes jaar later nam Everton hem over en met die club werd hij in 1915 kampioen van Engeland. Jefferis werd zelfs international en is daarmee de meest succesvolle *Turk*. Helaas liep het niet goed af met hem, want hij stierf op 53-jarige leeftijd aan een

hartaanval op het trainingsveld van Millwall. Daar was hij trainer geworden.

In Turkije hebben ze Fordingbridge Turks een paar jaar geleden ook ontdekt. Zo is er afgelopen april een documentaire over de club gemaakt door een Turkse tv-zender en ik heb al een aantal artikelen gezien (helaas niet gelezen, want ik spreek geen Turks) over de club. Het fascineert ze enorm. Fordingbridge Turks heeft zelfs een merchandiselijn moeten opzetten, omdat ze regelmatig verzoeken kregen vanuit Turkije of het niet mogelijk was een shirtje te kopen van de club. Het logo, een ster en halve maan, en de naam spreken natuurlijk ook ontzettend aan in Turkije

Over logo's gesproken, zoek die van Portsmouth FC maar eens op. Dat ziet er ook ontzettend Turks uit. Het heeft ook zijn oorsprong in die regio. Richard I (ook wel bekend als Richard Leeuwenhart) ging op kruistocht. Het is de Richard die erg bekend is uit de verhalen over Robin Hood en Ivanhoe. Hij veroverde onder andere Cyprus, waar Richard voor het eerst het symbool van de halve maan met de ster tegenkwam. Dat vond hij zo mooi, dat hij het schonk aan de stad Portsmouth, de stad waaruit de kruisvaarders vaak Engeland verlieten. Als je in Portsmouth rondloopt, zie je het symbool overal. Op lantaarnpalen, brievenbussen, telefooncellen en zelfs vuilnisbakken zie je het. Portsmouth FC heeft het, toen ze in 1898 werden opgericht, meteen overgenomen. Vandaar het "Turkse" logo van die club.

Ik blijf bij het logo, want ook in Ierland vinden we dit terug. Drogheda United heeft namelijk ook de halve maan en ster. De mythe gaat dat de club dit heeft doordat de Sultan van het Ottomaanse Rijk de stad, tijdens de grote hongersnood, 10.000 pond wilde schenken. Dat mocht niet van Queen Victoria, want

die wilde dat de Ieren maar maximaal 1.000 pond kregen. Ter ere van de geste van de Sultan nam daardoor de stad later het logo over. Dit verhaal klopt van geen kant (staat overigens wél op de Nederlandstalige Wikipediapagina over Drogheda United en ik vermoed dat het door een Turk is geschreven, lees maar eens).

Het werkelijke verhaal is minder romantisch. Drogheda was vroeger namelijk een Engelse garnizoensstad en heeft het logo ook van Richard I gekregen. Maar door de halve maan en ster en het feit dat Drogheda United in het *claret and blue* speelt, is er wel een band ontstaan met Trabzonspor. Waren het in begin vooral de fans die een band hadden, in 2010 accepteerde Trabzonspor de Ieren officieel als zusterclub. Toen ik zelf Drogheda United bezocht, was er ook een Turkse fan vanuit Trabzon naar Ierland gevlogen. In de rust werd hij het veld op geroepen en kreeg hij een staande ovatie van de Ierse fans.

Waar de gemiddelde Brit of Ier erg positief tegenover Turken en Turkije staat, is er één uitzondering en dat zijn de fans van Leeds United. In 2000 speelden Galatasaray en Leeds in de halve finale van de UEFA Cup tegen elkaar, maar dat zal je ongetwijfeld nog wel weten. In de rellen voor die wedstrijd in Istanbul werden twee Leeds-fans doodgestoken. Nog altijd hangt daar een zweem van waas overheen wat er nu daadwerkelijk is gebeurd. Waren het Leeds-fans die de Turkse vlag beledigden of was het Galatasaray-supporters die stoelen begonnen te gooien? Tijdens de terugwedstrijd mochten de Turkse fans niet naar Leeds komen en dat leek mij een wijs besluit. In de Engelse hooliganwereld is een messentrekker het laagste van het laagste, dus daar was zeker wraak genomen op de meegereisde Turkse fans.

Leeds United is, samen met Manchester United en Milton Keynes Dons, de meest gehate club van Engeland. Dat stamt uit de jaren '70, toen ze een topteam waren, maar keihard voetbal speelden. Toen het voetbal minder werd, namen de fans het over. Die kregen een ontzettend slechte reputatie. Ze vochten overal en waren nogal racistisch. Nog altijd noemt bijna iedereen ze "Dirty Leeds". De twee vermoorde fans waren koren op de molen bij andere clubs, met name clubs waar ze een enorme hekel hebben aan Leeds. Zo zie je bij Manchester United spandoeken van "Istanbul Reds" als ze tegen Leeds moeten en ook bij Cardiff City zingen ze graag over Galatasaray als The Whites op bezoek komen.

Maar er is altijd een baas boven baas en dat is Millwall. Beide clubs waren in de jaren zeventig en tachtig toppers op het gebied van hooliganisme en de aanhang had een groot rechts-extremistisch gehalte. Nog altijd zijn het twee clubs waar veel boefjes op de tribune zitten. Ze vinden het dus geweldig om tegen elkaar te spelen, want dat doet ze denken aan de goede oude tijd. Galatasaray is een van de terugkerende thema's als ze tegen elkaar spelen. Fans van Millwall trekken shirts aan van Gala, nemen Turkse vlaggen mee en zingen over de moorden begeleid door een steekbeweging. Dus mocht je ooit naar Leeds op vakantie gaan, dan is het slim om géén shirt van jouw club aan te trekken.

Turkse voetballers en de Premier League is tot nu toe geen echt succes gebleken. Zowel Hakan Sükür als Tuncay werden ingehaald als helden, maar bleken tegen te vallen. Tuncay was bij Middlesbrough nog wel redelijk, maar bij Stoke City en Bolton was het erg matig. Over Hakan Sükür bij Blackburn Rovers kunnen we het maar beter niet hebben. Die komt nog vaak voor in lijstjes over de slechtste aankopen ooit. Bij die club speelde overigens wel de meest succesvolle Turk (Muzzy

Izzet is zo Engels als Fish & Chips, dus die tel ik niet mee) uit de geschiedenis van de Premier League: Tugay. Die mislukte eerder bij Rangers, maar is bij Blackburn Rovers echt een legende. Daar snappen ze nog steeds niet dat hij daar acht jaar lang is gebleven. Ik kan me nog schitterende doelpunten van grote afstand van hem herinneren. Prachtige voetballer. Ik hoop dat hij nog ooit manager wordt van Blackburn Rovers, want dat was een combinatie die perfect klikte.

Een Turk die ik trouwens zelf graag in Engeland had zien spelen, is Sergen Yalcin. Dat is mijn favoriete Turkse speler en die leek mij perfect te passen in het Engeland van vijftien jaar geleden. Ik weet dat Bobby Robson hem na het EK in 2000 graag wilde hebben, maar dat is toen helaas niet doorgegaan. Sergen Yalcin en Newcastle United, dat was een mooie combinatie geweest. Emre en Newcastle was dat dan weer niet en dat had ik ook niet verwacht. Over Emre en Sergen gesproken, het valt mij op dat het niet echt een taboe lijkt in Turkije om voor verschillende topclubs te spelen in je carrière? Hoe komt dat eigenlijk? In Engeland zie je zelden spelers die voor Liverpool en Manchester United uitkomen en Celtic en Rangers is helemaal *not done*. Turkije lijkt wat dat betreft wel wat op Italië, waar spelers ook voor Inter, AC Milan en Juventus kunnen spelen. Is het dat fans puur de andere club haten, maar niet de spelers? Of heb je er een andere verklaring voor?

Overigens vind ik dat hele Turkse clubvoetbal maar raar. Er lijkt ontzettend veel geld te zitten, maar amper beleid. De Eredivisie stelt ook niets meer voor, maar hier lijkt het voetbal buiten de topclubs nog wel te leven. In Turkije heb ik het gevoel dat het om een stuk of zes clubs draait en dat is het. Zelf ben ik overigens voor Bursaspor in Turkije. Ik heb ooit een kortstondige relatie gehad met een meisje uit Bursa, dus dan is

je keuze snel gemaakt natuurlijk ;-)) En ik vind de clubkleuren mooi. Ik vond het dan ook erg leuk dat ze kampioen werden in 2010. Jammer dat ze niet zijn uitgegroeid tot een vaste uitdager. Ik vind het trouwens opvallend dat bijna geen enkele Nederlandse Turk of Turkse Nederlander voor een club buiten de top 4 is, terwijl er weinig mensen oorspronkelijk uit Istanbul of Trabzon komen. Kun je dat verklaren? Waar liggen jouw roots aan vaderskant eigenlijk? En mocht dat Istanbul niet zijn, heb jij iets met je lokale club daar?

Hier in Schotland heb je eigenlijk amper verbanden tussen het voetbal in beide landen. Er hebben hier weinig Turken gespeeld, al hebben zowel Hearts (Alim Öztürk) als Dundee United (Nadir Çiftçi) nu toevallig wel een Turk van Nederlandse komaf onder contract staan. Beide doen het ook erg goed en zijn populair. De enige echte band tussen Turks en Schots voetbal is de vriendschap tussen de fans van St. Johnstone en Eskisehirspor. In 2012 speelden beide clubs tegen elkaar in de Europa League. De Schotten werden enorm warm onthaald door de Turken en diezelfde gastvrijheid viel de fans van Eskisehirspor ten deel in Perth. Sindsdien is er een erg sterke band tussen beide clubs. De Facebookpagina van St. Johnstone heeft zelfs berichten in het Turks, speciaal voor de fans uit Eskisehir.

Afgelopen seizoen besloot het bestuur van St. Johnstone het uittenuue in de zwart-rode clubkleuren van de Turken te laten maken op verzoek van de fans. Toevallig bereikten beide clubs afgelopen seizoen de bekerfinale in hun land. Fans besloten elkaar te steunen in de finale. Die in Turkije heb ik aan mij voorbij laten gaan, maar ik was erbij in Schotland en daar zag ik inderdaad fans van Eskisehirspor lopen. Bij St. Johnstone hebben de fans ook het sjaaltjeszwaaien van de Turken overgenomen. Het schijnt dat de fans van Eskisehirspor ook

aan hun bestuur hebben voorgesteld om St. Johnstone, en niet een of andere topclub, uit te nodigen voor de opening van hun nieuwe stadion. Kijk, dat vind ik nou de mooie dingen in het voetbal.

Maar dit blog gaat niet alleen over Turkije, maar ook over Wesley Sneijder. Ik blijf het jammer vinden dat hij hier nooit gespeeld heeft. Ik had wel gedacht dat Manchester United, dat zowat iedere transferperiode wordt genoemd, hem een keer zou binnenhalen. Of anders Chelsea, waar zijn grote vriend Mourinho zit. Nu zal het er wel niet meer van komen. Als ik aan Sneijder denk, is het eerste dat mij te binnen schiet Nederland v Schotland. De eerste wedstrijd hadden de Schotten gewonnen met 1-0 en het leek erop dat Nederland het heel lastig zou krijgen om zich voor het EK te kwalificeren. In de return stond hij op. Het was pas zijn derde interland, maar wel zijn definitieve doorbraak. Hij scoorde snel de 1-0 en gaf daarna, als ik het goed heb, drie assists. Dat zijn de Schotten nog niet vergeten, want zij zien hem nog altijd als een wereldster vanwege die wedstrijd en zijn latere verdiensten. Ik zou het wel mooi vinden als hij hier zijn carrière komt afsluiten. Schotten zijn niet al te groot, dus geen flauwe grappen over zijn lengte of ander gezeur. Sneijder bij Partick Thistle, dat zie ik wel zitten. Kan hij mooi in het geel-rood blijven spelen.

Joris

Beste Joris,

Als je begint met een geschiedenisles snap ik dat jij er wat langer over gedaan hebt dan anderen, het zij u vergeven.

Gallipoli, toeval of niet, ik heb vrij recent de gelijknamige film uit 1981 met Mel Gibson gekeken. Als er “Turkey” in de filmomschrijving staat zet ik hem al snel op. Voor de film had ik echter nooit over deze strijd gehoord. Dat vind ik met terugwerkende kracht best wel vreemd. De laatste groepen van de lagere school heb ik namelijk in Turkije gevolgd. Een strijdbaar Turkije is wat we het liefst zien, maar de geschiedenislessen gingen zo goed als alleen maar over de strijd van Atatürk tijdens de Turkish War of Independence. Ook hier waren de Britten aanwezig. Toen het Ottomaanse Rijk uiteenviel begonnen alle Westerse landen stukjes grond te pikken in Turkije. De Britten kozen voor Maras, Urfa en Birecik, niet dé bestemmingen in Turkije. De Italianen gingen bijvoorbeeld voor Bordrum (is Bodrum toch), Marmaris en Fehtiyе. Terwijl Atatürk langzaam begon aan zijn missie om het (huidige) Turkije terug te winnen vertrokken de Britten zonder hand- of schietgemeen. De precieze reden hiervan kan ik me niet meer herinneren. Ze droegen hun gebieden over aan de Fransen; achteraf gezien een verstandige keuze want op 29 oktober (jaartal?!) was de strijd voorbij en was Turkije de winnaar.

Fordingbridge Turks had ik nog nooit van gehoord. Wel vind ik dit soort verhalen prachtig om te lezen. Ik ga eens kijken of ik het beeld- en schrijfmateriaal op kan duiken. Zo ben ik jaren op zoek geweest naar het verhaal achter die Turkse vlaggen bij Deportivo. Vandaag de dag is het goed te googelen, maar dat was ooit anders. Dan moest je kleine fora geloven, waar sommige pretendeerden de link te weten, maar deze verhalen

waren alles behalve overtuigend. Hayreddin Barbarossa, de grote baas van de marine ten tijden van het Ottomaanse Rijk, ging de strijd aan met Spanje. Tijdens de gevechten werd hij gesteund door de jongeren van A Coruña. Dit konden de mensen in Vigo niet heel erg waarderen en begonnen de mensen uit A Coruña “Turken” te noemen. Tot op de dag van vandaag hangen er meerdere Turkse vlaggen in het stadion en op wedstrijddagen tegen Celta, of (vroeger) in Europees verband tegen Grieken wagen zich zelfs aan het Turkse volkslied. Heerlijk toch dat voetbal.

Er is nog een andere parallel tussen Pompey en Turkije. De successen van de nationale ploeg lopen haast gelijk met de betere tijden van de club uit Portsmouth. Ik wil niet zeggen dat het Turkse elftal inmiddels zo ver is afgeleden, maar geloof me dat ik daar wel ontzettend bang voor ben. Het debacle van de week weer tegen IJsland. Het niet al te fanatieke voetbalpubliek moet zich af vragen hoe dit nou kan. Als we een eindtoernooi bereiken gaat dit nooit ongemerkt voorbij, maar de deelnames worden steeds sporadischer. De gekke voetballeiders van de wereld hebben besloten meer landen te laten deelnemen aan het EK. In de groep gaan de nummers één en twee door. Zelfs de nummer drie maakt nog kans. Als dit Fatih Terim niet lukt tellen we voorgoed niet meer mee. Mijn clubs Ajax en Galatasaray hebben weleens een slecht seizoen, maar dit heb ik nog niet eerder meegemaakt. Ik zou weleens aan de Pompey supporters willen vragen hoe zij er vandaag de dag tegenaan kijken. Hebben ze het een plek kunnen geven of blijft er altijd die hoop dat de glorie tijden terugkomen? Ik zie het veredelde jeugdelftal weleens voorbij komen bij de Football League show; dat hakt er wel in als je weet wat voor namen daar een aantal jaar geleden nog rond liepen.

Drogheda United, weer zo een mooie club om tijdens een loos uurtje op kantoor over te gaan struinen op het internet. Trabzonspor heb ik mijn leven lang al gezien als meest sympathieke concurrent. Puur op basis van de prijzenkasten is de titel van “concurrent” misschien iets teveel eer, maar ze zijn er toch altijd bij. De band met Galatasaray is in de laatste jaren flink versterkt; wij zijn de twee schone clubs en Besiktas en Fenerbahçe de fixers. Desondanks zal er tijdens de transferperiodes de laatste jaren genoeg gevloekt zijn op ons, in dat prachtige accent. Volgens mij staat de teller inmiddels op acht, het aantal spelers dat wij over hebben genomen. Het zijn nooit breedte-aankopen, maar de sterspelers. Misschien moeten wij Trabzon officieel als zusterclub adopteren. Nadenkend over de Turk-Brit connect kwam ik direct uit bij Kevin Campbell. Hij beleefde, zoals veel buitenlanders destijds (ik kan dat verhaal van Pfaff niet meer horen over het geslachte geitje op de middenstip), een turbulente en korte periode in Turkije. Ondanks ontzettend geliefd te zijn door de aanhang van Trabzon en zijn teamgenoten had hij het al snel niet meer naar zijn zin. Hij beschuldigde de voorzitter Mehmet Ali Yilmaz van een racistische uitspraak; hij zou “YamYam” gezegd hebben over de spits, wat letterlijk kannibaal betekent. Het stempel “racisme” is in deze veel te zwaar. Sinds kort maakt Fener zich schuldig aan racisme; bananen laten zien en oerwoudgeluiden. Dat is echt het enige voorbeeld wat ik ken. Turken kennen een anders soort racisme, jegens Armenen, Koerden en Grieken, maar niet tegen gekleurde c.q. andere buitenlanders. Ik zal nooit vergeten dat er een zakenrelatie, uit Nigeria, bij mijn vader in het conservatieve Konya kwam. Ik ging met hem naar de supermarkt, voor ik het wist liepen er tig kinderen achter ons aan, met pen en papier in de hand. Ze wisten het zeker, dit was Daniel Amokachi. De spits van Besiktas was de enige donkere persoon die zij kenden en ze vonden het prachtig. Terug naar Campbell. Het volgende en

tevens laatste hoofdstuk in zijn Trabzon-tijd was weer te danken aan de voorzitter. Na een periode zonder doelpunten vond hij het nodig om de uitspraak “ik dacht dat ik een doelpuntenmachine had gekocht, maar het blijkt een wasmachine” op te laten tekenen. Ik ga het hoofdstuk Trabzon ook afsluiten; er gingen een boel verhalen rond over de clubkleuren *claret and blue* (prachtige woorden), maar de waarheid is niet zo heel spannend. Deze kleuren zijn gekozen als blijk van hun waardering voor Aston Villa.

We zijn aangekomen bij het onvermijdbare onderwerp, (Dirty) Leeds. Ik was 14 jaar oud tijdens deze fantastisch streak van Galatasaray die eindigde met de enige Europese hoofdprijs gewonnen door een Turkse club. Ik heb nooit wrok gekoesterd tegen Leeds United. In de Champions League heb ik zelfs oprecht van ze genoten, samen met dat prachtige team van Valencia. Tot op de dag van vandaag moet ik altijd erg lachen met mijn vrienden als ik ze herinner aan het spreekkoor wat ik hoorde tijdens een reportage over het tweede duel: “I’d rather be a Paki than a Turk.” Op Twitter weet de jonge generatie boefjes elkaar nog steeds te vinden; één keer in de zoveel tijd verschijnt er op mijn timeline wat gescheld over en weer. Het is natuurlijk verschrikkelijk wat er is gebeurd, maar zoals jij aangaf is de waarheid nooit boven water gekomen. Feit blijft dat de Turken hebben gestoken. Feit is ook het vreselijke gedrag van de Engelsen. Zowel A als B moet je gewoon niet doen. In latere zomervakanties ben ik nog wel wat Britten tegen gekomen in het Turkse uitgaansleven, die gasten hebben geen rem en geen angst. Ik zal het nooit goed praten, maar je vergroot de kans wel om tegen een Turkse vuist of wreef op te lopen op die manier. Ik verwacht niet dat we elkaar ooit nog eens tegen komen in het voetbal. Misschien is dat wel goed. De wond werd weer geopend in 2008, door niemand minder dan Harry Kewell. The Wizard of Oz, besloot om bij Galatasaray te

gaan spelen; hij koos voor nummer 19 omdat het met dat nummer allemaal was begonnen... bij Leeds United. Het gekke vond ik dat de Leeds supporters woest waren op de blessuregevoelige Australiër terwijl de Turkse aanhang verliefd was op Harry vanaf dag één. Hij was één van de lichtpunten in de mindere tijden van Galatasaray en was binnen mum van tijd publiekslieveling. Het kan raar lopen in dat mooie voetbal. Om jou gerust te stellen; Leeds staat niet hoog op mijn lijst met vakantiebestemmingen!

Sergen in Engeland, dat moet een voorloper van Balotelli geweest zijn Joris. Een buitengewoon goede voetballer (misschien loopt hier de vergelijking al scheef) met daarnaast een voorliefde voor drank en gokken. Smullen voor de tabloids. Juist door deze levensstijl heeft hij het misschien wel gered. Hakan Sükür ging naar Torino. Bij de eerste reportage die met hem gemaakt werd door een Turkse tv-zender barstte hij tranen uit. Heimwee, hij voelde zich onbegrepen, was alleen. Van onze gouden generatie ben ik er van overtuigd dat het falen altijd met persoonlijke problemen te maken heeft gehad. Taal en cultuur. Zo verdomd zonde, want al die jongens konden echt heel goed voetballen, samen. Zodra je ze in een andere ploeg zette leek alles te verdwijnen als sneeuw voor de zon. Hakan Sükür, Arif Erdem, Hakan Ünsal, Emre, Burak, Ümit Davala, allemaal gefaald. Toch waren er ook uitzonderingen, Nihat geliefd in Spanje, Yildiray Bastürk en die held van Tugay. In het huidige voetbal hebben we Arda Turan, zelfverzekerd joch met heel veel talent. Het grote verschil met de vorige generatie is zijn aanpassingsvermogen. Lekker Instagrammen en Twitteren met zijn teamgenoten, de taal geleerd en het gaat hem een stuk beter af. Ik hoop dat dit voor Europese clubs een teken is om wat vaker te scouten in Turkije en voor Turkse spelers om het avontuur aan te gaan. Dat, en een nieuwe bestuur van het Turkse voetbal, is onze

enige redding om niet (nog) verder af te glijden. Er zijn veel redenen aan te dragen voor het ruilen van clubs op rivalen niveau. Spelers met wrok, spelers zonder geweten, voorzitters. Al met al valt de lijst nog wel mee, puur tussen Fener en Gala. Vaak als het slecht met de één gaat proberen zo op die manier wat zieltjes te winnen. Onze supporters zijn stellig, een nietszeggende speler krijgt gewoon geen kans bij het publiek, maar gaan ze ook geen stampij over maken. Fener ziet het als overwinning. Spelers met een Gala verleden worden clubhelden, zie de hond Emre Belözoğlu. Verder lopen er momenteel ook nog een linksback, Caner en een verdedigende middenvelder, Mehmet Topal, rond met een Galatasaray verleden, daar zijn ze helemaal in hun nopjes mee.

Verliefd worden op de club van je meisje, die kans is groter in Turkije dan in Nederland. Meiden zijn net zo fanatiek als de mannen in Turkije. Bursa, mooie plaats, mét skigebied. Volgens mij is de voorkeur voor supporten van topclubs ook in Engeland aanwezig toch? De meeste zijn voor een topclub én hebben sympathie (of meer) voor de lokale club. Volgens mij gaat dit haast natuurlijk in competities waar de winnaars zo goed als vast staan. Gloryhunters zijn het allemaal! De roots van mijn vader, zoals je misschien al kon voorspellen, liggen in Konya. Ik heb zeker wat met die club, ik heb namelijk in het shirt mogen uitkomen. Een kleine twee jaar heb ik geprobeerd mijn jongensdroom uit te laten komen. Het ging boven verwachting goed bij mijn amateurclubje. Turks voetbal nam mijn leven helemaal over. Ajax en Galatasaray waren veel te hoog gegrepen. TRT op de kabel had de rechten voor het uitzenden van live-wedstrijden in de tweede divisie. Daar kwam ik een club tegen uit de plaats waar ik elke zomer verbleef, Konyaspor. Dat moest hem worden voor mij. Ze deden vaak bovenin mee maar promoveren lukte steeds niet, tot het jaar dat ik mijn middelbare school afrondde. Eerder mocht

ik niet weg van mijn ouders. Die zomer ging ik het proberen, en verdomd, het lukte ook nog. Tot de administratieve rompslomp begon: ik was 17 en zou pas speelgerechtigd worden op mijn 18^e. Deze tijd besloot ik in Nederland te overbruggen. Gevaarlijke leeftijd om niks om handen te hebben en te rekenen op zelfdiscipline. “Vind je het niet zonde?” werd er vroeger vaak gevraagd. Mwah, het was nog een hele lange weg. Ik heb een toptijd gehad in mijn eentje in het buitenland, ik heb oefenwedstijden gespeeld in een gigantische betonnenbak en ben nu in het land waar ik graag wil zijn, met de mensen waar ik van houd. Mijn passie voor Konya is flink afgenomen, ik neem de uitslagen met een schuinoog mee, meer dan dat is het niet meer.

En voor de derde keer, wat is dat voetbal toch fantastisch. Wij hebben het er een aantal keer over gehad op Twitter. Die liefde tussen Eskisehir en St. Johnstone, twee kleine clubs die bevriend raken dankzij die verschrikkelijke Europa League. De fanclubs en de berichten over en weer in elkaars taal, veel romantischer wordt het niet in het hedendaagse commerciële voetbal. St. Johnstone mist nog één ding als ik het zo lees, de EsEs Bando. Een mini-orkest wat elke thuiswedstrijd het startsignaal geeft voor het sjaaltje zwaaien.

Door deze heerlijke en uitgebreide introductie zouden we inderdaad haast vergeten waar het op deze site over gaat, Wesley Sneijder. Ik hoop niet met je mee trouwens dat hij bij Partick Thistle belandt. In de gouden tijden van Championship Manager was ik graag Rangers, verschrikkelijk veel moeite altijd uit bij Thistle, wat ervoor gezorgd heeft dat ik ze niet moet. Zoals Roma en Venezia in Italië, Betis in Spanje en United in Engeland (lastig winnen met Rushden & Diamonds in Manchester hoor!). Nee, Sneijder gaat zijn kicksen aan een Turkse olijfbom hangen zodra hij klaar is met het voetbal. In

Turkije zijn we altijd opzoek naar “De nieuwe...”. Het maakt niet uit hoe slecht je voorganger was, maar zodra je wat stoms doet was je voorloper beter. Sinds Hagi gestopt is met voetbal, kreeg iedere speler met die positie die gekocht werd het stempel “De nieuwe Hagi”. Niemand kwam in de buurt, tot aan Wesley. Wanneer onze Sniper stopt kunnen we eindelijk opzoek naar wat anders: “De nieuwe Sneijder”.

Yordi

19 september 2014,

Beste Yordi,

Je blog heet Wesley in Turkije, maar omdat ik weinig tot niets van voetbal weet (en ook niet wil doen alsof dat wel zo is), zal de focus van deze brief op Wesley Sneijder liggen. Specifieker: over de vergelijking die al vanaf zijn debuut wordt gemaakt. Hoe verhoudt Wesley Sneijder zich in mijn optiek tot Rafael van der Vaart?

Sneijder maakt zijn debuut tegen Willem II, ik geloof in februari 2003, en maakt direct indruk op me. De technische kwaliteiten spatten er vanaf en hij heeft dezelfde branie als dat andere supertalent, Rafael van der Vaart, die in hetzelfde seizoen liefst achttien goals maakt. Meteen roepen alle volgers dat Sneijder het in zich heeft om nóg beter te worden dan Van der Vaart, die indertijd wordt gezien als de nieuwe Crujff.

Mijn admiratie voor Van der Vaart is nooit verdwenen. De Heemskerker is, samen met Ibrahimovic, de laatste voetballer die ik nog als idool beschouw: voor alle latere indrukwekkende Ajacieden reserveer ik respect, maar geen blinde idolatie. Voor Van der Vaart wel. Zijn loopbaan kent vele gelijkenissen met Sneijder. Beiden Ajacied, beiden aanvallende middenvelder, beiden Real Madrid, beiden trouwden (uiteindelijk) met een Bekend Vrouwenmens. Het is bijna bizar.

Van der Vaart vertrok in een wintertransferwindow, bijna door de achterdeur, naar HSV. Daar ben ik nog altijd verdrietig om. Van der Vaart is de beste voetballer die ik “live” in het rood-witte Ajax-shirt heb zien spelen, een rasartiest met dat prachtige linkerbeen. Ja, hij ziet er al tien jaar uit als een krokettenbakker, maar toch: hij blijft me iedere keer verbazen

met prachtpasses en leiderschap. Ik ben niet objectief, niet voor rede vatbaar, als het over hem gaat.

Mijn verhouding met Sneijder ligt anders. Ik heb een ingewikkelde haat-liefderelatie met hem, die begon toen hij zijn middelvinger opstak richting Koeman tijdens die Supercup. Begrijp me niet verkeerd: een middelvinger naar Koeman opsteken, dat zou ik zelf graag ook doen. Hoe die man met jonge spelers omgaat (en dat was Sneijder toen), dat kan echt niet. Feit is echter dat het niet het enige, maar het eerste akkefietje met Sneijder bleek. Sneijder blijft voor mij de man die zijn ware potentieel niet heeft waargemaakt, ondanks een rits topclubs en gewonnen prijzen.

Het is verre van eerlijk. Sneijder is perfect tweebenig (meer dan VdV). Sneijder heeft mijn club meer opgeleverd in financieel opzicht. Sneijder was zowel in 2010 als 2012 veruit de beste Oranje-speler, waarbij Van der Vaart niet eens in zijn schaduw mocht staan. Toch kleeft aan Sneijder bij mij het beeld van iemand die zijn potentieel niet bereikt heeft, terwijl Van der Vaart dat net zomin heeft. Waarom veroordeel ik Sneijder daar wel op?

Ik heb daar lang over nagedacht en ben tot de volgende conclusie gekomen: Sneijder is een Louis van Gaal in de dop. Hoewel hij beter is met de pers (Sneijders interviews met Van Gelder zijn altijd hilarisch), heeft hij datzelfde verongelijkte als Van Gaal. Dat levert veel voer voor haters op. Vaak vind ik het enigszins flauw, zoals dat Hummer-verhaal van Van der Gijp, maar Sneijder blijft ook op het naïeve af dit soort reacties uitlokken.

De tristesse van Wesley Sneijder kwam in de laatste interland tegen Tsjechië weer aan het licht. De inmiddels beruchte foto

met die mascotte. Sneijder staat pontificaal náást zijn mascotte, omdat men hem het langste kind had toebedeeld. Sneijder kan zoiets niet verkroppen. Iemand met een (uitzonderlijk lelijke) tatoeage van zijn vrouw/vriendin op zijn lichaam, iemand met zoveel talent die niet boven grapjes over zijn lengte staat, iemand die de aantoonbaar mentaal uitgedaagde keeper van Vitesse pest bij Oranje. Dat is Wesley Sneijder ook.

Eeuwig zonde dat Sneijder nooit echt opgegroeid is en ook nog een vrouw heeft gevonden die het slechtste in hem naar boven haalt. Ik vrees dat mijn haat-liefde-relatie de verkeerde kant op trekt. Ik hoop dat Wesley nog een laatste kunstje kan doen en me definitief de goede kant op helpt. Ik wil het zo graag.

Van der Vaart stelt me stiekem namelijk ook teleur.

Groet,

Ricardo

Beste Ricardo,

Raffie, ik vind het best gek dat het een twintigtal brieven heeft moeten duren alvorens zijn naam viel. Het onafscheidelijke duo bij Ajax en Oranje. Wie is er beter? Kan je ze allebei tegelijk opstellen? Dit zijn vragen die ons al jaren bezig houden, omdat ze zo goed als niet te beantwoorden zijn.

In mijn ogen was het duo Van Nistelrooij – Kluivert een beetje vergelijkbaar (in Oranje). Patrick was (veel) beter, Ruud heeft uiteindelijk meer prijzen gepakt en veel indrukwekkendere statistieken. “Patje’s” echte carrière duurde een kleine tien jaar, die van Ruud ongeveer twee keer zo lang. Als ik het met jou

eens zou zijn, is Van der Vaart de Kluivert in deze. Daar wil ik het niet mee eens zijn, maar ze hebben wel degelijk meerdere overeenkomsten. Waar het grootste verschil in zit voor mij in deze vergelijking is de vriendschap. Wesley en Rafael zijn volgens mij wel echt vrienden. Hoe vervelend moet dat zijn, als de gozer waar je het echt mee kan vinden in je team op dezelfde positie acteert? Voor zover ik mij kan herinneren hebben ze nooit “en public” iets negatiefs over elkaar gezegd. Altijd gepleit voor de ander en gezegd dat ze gewoon samen kunnen spelen. Ik vind dat mooi. Ruud was altijd een stuk minder sympathiek. Gedurende de hoogtijdagen van Pat was hij vaak tweede keus en richting het einde van zijn carrière toonde hij weer hetzelfde gedrag richting de nieuwe generatie Oranje-spitsen.

Volgens mij was het altijd een kwestie van smaak, bij wie van de twee je voorkeur lag. Inmiddels vind ik dat je ze al jaren niet in een adem meer mag noemen. Daar presteert Raf gewoon te weinig voor. Hij strijdt tegenwoordig bij dat ingestorte HSV voor lijfsbehoud. Volgens een grote groep heeft Wesley ook een stap achterwaarts gezet op clubniveau. Toch speelt hij nog steeds om titels, bekercups en staat hij bij elke editie van het miljoenenbal ingeschreven voor deelname. Door het gedrag van de vorige bondscoach maakte het hele land zich zorgen om Wesley: “hij gaat toch wel mee he?! Wesley moet altijd spelen.” Rafael haakte vlak voor het toernooi af, maar ik kreeg niet het gevoel dat iemand daar mee zat. Dat is de pijnlijke realiteit voor de Heemskerk. Hij doet niet echt meer mee. Vroeger kwam hij in de praatprogramma's voorbij met een mooie actie bij de Hamburgers; ik kan me niet meer herinneren wanneer ik voor het laatst wat van hem heb vernomen in positieve (voetbal) zin.

VdV was de leider van de twee, Wesley was meer de individualist. Zelfs de onbetwistbare eigenschap in het voordeel van Raf heeft Wes ‘afgepakt’. Bert van Marwijk maakte hem aanvoerder en die rol bleek hem toch ook op het lijf te zijn geschreven. Louis pakte het hem af. Dit had hij achteraf beter niet kunnen doen, maar we zullen nooit weten of Sneijder die manier van aanpak nodig heeft gehad. Hij was fitter dan ooit te voren en de andere aangewezen aanvoerder bleek een farce in de rol van leider.

De ‘vervelende’ kant van Sneijder. Ik heb daar niet zoveel mee. In die zin, de dingen die zijn voorgevallen, ach. Die f*ck you naar Koeman, pure gedrevenheid die hij nog steeds bezit, maar door zijn onervarenheid destijds op een stomme manier uitte. Ondanks het kleine vergrijp kan ik het moeilijk goed praten; als dat soort uitingen je niet aanstaan begrijp ik de hatelijkheid richting de kleine grote man. Als hij ergens in de binnenlanden van Turkije, op een verschrikkelijk veld, tegen een club waar hij tot voor kort nog nooit van had gehoord, de ploeg op sleeptouw neemt, zwoegt en zichtbaar de pee er in heeft als het niet lekker loopt, mag je af en toe wat gek doen. Dat is niet uit te leggen aan mensen die dat fanatisme niet in zich hebben. Ik mag zijn vetes nog niet aanraken, maar dat fanatisme bezit ik wel. Je gaat het steeds beter controleren, maar het is een heel lang, en voor ploeggenoten vermoeiend, proces.

Die foto van voor het fiasco tegen Tsjechië, vind ik zo een moeilijk punt. Het is natuurlijk makkelijk voor ons om te roepen dat je daar boven moet staan. Je gaat wel elke keer de wereld over, met zo een flauw grapje. Mijn grote vraag is waarom en vooral hoelang men ‘de grap’ leuk blijft vinden. Ik vind dat echt fascinerend. Ook ik heb weleens gelachen om een leuke variant, zoals toen Gijp voor het eerst dat Hummer verhaal vertelde, maar ik heb idee dat er echt een heleboel

mensen rondlopen die dat fragment één keer in de zoveel tijd even lekker opzetten op Youtube en op de dijen blijven kletsen. De lijn die je trekt met Koning Louis is misschien wel een mooie. Ze doen vaak hun best het één en ander te mijden, maar er komt telkens een keer dat ze het niet slim oplossen en weer de pineut zijn. Had even aan Ribery gedacht, wissel die lange Tsjechiesche slungel met Cillessen en pak een kleintje bij iemand in de spelerstunnel. “Doe gewoon normaal en ga achter die jongen staan” was echt geen optie Ricardo; dat had een nog een veel gekkere foto opgeleverd.

Zijn partner breng je een aantal keren ter sprake. Je moet van Yo leren houden. Dit typ ik nu met een hele grote glimlach, omdat ik nooit had gedacht dit op te moeten tekenen. Ik ben verblind door clubliefde. Toen Wesley het contract in Istanbul tekende kregen we daar Yolante bij. In Turkije noemen ze de ‘vrouwen van’ liefkozende Yenge (letterlijk: tante). Iedereen met een rood-geel hart was verliefd op onze nieuwe Yenge. De rivaliserende media doken gelijk het korte filmpje “Turkse Chick” op en smeten dit de voorpagina’s en websites op. Nogal een issue in het conservatieve Turkije. Hoe zij dit doodgeknuffeld heeft is echter bewonderenswaardig. In tegenstelling tot Wes praat Yo al een aardig woordje Turks, verschijnt in diverse programma’s en schenkt veel aandacht aan het Turkse publiek. Ik heb destijds besloten om ook

Yolanthe's nieuws mee te nemen op mijn blog, nooit spijt van gehad. De hatelijkheid van men komt eigenlijk alleen maar voort uit jaloezie. Dat is mijn oprechte conclusie na tientallen berichten over Yo's filmrollen, goede doelen, sieradenlijn, real-life soap en weet ik veel nog meer. Er zit geen kwaad woord bij. Men smult als ze een foto jat voor Instagram, of een zweverige column tikt voor de Grazia. Ze heeft al bewezen dat er zat mensen zijn die het wel waarderen. Het zegt meer over die showprogramma's en websites dan over onze lieve Yolanthe. Zonder haar hadden we de finale nooit gehaald in 2010! Toch Wes?

Live Love Laugh,

XO Yo®.

1 oktober 2014,

Beste Yordi,

Wesley. Tsjonge, over die jongen zijn al aardig wat blogbrieven geschreven, zie ik, compleet met allerlei filosofische en sociaalpsychologische invalshoeken. De dertien brieven van Plato zijn er niets bij.

Niet slecht voor een jochie uit Ondiep op zich, chapeau, maar het punt is: wat valt er nog te vertellen over Wesley Sneijder? Is hij zo onderhand nog niet beschreven in al zijn verschijningsvormen? Is er méér dan wat je ziet in die reallife-soap van Yolathe, of op televisie bij Bert Maalderink?

Het mooie aan Wesley Sneijder vind ik juist zijn totale gebrek aan gelaagdheid. De Wesley Sneijder die je ziet, op televisie of gewoon face-to-face, is vrijwel altijd dezelfde Wesley Sneijder. Beetje buurjongen, beetje van de straat, beetje bluf, beetje het mannetje.

Bij Wesley krijg je zo ongeveer altijd wat je ziet. Om hem heen is geen dieper mysterie, zoals bij Marco van Basten of – in mindere mate – bij Robin van Persie. Hij is straatslim. Hij weet feilloos hoe het spel gespeeld wordt, ook richting de media, maar Wesley is geen politicus, eerder het tegenovergestelde van dat.

Soms is-ie boos en venijnig, zoals laatst ook tegen de Turkse pers, maar dat is hij nooit heel lang. Hij is te opportunistisch en te boerenslim om rancuneus te zijn. Hoe diep Louis van Gaal hem ook beledigde, uiteindelijk snapte Wesley dat hij zijn trainer deze zomer gewoon nodig had.

Een krant die wat lulligs over hem schrijft: Wesley belt meteen, woedend desnoods, maar daarna is het ook gelijk over. Hij snapt exact hoe het werkt. Voetbal is geven en nemen.

Ik ken Wesley nu een jaar of twaalf. Interviewde hem minstens dertig keer, in Madrid en in Milaan, in Johannesburg en in Rio, in Noordwijk en in Utrecht. Hij was in al die jaren vrijwel altijd dezelfde. Spontaan en kleurrijk, altijd goed voor een geinige quote, maar ook handig, ervaren als hij is met pers en media.

Met Wesley Sneijder gaat het altijd goed, ook als het niet zo goed gaat. Wanneer het overduidelijk slecht gaat, zoals in zijn laatste periode bij Inter, dan is hij openlijk kritisch op zichzelf, om zijn eigen crisis vervolgens met een grapje te relativeren. („Joh, nu zit je net te doen of ik een bejaarde alcoholist ben ofzo. Binnen twee weken ben ik weer topfit.”)

Sneijder is typisch een kind van de schijnwerpers. Zijn carrière verliep vrijwel synchroon met de explosief groeiende aandacht voor voetbal en voetballers, óók in het leven buiten het veld. En niet onbelangrijk: zijn vrouw is er precies zo eentje. Ze zijn getrouwd met de spotlights. Bij Wes & Yo heeft glamour een zekere alledaagsheid gekregen.

Tegelijk bleef Wesley altijd een pure voetballer. Hij is geen stijlicoon à la David Beckham, maar een klassiek Utrechts voetballertje, die op zijn best is als hij boos is. Natuurlijk houdt hij van het leven, natuurlijk nam hij zijn sport niet altijd serieus genoeg, maar kijk nog eens naar ‘De Sneijder-tapes’. Het ongekend ambitieuze jochie van toen bestaat nog steeds. Dat vuurtje is altijd blijven branden.

Ik had hem al min of meer afgeschreven vorig jaar, dat zeg ik eerlijk, maar hoe hij zich deze zomer wegcijferde voor Oranje in Brazilië: het is misschien wel één van de grootste prestaties uit zijn loopbaan.

Het mannetje dat altijd op handen werd gedragen door alles en iedereen, een trots machoventje, de absolute ster van vier jaar eerder, was bereid zich de touwtufus te lopen voor zijn ploeggenoten. Het deed soms pijn aan de ogen van ons liefhebbers, maar veel meer nog had het iets hartverwarmends.

Wes offerde zijn eigen ego – en een groter offer kun je van Wesley Sneijder uit Ondiep niet vragen.

Vriendelijke groet,

Sjoerd

Dankwoord

Laten we bij het begin beginnen, mijn ouders. Een ieders verhaal begint bij zijn of haar ouders. Papa, mijn Amsterdamse Turkse trots. Als jij water bent, ben ik vuur. Ondanks onze andere kijk op de wereld steun jij mij al mijn hele leven met alles wat ik wil en doe, eens of niet. Dank voor alles wat je voor mij hebt gedaan en nog gaat doen. Moeders, het bemoeizuchtige type, altijd goed bedoeld. Kom niet aan haar zoon(tje). Dank je voor het stimuleren om alles te ontdekken. De vrijheid die je voor mij creëerde en het duwen in de juiste richting. En dan is er nog een kanjer van een zusje, al had je geen bijdrage aan dit boek, ik hou van je.

Nou dat was het sentimentele deel.

Over op de helden die dit boek hebben medemogelijk gemaakt. Voor de mensen die bekend zijn met Twitter zal dit de meest uitgebreide en welgemeende #FF ooit zijn. Voor de lezers zonder Twitter; neem eens een kijkje, volg deze schrijvers en u bent geheid verkocht.

Özcan Akyol (@OzcanAkyol), de vader van dit geesteskindje. Eens zijn we het niet vaak, clubvoorkeuren liggen in zowel Nederland als Turkije anders, toch vind ik het een fijne man om op de voet te volgen. Schrijven is zijn beroep, koop bijvoorbeeld Eus na het lezen van dit boek.

Mark van den Heuvel (@MJvdHeuvel), één van de leukste sportjournalisten in mijn ogen. Iemand waarvoor je een magazine koopt waar je verder weinig interesse in hebt.

Robert Heukels (@RobertHeukels), voor Twitter las ik zijn leuke boek Huize Heukels. Sinds Twitter spraken we veel over

Halil Colak. Rood-geel zit in ons bloed want Robert is werkzaam en gepassioneerd fan van Go-Ahead.

Chiron Holwijn (@chironski), creatieve duizendpoot. Ons contact kwam voort uit cult-voetballers. Hij heeft een derby bijgewoond in Huize Yamali. Onze maandagavond-Homeland-Whatsapp-sessies zijn legendarisch.

@dublanqebogarde, die met die bivakmuts op bij DWDD, voor die paar internetloze lezers. Wat moet ik zeggen over dit fenomeen? Je kan niet zeggen van voetbal te houden zonder een beetje DBB in je leven. Hij gaf mijn blog het zetje wat het nodig had met zijn brief, waarvoor eeuwig dank.

Arco Gnocchi (@arcinho), leeft de droom van velen met zijn betrokkenheid bij BNN op reis. Niet de mijne, heb namelijk vliegangst. Een gozer waarmee je weet waar je mee zou lachen in de kroeg zonder dat je hem kent. Lig nog steeds dubbel om zijn Galatasaray UEFA-cup anekdote.

Remco Regterschot (@remregterschot), trekt vaak op met Mark van den Heuvel, dus één van die andere leukste sportjournalisten. Mannen met een mening. Die tripjes zijn dingen waar ik graag bij zou zijn. De wereld bleek weer eens klein toen we erachter kwamen dat we een fantastische gemeenschappelijke vriend hadden. Staat altijd klaar voor me om hulp te bieden, topgozer!

Peter van Vliet (@brusselmans), de man die voor de diepgang zorgde in dit boek. Een sportliefhebber maar met een veel breder interessepakket. Was de ideale man op het juiste moment in de brievenreeks met de strubbelingen in Istanbul; bedankt Peter.

Olga Kortz (@OlgaKortz) is een begenadigd stukjes schrijfster, helaas is zij tegenwoordig online veel te weinig aanwezig. En Olga is héél knap.

Marc Guillet (@Turkeyreport) Journalist. Voormalig Amerika-correspondent. Schreef boek 'Exotisch Amerika'. Nu Turkije-correspondent in Istanbul. Stadswandelingen
www.genietvanistanbul.nl Ajax. Dirk Kuyt-fan.

Bart Zeilstra (@Bart_Zeilstra) bij een (voormalig) rapper mag je anno 2014 nog steeds wel aka gebruiken toch? Aka Baas B dus. We woonden op een steenworp afstand van elkaar en toch kende ik hem alleen van TV. Toen stond hij daar ineens in onze kantine, hij kwam bij ons voetballen. Je moet hem af en toe even aantikken om te kijken of er nog geluid uit komt, maar wat een fijne jongen is Bart. Bedankt voor het altijd aanhoren en helpen met mijn uiteenlopende plannen vriend.

Thijs Zilverberg (@tzilverberg) werd aan mij getipt door zijn vriend Chiron, gelukkig. Thijs kan schitterend schrijven en houdt van het spel. Waar hij mij hielp met een brief, help ik hem nu met Pro Evolution Soccer.

Tim Cardol (@timcardol), superspits van DVVA. Ik zie wat retweets met doelpunten voorbij komen. Is op plaatsen in Turkije geweest waar de meeste niet snel zullen belanden. Tim schrijft leuke stukken voor Voetblah, zoek het op.

Kees de Jong (@keesfietst) fietst heel veel, schrijft daarnaast mooi over muziek. Helaas zie ik hem nog maar weinig voorbij komen online. Come Back Kees!

Maria Beurden (@mariabeurden) schrijft voor Hard Gras, was even actief op Twitter en gelukkig was ik zo scherp om er

gelijk gebruik van te maken. Maria heeft een zwak voor Drogba en Wes, daar is genoeg mee gezegd. Topper.

Jean Paul Rison (@JeanPaulRison). De reden dat ik af en toe nog wat in Google Translate naar het Frans omzet. Ik gruwel van die taal en die taal van mij volgens mijn Franse lerares op de middelbare school. Jean Paul gaat het liefst naar alle stadions ter wereld en komt altijd scherp uit de hoek. Merci, dat jij er bent!

Jeroen Er (@Jeroener) potentiële nachtburgemeester van Amsterdam. Kent alle wereld DJ's waar ik vroeger voor zat te F5'en om aan kaarten te komen. Jeroen geeft graag en veel liefde weg en verdient deze daarom dubbel en dwars terug.

Jarno Waebeke (@GARRINCHA_), weet je nog dat ik in het begin zei dat mijn vader en ik water en vuur zijn? Dat zijn Jarno en ik op voetbalgebied. Messi vs Felipe Melo. Ik ben natuurlijk de gek van de twee. Hij sloopte voor mij het beeld van de "Boeruh Boeruh" PSV-aanhanger. Super aardige, leuke gozer. Er komt een dag dat hij inziet dat het bij Barça allemaal kwalletjes zijn!

Willem Haak (@WillemHaak) momenteel uw razende reporter uit Italië, Bologna. Of hij scout of voetbaljournalist gaat worden weet ik nog niet, maar waar de keuze ook belandt, hij gaat slagen.

Paul Backus (@BackusP), ooit stond er iets over kunstgeschiedenis in zijn profiel, dat heeft deze voetbalgek maar verwijderd. Het leek mij een zeer interessante combinatie, maar waar het hart vol van is. Weer zo een sympathieke PSV'er; waar gaat het toch heen?

Wouter Pennings (@WouterPennings), Italië gek en kenner. Onderhoudt samen met de volgende briefschrijver het leuke sportpreview.nl. Schreef één van mijn favoriete brieven.

Lionel Stute (@LionelStute) Na twee leuke PSV'ers werd de verbroedering compleet met Lionel. Een Feyenoorder, met passie voor Real Madrid. Compaan van Wouter Pennings. Samen kunnen we de hele dag luisteren naar de Hermes House Band, "I Will Survive!"

Joris van de Wier (@doingthe116), de man die mij het lef gaf om dit project te starten. Schreef het schitterende Terraces & Floodlights. Groot-Brittannië is zijn terrein. Geen stadion waar Joris niet is geweest. Is nu bezig met zijn volgende droom, een boek over één seizoen Hearts in Schotland. Ook heeft hij een grote invloed op het voetbalblad van de aankomende tijd, Staantribune. Ook een persoon die altijd voor mij klaar staat. Cheers Joris.

Ricardo Walinski (@ricardowalinski). Redacteur bij incognitief.nl Beheerst de Nederlandse taal op een manier om voor mij heel erg jaloers op te worden. Schrijft graag over voetbal. Een absolute meerwaarde voor elke timeline.

Sjoerd Mossou (@sjoerdmossou) Met dank aan Remco mocht ik Sjoerd vragen of hij deze brievenreeks wilde afsluiten. Tot mijn blijdschap was Sjoerd bereid dit te doen, en hoe. Het was een alles samenvattende brief. Het was zo een mooie inzending dat een antwoord niet op zijn plaatst was geweest. Het was mooi zo, het was perfect zo. Elke week kunnen jullie smullen van de pen van Mossou in het AD, verdere reclame voor deze NAC-supporter lijkt mij overbodig. Nogmaals Sjoerd, eeuwig dank voor deze inzending.

Een echt boek heeft een voorwoord. Dat speciale plekje had ik gereserveerd voor Neerlands beste filmmaker, Eddy Terstall (@eddy_terstall). Wederom dankbaar voor de geboden hulp. Ook Eddy heeft een mooie derby bijgewoond in Huize Yamali. Al sinds ons eerste contact probeer ik hem te winnen voor kamp Gala, het gaat ooit lukken, ik weet het zeker. Eddy is namelijk een liefhebber.

Volgende agendapunt in de productie was een omslag voor het boek. Je kan zelf stukjes schrijven, de opmaak van een boek spieken etc. Een cover is andere koek, als dat niet je vak is zal je niet ver komen. Een cover is nogal belangrijk. Soms liggen oplossingen veel dichterbij dan je denkt. Al jaren volg ik het werk van Jordy te Braak (@Pixelkaiju) Ik had inmiddels al zo vaak gebruik gemaakt van Johan Cruijff's mantra 'niet geschoten is altijd mis' dat het nog wel een keer kon. Jordy vond het leuk en bood gelijk zijn hulp aan. Ik ben van mening dat je creatieve mensen zoveel mogelijk vrijheid moet bieden voor het beste resultaat. Ik gaf een paar steekwoorden en Jordy ging aan het werk. Het resultaat is verbluffend. Elke keer als ik het zie verschijnt er een glimlach op mijn gelaat. Dank Jordy.

Tot slot wil ik mijn vrienden bedanken. Simpel gezegd, SV Diemen 3. Ik kan mij geen leven voorstellen zonder mijn bloedgabbers. Dat we toevallig elke zondag met zijn alle alle amateurelftallen van Amsterdam en omstreken aanpakken is een mooie bijkomstigheid. Niet ieders bijdrage is even groot geweest, net als op het veld dus ik ga wel namen noemen. Thomas Dijkman, koning van de taal. Als mijn ex zoveel tijd en geduld in mij had gestoken was ik nu getrouwd en vader van een paar kinderen. Danny Abels, de trouwste bezoeker van Wesley in Turkije, Galatasaray hooligan geworden, ja toch? Niet dan! Maarten Duijnker en Steve Klare, jullie inhoudelijke bijdrage bij dit project was klein, echter wil ik jullie gewoon

bedanken voor het zijn van twee topgozers. Wat er ook helemaal niks mee te maken heeft maar ik wel kwijt moet; kan je zuipen he Duijnkje! Marieke Lattmann, soon to be Duijinker, mijn vrouwelijke BFF. Staat altijd voor mij klaar, bedankt voor alle tijd de afgelopen jaren. Je bent een kanjer! Berry Helsloot, elke dag Skypen we elkaar door de werkdag heen. Veel stukken vonden hun oorsprong als jij even druk met je werk was. Jordy Cornel. Mike Nieman, kaarten als de beste, zuipen als de slechtste. Onze vrijdagen zijn niet te evenaren. Ik beloof dat we in '15 vaker mijn huis uit gaan! Ischa Gast, wizkid van beroep. De stille kracht achter alles wat ik online heb kunnen doen.

Op het moment van het afronden van dit boek staat de teller op 65 officiële wedstrijden van Wesley Sneijder voor Galatasaray SK. In deze wedstrijden maakte hij 21 doelpunten en gaf hij 10 assists.

De uitgebreide statistieken:

Süper Lig 2012/2013

19	H	Galatasaray Besiktas	2:1	33'
20	A	Galatasaray Bursaspor	1:1	20'
21	H	Galatasaray Antalyaspor	2:0	81'
22	A	Galatasaray Akhisarspor	1:2	79'
23	H	Galatasaray Orduspor	4:2	90' Goal
24	A	Galatasaray Eskisehirspor	0:0	90' Geel
25	H	Galatasaray Genclerbirligi	0:1	56'
26	A	Galatasaray Kayserispor	1:3	61' Goal
27	H	Galatasaray Basaksehir	2:0	59'
28	H	Galatasaray Mersin IY	3:1	46'
29	A	Galatasaray Karabükspor	0:1	86' Goal
32	H	Galatasaray Sivasspor	4:2	58'

UEFA Champions League 2012/2013

last 16	H	Galatasaray Schalke 04	1:1	46'
last 16	A	Galatasaray Schalke 04	2:3	70'
QF	A	Galatasaray Real Madrid	3:0	46'
QF	H	Galatasaray Real Madrid	3:2	90' Goal, Assist, Geel

Süper Lig 2013/2014

1	H	Galatasaray Gaziantepspor	2:1	90' Goal, Geel
2	A	Galatasaray Bursaspor	1:1	90'
3	A	Galatasaray Eskisehirspor	0:0	90'
5	A	Galatasaray Besiktas	0:3	89'
6	H	Galatasaray Rizespor	1:1	34'
7	A	Galatasaray Akhisarspor	2:1	90' Assist
8	H	Galatasaray Karabükspor	2:1	90' 2 Goals
9	A	Galatasaray Kayserispor	2:4	46' Goal
10	H	Galatasaray Konyaspor	2:1	9'
15	A	Galatasaray Genclerbirligi	1:1	90'
16	H	Galatasaray Trabzonspor	2:1	85' Assist
17	A	Galatasaray K. Erciyesspor	1:3	89' Goal
18	A	Galatasaray Gaziantepspor	0:0	90'
19	H	Galatasaray Bursaspor	6:0	57' 3 Goals
20	H	Galatasaray Eskisehirspor	3:0	89' Assist
21	A	Galatasaray Antalyaspor	2:2	90' Geel
22	H	Galatasaray Besiktas	1:0	81'
23	A	Galatasaray Rizespor	1:1	81' Assist
24	H	Galatasaray Akhisarspor	6:1	76' Goal, 2 Assist
25	A	Galatasaray Karabükspor	0:0	90'
26	H	Galatasaray Kayserispor	0:1	90' Geel
27	A	Galatasaray Konyaspor	0:0	90'
28	H	Galatasaray Fenerbahce	1:0	90' Goal, Geel
30	H	Galatasaray Kasimpasa	0:4	90'
31	A	Galatasaray Elazigspor	0:1	90'
32	H	Galatasaray Genclerbirligi	3:2	90'
33	A	Galatasaray Trabzonspor	1:4	85' 2 Goals, Geel
34	H	Galatasaray K. Erciyesspor	2:1	90' Assist

TFF Süper Kupa 2013/2014

final H Galatasaray Fenerbahce 1:0 n.V.108'

Türkiye Kupasi 2013/2014

Group H Galatasaray Tokatspor 2:0 90'
group A Galatasaray Antalyaspor 1:1 90' Assist
group A Galatasaray Elazigspor 1:0 23'
SF H Galatasaray Bursaspor 2:2 90' Goal
SF A Galatasaray Bursaspor 2:5 90' Goal
final A Galatasaray Eskisehirspor 0:1 90' Goal, Geel

UEFA Champions League 2013/2014

group H Galatasaray Real Madrid 1:6 90'
group A Galatasaray Juventus 2:2 74'
group H Galatasaray Copenhagen 3:1 80' Goal
group A Galatasaray Real Madrid 4:1 26'
group H Galatasaray Juventus 1:0 90' Goal, Geel
last 16 H Galatasaray Chelsea FC 1:1 90' Assist
last 16 A Galatasaray Chelsea FC 2:0 90'

Süper Lig 2014/2015

1 A Galatasaray Bursaspor 0:2 76'
2 H Galatasaray Eskisehirspor 0:0 70'
3 A Galatasaray Balikesirspor 2:0 90'
4 H Galatasaray Sivasspor 2:1 90'

TFF Süper Kupa 2014/2015

final A Galatasaray Fenerbahce 3:2 n.E.60'

UEFA Champions League 2014/2015

group H Galatasaray RSC Anderlecht 1:1 90'
group A Galatasaray Arsenal FC 4:1 90'